AGATHA CHRISTIE

Nil'de Ölüm

Agatha Christie Nilde Ölüm

TÜRKÇESİ:

GÖNÜL SUVEREN

Poirot'nun elinde şu ipuçları vardı:

0

İki şişe tırnak cilâsı...

0

Bir şal...

0

Bir şişe şarap...

0

Lekeli bir mendil...

0

İnci gerdanlık...

0

Cinayet yerinde bırakılan bir tabanca...

0

Bir su sesi...

0

Bir kaya...

.

0

Assuan'da bir bahçe...

A

Bir iddia...

Esrarı çözebilmek için Poirot'nun şu soruları cevaplaması gerekiyordu : 0

Mrs. Otterbourne kimi görmüştü?

0

Rosalie'nin derdi neydi?

%

Tim niçin öfkeliydi?

;

%

Terguson aslında kimdi?

'

'

0

Race'in aradığı ajan yolculardan hangisiydi?

0

Hizmetçi bir şey biliyor muydu?

0

Miss Van Schuyler'in rahatsızlığı neydi?

0

Kayayı yukarıdan biri mi yuvarlamiştı?

0)

Miss Otterbourne gerçekten kimseyi görmemiş miydi?

0

Tabanca nasıl kaybolmuştu?

MİLDEKİ YOLCULUĞA KATILANLAR

Linnet Ridgeway

Joanna Southwopd Chartes Widlesham Jacqueline de Bellfort Simon Doyle Tim Allerton

Mrs. Allerton Cornelia Robson

Laura Van Schuyler Miss Bowers

Andrew Pennington Jim Fanthorp

Guido Richetti Terguson

Salome Otterbourne Rosalie Otterbourne Louise Bourget Albay Race

Genç bir kız. Çok güzel ve pek zengindi.

Bir 'Lady.' Biraz sivri dilliydi. Genç bir Lord. Linnet'e âşıktı. Linnet'in arkadaşı.

Ona

güveniyordu. Jacqueline'in

nişanlısı.

Yakışıklı

bir

gençti.

Genç

yazar.,

Hayatından

hoşnut

değildi.

Tim'in annesi. Hoş bir kadındı. Fakir 'bir kız. Ama mutlu olmasını biliyordu.

Cornelia'nın akrabası. Fazla kurumluydu.

Hemşire. Görevi Miss Van Schuyler'e bakmaktı.

Linnet'in

vasisi.

Kurnaz

bir adamdı. Genç bir avukat. Aklı başında bir insandı.

Arkeolog. Çabuk öfkeleniyordu. Esrarlı bir yolcu. Çok küstahtı. Yazar. Kendisini çok akıllı sanıyordu. Salome'nin kızı. Aksi ve somurtkandı. Linnet'in oda hizmetçisi.

Bazı şeyler biliyordu. İngiliz Gizli İstihbarat servisindendi.

ve

HERCULE POİROT

«Linnet Ridgeway!» Üç Taç hanının sahibi Mr. Burnaby arkadaşını dürttü.

«Ta kendisi!»

Gözleri iyice irileşmiş, ağızlan hafifçe açılmış olan iki adam sahneyi ilgiyle izliyorlardı.

Büyük, kırmızı bir Rolls Royce araba köy postanesinin önünde durmuştu.

Otomobilden genç bir kız fırladı. Şapkasız, yalnız görünüşte sade bir elbise giymiş bir genç kız. Saçları altın gibi, yüzündeki ifade azametli, vücudu da çok güzeldi. Yani Malton köyünde kolayca rastlanacak tiplerden değildi o.

Genç kız, çabuk, fakat mağrur tavırlarla postaneye girdi.

Mr. Burnaby tekrar, «Ta kendisi,» dedi. Alçak sesinde iyimserlik seziliyordu.

«Milyonları var onun... Malikâneye de bol para dökecekmiş. Yüzme havuzu, îtalyan bahçeleri, balo salonu yaptıracakmış. Evin yarısı yıkılarak, yeniden yapılacakmış...»

Arkadaşı, «Köye para getirecek...» dedi.

Mr. Burnaby başını salladı. «Evet, Malton için fevkalâde birşey bu. Fevkalâde bir şey.» Sonra memnun memnun ekledi. «Bizi de iyice canlandıracak.»

Beriki, «Sir George'un zamanından biraz farklı olacak,» dedi.

Mr. Burnaby hoş görüyle, «Onun başını atlar derde soktu,» diye cevap verdi. «Hiç şansı yoktu.»

«Malikâne için kaç para aldı?»

«Tam iki buçuk milyon. Ben öyle duydum.»

Hancının arkadaşı bir ıslık çaldı.

Mr. Burnaby sözlerini zaferle sürdürdü. ((Söylediklerine göre malikânenin tamiri için de bir iki buçuk milyon harca-yacakmış.»

Sıska bir adam olan ahbabı, «Günah,» dedi. «Bu parayı nereden bulmuş o?»

«Amerika'dan. Ben öyle duydum. Annesi o Amerikalı milyonerlerden birinin tek kızıymış. Tıpkı filmlere benziyor değil mi?»

Genç kız postaneden çıkarak arabasına bindi.

n

Bir gazetenin dedikodu sütunundan :

«Chez Ma Tante'da akşam yemeği yiyenler arasında güzel Linnet Ridgeway'in de bulunduğunu gördüm. Yanında Lady Joanna Southwood, Lord Windlesham ve Mr. Toby Bry-ce vardı. Herkesin de bildiği gibi Miss Ridyeway'e büyük babası Leopold Hartz'den pek büyük bir servet kaldı. Güzel Linnet bu ara sosyetenin en beğenilen ve heyecan yaratan kızı. Yakında onun nişanını ilân edeceği kulağımıza geldi.. Gerçekten de Lord Windlesham pek mutlu gözüküyordu.»

Lady Joanna Southwood, «Hayatım bence pek şahane olacak burası,» dedi.

Linnet Ridgeway'in Wode malikânesindeki yatak oda-smdaydılar. Pencereden geniş

bahçenin gerisindeki kırlar ve mavi gölgeli korular gözüküyordu.

Linnet, «Pek güzel, değil mi?» diye mırıldanarak kolla-

nnı pencerenin pervazına dayadı. Yüzü canlı ve çekiciydi.

Onun yanında Joanna Southwood nedense biraz silik duruyordu. Joanna yirmi yedi yaşlarında uzun boylu, zayıf bir kızdı. Uzun yüzü zekâ doluydu. Kaşlarını iyice almıştı. «Bu sürede çok şey başarmışsın! Mimar filân mı getirttin?»

«Üç mimar.»

«Mimarlar nasıl kimseler? Şimdiye kadar bir mimarla tanıştığımı sanmıyorum.»

«İyi insanlar. Ama bazen hiç de pratik değiller.»

«Hayatım, sen bunu çabucak düzeltirsin! Senin kadar pratik bir insan olamaz!»

Joanna tuvalet masasından bir dişi inciyi aldı. «Bunlar herhalde sahici, Linnet.»

«Tabii.»

«Senin için "'tabii' olduğu muhakkak, hayatım. Ama çok kimse için toöyle değil.

Onlar kültür inci alıyorlar. Hattâ en ucuzunu. Şekerim, bu inciler inanılacak gibi değil! Boylan ne kadar uygun! Herhalde bu gerdanlık bir servet eder!»

«Biraz bayağı değil mi?»

«Hayır, hayır, hiç de değil. Çok güzel bu. Değeri ne kadar?»

,...¦¦..

«Elli.bin sterlin sanırım.»

«Doğrusu güzel para! İncinin çalınmasından korkmuyor musun?»

«Yo! O gerdanlığı daima takarım. Zaten sigortaU bu.» «Hayatım, gerdanlığı yemeğe kadar takabilir miyim? Bu beni öyle heyecanlandıracak ki.»

Linnet güldü, «Tabii, madem istiyorsun...» «Linnet, biliyor nrusun, seni gerçekten kıskanıyorum. Her şeyin var senin. Daha yirmi yaşındasın ve kendi ıbaşma buyruksun. Paran 'bol. Güzelsin, sağlığın gayet yerinde. Hattâ akıllısın da! Yirmi birine ne zaman basıyorsun?»

«Gelecek Haziranda. Londra'da şahane bir parti vereceğim.»

,

«Ondan sonra da Charles Windlesham'la mı evlenecek-__ g _

-A!

U»

sin? O korkunç dedikodu yazarları bu yüzden lena halde heyecanlanıyorlar.

Charles da gerçekten sana çok bağlı.»

Linnet omuzunu silkti. «Bilmem ki... Ben henüz evlenmek istemiyorum.»

«Çok haklısın, Linnet!» Sonradan durum hiç de eskisi gibi olmuyor, değil mi?»

Telefon tiz bir sesle çalmaya başlamıştı.

Linnet, telefona gitti. «Evet? Evet?»

Ona uşak cevap verdi. «Miss de Beîlefort sizi arıyor, efendim. Onunla konuşacak mısınız?»

«Belief ort mu? Ah, tabii. Hemen bağla onu!»

Bir şıkırtı, sonra da heyecanlı, yumuşak bir ses duyuldu.

«Allo? Miss

Ridgeway'le mi konuşuyorum? Linnet!»

«Biliyorum. Ne feci değil mi? Linnet, seni görmeyi çok istiyorum.»

«Hayatım, buraya gelemez misin? Yeni oyuncağımı sana göstermeyi istiyorum.»

«Benim istediğim de bu.»

«Öyleyse hemen bir trene veya arabaya atla gel.»

«Olur. Gayet eski iki kişilik bir arabam var. Bazı günler iyi çalışıyor ama fazla kaprisli. Eğer çay zamanına kadar ge-lemezsem o zaman arabanın tutarağının tuttuğunu anlarsın. Şimdilik hoşçakal, şekerim.»

Linnet, telefonu kapayarak tekrar Joanna'nm yanına döndü. «En eski arkadaşlarımdan o. Jacqueline de Beîlefort. Onunla Paris'teki manastır okulunda birlikte okuduk. Şansı hiç yok zavallının. Babası bir Fransız Kontu, annesi Amerikalıydı. Bir Güneyli. Babası bir kadınla kaçtı. Annesi servetini yönetemeyip, bütün parasını kaybetti. Jackie beş parasız kaldı. Bilmiyorum şu son iki yıl nasıl geçinebildi?»

Joanna, koyu kan rengine-vboyanmış tımakiannı arkadaşının tuvalet masasından aldığı güderiyle parlatıyordu." «Hayatım pek iç sıkıcı bir şey olmayacak mı %u?

Arkadaşlarımın başlarına bir felâket geldiği zaman ben ^onlarla iliş-

kimi hemen keserim. Belki kalpsizce bir şey bu. Ama böylece ileride "başıma dert açılmasını önlemiş olurum. Çünkü insandan muhakkak borç isterler. Veya bir terzihane açarlar ve sen onlardan korkunç kılıklar almak zorunda kalırsın. Veya abajurlar yaparlar, eşarplar boyarlar.»

«Demek paramı kaybettiğim takdirde benimle dostluğunu hemen keseceksin?»

«Evet, hayatım, keseceğim. Bu konuda dürüst olmadığımı söyleyemezsin. Ben sadece başarılı insanlardan hoşlanırım. Çok kimse için bunun doğru olduğunu öğreneceksin. Ama onlar bu gerçeği itirafa da yanaşmazlar. Sadece artık Mary veya Emily veya Pamela'ya dayanamayacaklanni söylerler. 'Başına gelen dertler yüzünden acayipleşti, kalbi acı hislerle doldu zavallıcığın,' derler.»

«Çok korkunçsun, Joanna!»

«Ben de herkes gibi çıkarıma bakarım.»

«Ben çıkarıma'bakmıyorum!»

«Bunun nedenleri çok belli. Her üç ayda bir yakışıklı, orta yaşlı Amerikalı vasilerin sana bol para veriyorlar.»

Linnet, «Ayrıca sen Jacqueline konusunda da yanılıyorsun,» dedi. «O asalak değildir. Jackie'ye yardım etmeyi istedim ama o razı olmadı. Çok gururludur o.»

. «Seni ıgörmek için neden bu kadar acele ediyor?

Onun bir şey isteyeceğinden

eminim! Bak görürsün.»

Linnet itiraf etti. «Evet, heyecanlı gibiydi. Ama Jackie olaylar karşısında daima fazla heyecanlanırdı; Bir keresinde birine çakıyı batırdıydı.»

«Ah, hayatım, ne hoş!»

«Bir çocuk, bir köpeğe eziyet ediyordu. Jackie ona engel olmaya çalıştı. Ama çocuk onu dinlemedi. Jackie çocuğu çekerek, sarstı. Ama oğlan Jaekie'den daha güçlüydü. Sonunda bizimki çantasından bir çakı çıkararak bunu çocuğa sap-iayıverdi. Ondan sonra da kıyamet koptu tabii.»

((Herhalde...»

Linnet'in oda hizmetçisi içeri girdi. Kız, usulca özür dileyerek dolaptan bir elbise aldı ve tekrar dışarı çıktı.

Joanna,

«Marie'nin nesi var?»

diye sordu.

«Ağlamıştı

sanırım.»

«Zavallıcık! Sana onun Mısır'da işi olan bir adamla evlenmek istediğini söylemiştim. Adam hakkında fazla bilgisi yoktu. Onun için ben damat adayının doğru dürüst bir şey olup olmadığını kesinlikle öğrenmeye karar verdim. Sonunda adamın hem karısı, hem de üç çocuğu olduğu ortaya çıktı.»

«Linnet, ne çok düşman ediniyorsun kim bilir!»

«Düşman mı?» Linnet şaşırdı.

Joanna başını sallayarak kutudan bir sigara aldı. «Evet, düşman, tatlım. Sen insanı sarsacak kadar beceriklisin. Uygun şeyi yapmasını da çok iyi bilirsin.»

Linnet güldü. «Benim dünyada bir tek düşmanım bile yok.»

D

Lord Windlesham, sedir ağacının altında oturuyor ve Wode malikânesinin zarif hatlarına bakıyordu. Sonbahar güneşinin aydınlattığı ev pek güzeldi gerçekten.

Ama artık Charles Windlesham Wode, malikânesini değil de, Birinci Elizabeth zamanında yapılmış, daha haşmetli bir binayı görüyordu. Kendi şatosunu. Bunun önünde biri duruyordu. Altın saçlı, kendinden emin ve heyecanlı bir genç kız...

Linnet... Şatonun hanımı olacak Linnet!

Charles Windlesham çok umutluydu. Linnet'in red cevabı pek de kesin sayılmazdı.

Genç kız daha çok kendisine zaman vermesini istemişti. Eh^ Charles da bir süre bekleyebilirdi...

Her şey şaşılacak kadar uygun şekilde gelişmişti. Lord Windlesham'm para için evlenmesi doğru olacaktı tabiî. Ve

12

ayrıca o Linnet'i de seviyordu. Genç kızla, o beş parasız da olsa yine evlenecekti. Ama neyseki Linnet, İngiltere'nin en zengin kızlarından biriydi...

Charles, gelecekle ilgili güzel plânlar yapmaya başladı. Avcılar kulübüne başkan olacaktı... Şatonun batı bölüğü tamir edilecekti... İskoçya'daki av köşkünü satmasına da gerek kalmayacaktı artık.

Charles Windlesham güneşte oturarak hayaller kurdu...

D

Saat dörtte iki kişilik eski bir araba çakıllan hışırdatarak kapının önünde durdu. Otomobilden genç bir kız indi. Ufak tefek, ince, gür siyah saçlı bir kız.

Basamaklardan çabucak çıkarak zili çaldı.

Birkaç dakika sonra büyük ve haşmetli salona giriyor, uşak ise uygun kasvetli tavırlarla, «Miss de Bellefort geldi,» diye haber veriyordu.

«Linnet!» «Jackie!»

Windlesham, biraz yana çekilerek, ufak tefek ateşli kızın kollarım açarak Linnet'e doğru atılmasını anlayışla seyretti.

• «Lord Windlesham... En iyi arkadaşım Miss de Bellefort.»

Charles Windlesham, «Güzel bir çocuk, o,» diye düşündü. «Daha doğrusu güzel değil de çekici... Siyah kıvırcık saçları ve kocaman gözleriyle pek hoş.» Genç adam"nazik nazik bir şeyler mırıldandı. Sonra da incelik göstererek iki arkadaşı yalnız bıraktı.

Jacqueline, Linnet'in pek iyi hatırladığı tavırlarıyla hemen ((Windlesham?»

dedi. «Windlesham? Gazetelerin sık sık evleneceğini yazdıkları genç değil mi o?

Gerçekten

onunla

evlenecek misin, Linnet? Gerçekten evlenecek misin?» Linnet mırıldandı.

«Belki...»

«Hayatım, çok sevindim. İyi bir insana benziyor o.» «Ah, hemen kesin kararını verme. Ben daha vermiş değilim.»

«Tabii! Kraliçeler, kendilerine eş seçecekleri zaman daima uzun uzun düşünürler.»

«Saçmalama, Jackie.»

«Ama sen bir Kraliçesin, Linnet! Daima da öyleydin. Majeste Kraliçe Linnet.

Sarışın Linnet. Ve ben... ben de Kraliçenin yakınıyım. Onun güvendiği Nedimesi.»

«Jackie'eiğim, neler saçmalıyorsun? Bu kadar zamandır neredeydin? Ortadan kaybolu verdin. Mektup da yazmadın.»

«Mektup yazmaktan nefret ederim. Nerede miydim? Ah, işe girmiştim. Korkunç kadınların yanında, korkunç işlere!» «Hayatım! Keşke sen...»

«Kraliçenin

lûtuflarmı kabul

mu

etseydim?

Açıkçası, şekerim, bugün buraya

bunun için geldim. Hayır, hayır, borç para almaya değil, Henüz o duruma düşmedim. Ama senden benim için çok önemli bir konuda ricada bulunmaya geldim.»

«E?» «Eğer Windlesham'la evleneceksen, belki o zaman benim durumumu da anlarsın.»

Linnet bir an şaşırdı, sonra da gözleri parlayıverdi. «Jackie yani sen...»

«Evet, şekerim, nişanlandım!»

«Demek mesele bu! Bana pek hayat doluymuşsun gibi geldin. Tabii daima canlısmdır ama bu sefer her zamankinden fazla bu.»

«Kendimi öyle de hissediyorum!»

«Bana nişanlını anlat.»

«Adı Simon Doyle. Boylu boslu, basit, çocuksu ve harika! Fakir. Hiç parası yok. Aslında soylu bir aileden. Ama ailenin serveti tükenmiş. Devonshire'li o. Kırlar arasında yaşamayı, öyle yerlerle ilgili her şeyi seviyor. Ve son beş yıldan beri Londra'da havasız bir büroda çalışıyor. Ama şimdi şirkette ekonomi yapıyorlar. Bu yüzden Simon'un işine de son verdiler.

Linnet, onunla evlenemezsem ölürüm! Ölürüm! Ölürüm! Ölürüm!»

«Saçmalama, Jackie.»

«Emin ol, ölürüm! Onun için çıldırıyorum. O da benim için deliriyor.

Birbirimizden ayrı yaşamamız imkânsız.» «Hayatım, fena tutulmuşsun sen!»

«Biliyorum. Ne feci değil mi? Aşk insanı yakalıyor. Ve bu bakımdan bir şey yapamıyorsun.»

Jacqueline bir an durdu. Siyah gözleri iyice irileşti. Bakışları hüzünlüydü şimdi. Hafifçe titredi. «Bazen... insanı korkutuyor bu! Simon'Ia ben birbirimiz için yaratılmışız. Ben başka hiç kimseyi sevemem. Ve sen bize yardım etmelisin, Linnet. Senin burayı satın aldığını duydum. O zaman aklıma bir şey geldi. Dinle,

*bu koskoca malikânede bir kâhya olması gerekir. Hattâ iki kâhya. Bu işi Simon'a vermeni istiyorum.»

Linnet şaşırdı. «Ah...»

Jaqueline, telâşla sözlerini sürdürdü.

«Çok şey biliyor o. Malikânelerden

anlıyor. Çünkü böyle bir yerde büyümüş. Ayrıca iş eğitimi de görmüş. Ah, Linnet, ona iş vereceksin, değil mi? Haydi, vereceğini söyle. Güzel Linnet! Uzun boylu, altın saçlı Linnet! Benim pek sevgili, Linnet'im! Vereceğini söyle.» «Jackie...»

«Verecek misin?»

Linnet kahkahalarla gülmeye başladı. «Deli Jackie! Nişanlını getir de ona bir bakayım. Ondan sonra bu işi konuşuruz.»

Jackie onun boynuna atılarak, sevinçle öptü.

«Sevgili1

Linnet! Sen gerçek bir arkadaşsın! öyle olduğunu biliyordum. Sen beni hiç bir zaman hayâl kırıklığına uğratmazsın. Sen dünyanın en güzel şeyisin! Hoşça kal.»

«Jackie, burada kalmayacak mısın?»

«Ben mi? Hayır. Londra'ya döneceğim. Yarın Simon'u buraya getireceğim. Ondan sonra işi halledeceğiz. Simon'a bayılacaksın.

Çok şekerdir o.» «Hiç olmazsa çay içseydin.»

«Hayır, kalamam Linnet. Çok heyecanlıyım. Geri dönüp müjdeyi Simona' vereceğim.

Delinin biri olduğumu biliyorum, hayatım. Ama elimde değil bu. Her halde evlilik aklımı başıma getirecek. Bunun insanları ciddileştirdiğini görüyorum.» Kapıda dönerek bir an durdu. Sonra koşarak son defa tekrar arkadaşının boynuna atıldı.

«Sevgili Linnet! Dünyada senin gibisi yoktur.»

o

Pek moda olan Chez Ma Tante lokantasının sahibi Mösyö Gaston Blondin müşterilerine fazla iltifat etmezdi. Zenginler, güzeller, ünlüler ve soylular Mösyö Gaston Blondin'-in kendileriyle özel olarak ilgilenmesini boş yere beklerlerdi. Ama adam bu akşam bir müşterisini iltifat yağmuruna tutuyordu adeta. «Sizin için daima masa bulunur, Mösyö Po-irot! Bize daha sık şeref vermenizi ne kadar isterdim.»

Hercule Poirot gülümsedi. «Çok naziksiniz, Mösyö Blondin.»

«Yalnız mısınız, Mösyö Poirot?» «Evet.»

Mösyö Blondin, özel dedektifi en beğenilen masalardan birine oturttu. «Şimdi Jules sizin için küçük bir yemek hazırlatacak. Bir şiir olacak bu! Şahane bir şiir! Kadınlar hoş olmakla beraber insanın dikkatini yemeğine vermesini en-

gellerler. Yemeğinizin zevkini çıkaraksmız Mösyö Poirot. Size söz veriyorum.

Şimdi şarap...»

Şef Garson Jules'ün de yardımıyla içki problemi görüşüldü.

Mösyö Blondin, masadan uzaklaşmadan önce bir an duraklayarak sesini alçattı.

«Ciddi işlerle uğraşıyorsunuz sanırım?»

Poirot başını salladı. «Bu ara boşum. Onun için de yolculuğa çıkmayı düşünüyorum. Belki kışı Mısır'da geçiririm. Oranın ikliminin fevkalâde olduğunu söylüyorlar. Böylece sisten, kurşunilikten, durmadan yağan yağmurdan kurtulacağım.»

Mösyö Blondin, «Ah, Mısır,» diye içini çekerek uzaklaştı.

Çevik, usta garsonlar sofraya servis getirdiler.

Bir zenci orkestrası çalmaya başladı. Londra dansediyor-du artık.

Hercule Poirot, çiftleri süzdü. «Çoğunun yüzünde sıkıntılı ve yorgun bir ifade var... Ama şişman adamlardan bazıları güzelce eğleniyorlar... Tabii dansettikleri kadınlar ise bıkkın ve sabırlı... Gençlerin neşeli oldukları söylenemez. Kimisi boş boş bakıyor... Kimisi sıkıntılı... Ve bazıları da mutsuz.

Gençlik için «Mutluluk çağı» demek çok saçma.»

Poirot, bir çift incelerken bakışları da yumuşadı. İki genç birbirlerine gerçekten yakışıyorlardı. Uzun boylu, geniş omuzlu genç bir adam ve ince, narin bir kız. Mutlulukla tam bir uyum içinde dansediyorlardı onlar. Burada, bu saatte ve beraber oldukları için mutluydular.

Müzik sona erdi. Genç çift, Poirot'nunkinin yakınında olan masalarına döndüler.

Genç kız gülüyordu, yanakları kızarmıştı. O yerine otururken, Belçikalı da kızı inceledi.

«Gözlerinde neşeden başka bir şey daha var.» Hercule Poirot başını salladı. «Bu küçük fazla aşık. Tehlikeli bir şey bu. Çok tehlikeli.»

Sonra bir tek kelimeyi duydu. «Mısır...»

Artık genç çiftin sözlerini kolaylıkla işitiyordu. Kızın sesi taze, genç ve küstahçaydı. R'leri yuvarlamasından İngiliz olmadığı anlaşılıyordu. Genç adam İngiliz soylulan gibi konuşuyordu. Sesi alçak ve hoştu.

«Civcivlerimi, onlar yumurtadan çıkmadan önce saydığım yok, Simon. Linnet'in bizi hayâl kırıklığına uğratmayacağından eminim.»

«Ama ben onu hayâl kırıklığına uğratabilirim.»

«Saçmalama! O iş tam sana göre.»

«Aslında ben de öyle düşünüyorum... Yeteneklerimden şüphe ettiğim de yok. Senin için başarılı olmaya çalışacağım.»

Kız, mutlulukla güldü. «Üç ay bekleriz. Senin ko-vurüp kovulmayacağını anlamak için. Ondan sonra...»

«Ondan sonra 'hayatlarımızı birleştiririz.' Terim buydu değil mi?»

«Dediğim gibi, balayı için Mısır'a gideriz. Masrafa aldırma! Ben hayatım boyunca Mısır'a gitmeyi istedim. Nil, Piramitler, kumlar...»

Genç adamın sesi hafifçe boğuklaştı. «Onları beraber göreceğiz, Jackie...

Beraber... Ne şahane olacak değil mi?»

«Acaba? Bu seni benim kadar mutlu edecek mi? Sen de benim kadar âşık mısın?»

Kızın sesi sertleşmiş, gözleri adeta korkuyla irileşmişti.

Genç adam çabucak cevap verdi. «Saçmalama, Jackie.»

Ama kız tekrarladı. «Aeafoa?...» Sonra da omuzunu silk-ti. «Gel, dansedelim.»

Hereule Poiröt usulca mırıldandı. «Seven biri... Ve sevilmeye razı olan biri...

Evet, ben de 'acaba?' diyeceğim...»

!?

Joanna Southwood,

«Ya adam kabadayının

biriyse?»

dedi.

Joanna mırıldandı, «insanlar âşık oldukları zaman değişirler.»

Linnet başını tekrar sabırsızca salladı, sonra da konuyu değiştirdi. «Gidip Mr.

Pierce'le o plânları incelemem gerekiyor.»

«Plânları mı?»

«Bunlar eski, sağlığı bozan kulübelerle ilgili. İçindekileri başka yere taşıtıp, kulübeleri yıktıracağım.»

«Sağlık kurallarına pek düşkünsün, hayatım. Çok da insancılsın.»

«Oradan taşınmaları gerekiyordu zaten. Çünkü kulübeler yeni yüzme havuzunun hemen yanında.»

«O kulübelerde oturanlar evlerinden çıkacakları için memnunlar mı?»

«Çoğu pek seviniyor. Tabii bir ikisi bu konuda aptalca davranıyor. Hattâ iç sıkıyorlar onlar. Yaşama şartlarının ne kadar düzeleceğini anlayamıyorlar.»

««Ama sen bu konuda otoriteni gösteriyorsun sanırım.»

«Joanna'cığım, bu onların iyiliği için.»

«Evet, şekerim. Bundan eminim. Zoraki yarar.»

Linnet kaşlarını çattı.

Joanna güldü. «Haydi, haydi, aslında sen müstebitin birisin. Bunu itiraf etmelisin. Ama istersen senin için 'yardım sever bir müstebit' de diyebiliriz.»

«Ben müstebit değilim.»

«Ama istediklerinin yapılmasından hoşlanırsın.»

«Pek de değil.»

«Linnet Ridgeway, yüzüme bakar ve bir tek seferinde de istediğin gibi davranmadığını söyleyebilir misin?»

«Kaç defa oldu bu.»

«Âh, evet, 'Kaç defa oldu bu/ diyorsun ama işte o kadar. Kesin kanıt gösteremiyorsun. Ne kadar uğraşırsan uğraş aklına bir tek rnek bile gelmiyor.

Linnet Ridgeway, altın arabasına zaferle ilerliyor!»

¦ ¦

1Q

..,

Linnet sert sert, «Benim bencil olduğumu mu düşünüyorsun?» dedi.

«Hayır. Sen sadece karşı koyulamayacak bir insansın. Parayla satın alamadığım, gülümseyişinle alıyorsun. Sonuç: Linnet Ridge way,... Her Şeyi Olan Kız.»

«Saçmalama, Joanna.»

«Her §eyin yok mu?»

«Var her halde... Bazen mide bulandırıyor bu.»

«Tabii 'bulandırıyor, hayatım. Zamanla sıkılacak, hiç bir şeyden de zevk alamayacaksın. Bu ara altın arabanın zaferle ilerlemesinin zevkini çıkarmaya bak. Ama ben şimdi «(Geçilemez» yazılı bir sokaktan aşağıya inmek istediğin zaman ne olacağını düşünüyorum.»

«Aptallık etme, Joanna.» Linnet, o sırada yanlarına gelen Lord Windlesham'a döndü. «Joanna bana pek kötü sözler söylüyor.»

Joanna yerinden kalkarak mırıldandı. «Çekememezük-ten, hayatım çekememezlikten.»

Bir şey söylemeden dışarı çıktı. Çünkü Lord Windleshani'm gözlerindeki pırıltıyı fark

etmişti.

Genç adam bir süre konuşmadı. Sonra da birdenbire konuya girdi. «Kararını verdin mi,. Linnet?»

Genç kız ağır ağır, «Kötü mü davranıyorum?» dedi. jtcEmin olmadığıma göre,

'hayır,' cevabını vermem daha doğru olur belki...»

Charles Windlesham onun sözünü kesti. «Böyle söyleme. Sana zaman vereceğim.

İstediğin kadar zaman. Ama bence birlikte gerçekten mutlu oluruz.»

Linnet, özür dilermiş gibi adeta çocuksu bir tavırla, «Anlayacağın çok eğleniyorum ben...» diye açıkladı. «Özellikle bununla.» Elini salladı. «Wode malikânesini hayalimdeki yuva haline sokmaya çalıştım. Başarılı da oldum sanırını.»

«Çok güzel burası. Fevkalâde bir şekilde plânlanmış. Her şey kusursuz. Çok zekisin, Linnet.» Genç adam bir an durdu,

jsonra da sozıerınr sürdürdü. «Şatomu da seviyorsun değil mi? İTabii orasının modernleştirilmesi gerekiyor. Ama sen böyle konularda çok ustasın. Bu işler hoşuna gidiyor.»

((Ah, tabii, şato gerçekten şahane.» Linnet heyecanla konuşmuştu ama kalbine de buz gibi bir his dolmuştu. Duyduğu mutluluğu da gölgelemişti bu. O 'sırada bu hissini incelemedi. Ama Windlesham yanından ayrıldıktan sonra durumu anlamaya çalıştı.

«Ah, tabii... Charles'lâ evlendiğim takdirde Wode malikânesinin önemi kalmayacak. Her halde burayı satacağız. Ben, Linnet Ridgeway de var olmayacağım artık. Kontes Windlesham...»

Linnet yüksek sesle, ((Saçmalıyorum...» dedi. Fakat Wode malikânesinden vaz

geçmeyi hiç istemi->rdu...

Sonra... başka bir şey daha yok muydu?

Jackie'nin acayip bir şekilde boğuklaşan sesini duyar gibiydi. «Onunla evlenmezsem ölürüm! Ölürüm! Ölürüm!..»

«Jackie ne kadar emin ve heyecanlıydı. Ben Charles hakkında aynı hisleri duyuyor muyum? Hayır. Kesinlikle hayır. Belki de ben hiç kimseye böyle hisler duymayacağım. Ama... böylesine âşık olmak hoş bir şey olmalı...»

Açık pencereden içeriye bir arabanın homurtusu doldu.

Linnet sabırsızca başını salladı. «Jackie'yle nişanlısı geldi sanırım. Gidip onları karşılayayım.»

Jacqueline'le Simon Doyle arabadan inerlerken, Linnet de kapıda belirdi.

«Linnet!» Jackie arkadaşına doğru koştu. «İşte bu Simon. Simon, işte arkadaşım Linnet. Dünyanın en iyi kızıdır o.»

Linnet, uzun boylu, geniş omuzlu genç adama baktı. Si-mon'un lâciverte yakm koyu mavi gözleri, kıvırcık, gür kah-__. 91 __,

verengi saçları vardı. Çenesi dört köşe, gülümseyişi ae çekici, çocuksu ve saf ti.

Linnet elini uzattı. Simon'un parmaklarını kavrayan eli güçlü ve sıcaktı... Genç adamın kendisine bakışı, o saf ve gerçek hayranlığı Linnet'in hoşuna gitti.

Jackie, Simon'a Linnet'in harika olduğunu söylemişti. Şimdi de Simon'un Linnet'in gerçekten harika olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

Linnet'in damarlarında sıcak, tatlı, sarhoş edici bir şey dolaştı. «Her şey ne hoş değil mi? Gelin Simon. İçeri girinde kâhyama uygun bir şekilde, 'Hoş

geldiniz,' diyeyim.»

Dönerek ilerlerken, «Çok... çok mutluyum,» diye düşündü. «Jaekie'nin nişanlısını hoşuma gitti... Pek hoşuma gitti.» Kalbinde ani bir sızı duydu. «Jackie çok şanslı...»

ö

Tim Allerton, hasır koltuğunda arkasına yaslanarak denize baktı. Uzun uzun esnedi. Sonra usulca annesine bir göz attı.

Mrs. Allerton elli yaşlarında, kır saçlı, güzel bir kadındı. Oğluna duyduğu büyük sevgiyi saklamak için ona ba^ karken daima ağzını haşin bir tavırla büzerdi. Ama bu yabancıları bile kandırmazdı pek. Tim ise durumun farkındaydı-

Tim Allerton, «Majorca'dan gerçekten hoşlanıyor musun, anne?» diye sordu.

«Şey...» Kadın düşündü. «Burası ucuz.»

«Ve soğuk.» Tim hafifçe titredi.

Uzun boylu, dar omuzlu, siyah saçlı, zayıf bir gençti. Gözleri hüzünlüydü.

Biçimli dudaklarında tatlı bir ifade vardı. Ama çenesinin biçiminden biraz da kararsız bir insan olduğu anlaşılıyordu. Elleri uzun ve zarifti. Birkaç yıl önce vereme yakalanmak üzereyken kurtulmuştu. Ama öyle güçlü _ 22 —«

'

¦

kuvvetli, sağlıklı bir genç değildi. «Yazar» olduğunu söylüyordu ama öyle fazla bir eser verdiği de yoktu.

«Ne düşünüyorsun, Tim?» Mrs. Allerton'un koyu kahverengi, parlak gözlerinde şüphe vardı.

Tim Allerton güldü. «Mısır'ı.»

«Mısır'ı mı?» Mrs. Allerton'un sesi kuşkuluydu.

«Orası gerçekten sıcak, hayatım. Altın kumlar. Nil. Nil'-¦den inmeyi isterdim.

Ya sen?»

«Ah, 'bu da benim hoşuma giderdi.» Kadının sesi kuruydu. «Ama Mısır pahalı, yavrum. Kuruşlarını saymak zorunda parasız olanlara göre bir yer değil.»'

Tim güldü. Ayağa kalkarak gerindi. Birdenbire canlanmıştı. Heyecanla, «Masraflar bana ait,» diye açıkladı. «Evet, hayatım. Borsada oynadım biraz. Ve çok sevindirici sonuçlar da aldım. Bu sabah öğrendim bunu.»

Mrs. Allerton sert sert, «Bu sabah mı?» «Ama bu sabah sana bir mektup geldi. O

da...» Duraklayarak dudağını ısırdı.

Tim bir an kızsın mı, gülsün mü karar veremedi. Sonra neşesi üstün geldi. «Ve o mektup da Joanna'dandı. Doğru, anne. Sen harika bir dedektif olurdun. Ünlü Hercule Poi-rot'yu bile gölgede bırakırdın.»

Mrs. Allerton öfkelendi. «Ben sadece zarfın üstündeki el yazısını gördüm...»

«Ve bunun Borsa komisyoncusunun yazısı olmadığını anladın. Aslında o bana dün yazdı... Zavallı Joanna'nın el yazısı da dikkati çekecek gibi. Sarhoş bir örümcek gibi zarfın üstüne yayılmış.»

Joanna ne diyor? İlginç bir haber var mı?» Mrs. Allerton sakin bîr tavırla konuşmaya çabaladı. Aslında oğlunun, kuzini Joanna Southwood'la olan dostluğu onu sinirlendiriyordu. Tim'le kızın arasında bir şey olmadığından emindi. Ama Joanna'dan hoşlanmıyordu. Ona göre kız içten olmayan, yapmacıklı ve züppe bir insandı.

Tim annesinin sorusuna cevap olarak mektubu cebinden çıkardı ve buna tekrar bir göz attı. «Fazla bir şey yok. Devenish'ler 'boşanıyorlarmış. Lord Windlesham Kanada'ya gitmiş. Anlaşılan Linnet Ridgeway kendisiyle

evlenmeyi red ettiği için çok sarsılmış. Linnet, kâhyasıyla kesinlikle evlenecekmiş.»

«A, ne acayip! Kâhya korkunç bir yaratık olmalı.»

«Hayır, hayır, hiç de değil. Devonshire'li * Doyîe'lardan o. Soylu ama parasız.

Üstelik daha önce Linnet'in yakın arkadaşlarından biriyle de nişanlıymış. Ayıp!»

Mrs. Allerton, «İşte bu hiç hoş değil,» dedi.

Tim annesine sevgiyle bir göz attı. «Biliyorum, hayatım. Başkalarının nişanlılarının veya kocalarının ellerinden alınmasını hoş karşılamıyorsun.»

Mrs. Allerton, «Gençliğimizde prensiplerimiz vardı,» dedi. «İyi bir şeydi bu...

Neyse... Joanna hayatından memnun

mu?»

«Öyle yazıyor. Ama Mayfair'de bir mezeci dükkânı açmayı da düşünüyormuş.»

Kadın hafif bir öfkeyle, «Joanna daima beş parasız olduğundan yakınır,» diye homurdandı. «Ama her yere gider. Elbiseleri ise gayet pahalı şeylerdir. Daima şıktır o.»

Tim, «Ah,» dedi. «Joanna her halde elbiselerin parasını ödemiyor.»

Mrs. Allerton içini çekti.

«Bazı kimselerin bunu nasıl

başardıklarını öğrenemedim gitti.»

Tim, «Bu özel bir yetenek,» diye cevap verdi. «Çok pahalı zevklerin olursa ve para işlerine de akıl erdiremezsen, o zaman sana istediğin kadar kredi verirler.» •

«Ama sonunda iflâs edersin. Tıpkı zavallı Sir George Wode gidi.»

«O ihtiyar at delisini de pek seversin. Her halde bin do-kuzyüz yılında bir gece Baloda sana, -Tatlı gül koncam,' dediği için.»

.

:

.

. ¦

•

::

Mrs. Allerton hiddetle, «Ben bin dokuz yüz yılında daha doğmamıştım,» dedi. «Sir George kibar bir adamdır. Ondan 'at delisi diye' de söz etme.»

«Onunla ilgili bazı acaip hikâyeler duydum.»

«Joanna'yla sen herkes hakkında söylemediğinizi bırakmıyorsunuz.»

Tim kaşlarını kaldırdı. «Çok öfkelendin, hayatım. İhtiyar Wode'a bu kadar değer verdiğini bilmiyordum.»

«Wode malikânesini satmak zorunda kaldığı için ne kadar sarsıldığını bilmiyorsun. Orayı çok severdi.»

Tim düşünceli bir tavırla, «Galiba haklısın...» diye mırıldandı. «Linnet Sir George'u, malikânede yaptığı onarımı görmesi için çağırmış. Ama adam kızı kaba bir tavırla red etmiş.»

«Tabii! Linnet onu çağırmamalıydı.»

«Ayrıca Sir George, kıza bayağı düşman. Onunla karşılaştığı zaman usulca bir şeyler homurdanıyor. O harap yer için kendisine milyonlar verdirdiği için affedemiyor samnm.»

«Ve sen bunu anlayamıyorsun, öyle mi?» Mrs. Allerton'-un sesi sertti.

Tim sakin sakin, ((Açıkçası anlayamıyorum,» dedi. «Neden geçmişte yaşıyor hâlâ?

Niçin geride kalmış şeylere sıkıca sarılıyor?»

«Onların yerine neyi geçireceksin?»

Tim omzunu silkti. «Belki heyecanı. Yenilikleri. Zekâ ve ustalıkla para kazanmayı.»

«Meselâ Borsada öyle mi?»

Genç adam bir kahkaha attı. «Neden olmasın?»

«Ya Borsada para kaybetmeye ne dersin?»

«Bu patavatsızca bir söz, hayatım. Ve bu günkü duruma da hiç uygun değil... E, Mısır'a gidiyor muyuz?

«Şey...»

Tim gülerek annesinin sözünü kesti. «Karar verildi öyleyse. İkimiz de daima Mısır'ı görmeyi istedik.»

«Ne zaman gideceğiz?»

«Ah, gelecek ay. Mısır'ın en güzel zamanı Ocak ayıymış. Birkaç hafta daha bu oteldeki şirin kimselerle dayanacağız.»

Mrs. Allerton sitem eder gibi, aTim...» dedi. Sonra da suçlu suçlu ekledi.

«Korkarım Mrs. Leech'e onunla birlikte Polis Karakoluna gideceğine söz verdim. O

İspanyolca bilmiyor.»

Tim yüzünü buruşturdu. «Yine o yüzük meselesi mi? Kan rengi yakut yüzük! Kadın hâlâ onun çalındığında ısrar mı ediyor? Madem sen istiyorsun onunla karakola giderim ama kadın sadece zavallı bir oda hizmetçisinin başını derde sokacak. Ben o gün Mrs. Leech denize girerken yüzüğün parmağında olduğunu kesinlikle gördüm.

Tabii yüzük suda kayıp çıktı. Kadın da bunun farkına varmadı.»

«Mrs. Leech, yüzüğü çıkarıp tuvalet masasına bıraktığını söylüyor.»

«Ama bırakmamıştı işte. Ben yüzüğü kendi gözümle gördüm. O kadın budalanın biri.

Zaten Aralık ayında kendisini denize atan bir kadın aptal değildir de nedir?

Güneş var diye suyun da sıcak olduğunu iddia ediyor. Ayrıca şişman kadınların denize girmelerine de izin verilmemeli. Mayoyla pek iğrenç duruyorlar.»

Mrs. Allerton mırıldandı. «Ben de denize girmekten vaz geçsem...»

Tim bir kahkaha attı. «Sen mi? Sen çok gence taş çıkartırsın.»

Mrs. Allerton içini çekti. «Keşke burada ahbaplık edebileceğin birkaç genç daha olsaydı.»

Tim Allerton kesin bir tavırla, başını salladı. «İyi ki yok. Seninle böyle başbaşa daha iyi.»

«Joanna'nın burada olmasını isterdin ama.»

«Hayır.» Tim'in sesi kesinleşmişti. «Bu bakımdan yanılıyorsun. Joanna beni eğlendiriyor. Ama. aslında onu pek sevmiyorum. Uzun süre bir arada olduğumuz; zaman da si-

uaşiıyuı.

uuaıııici yi

un

uaıid,

hiç üzülmem.» Usulca ekledi. «Dünyada bir tek kadına karşı gerçe-k saygı ve hayranlık duyuyorum. Bunun kim olduğunu da bilmen gerekir, Mrs. Allerton.»

Annesi kızardı.

Tim, ciddi ciddi, «Dünyada gerçekten iyi kadın pek az,» dedi. «Onlardan biri de sensin.»,

?¦

New York'da, Central Park'a bakan bir apartmanda Mrs. Robson, «Aah, ne hoş,»

diye bağırıyordu. «Cornelia, sen gerçekten çok şanslı bir kızsın.»

Cornelia Röbson da kızardı. İri, beceriksizce tavırlı bir kızdı. Bir köpeğinkini andıran kahverengi gözleri vardı. «Ah, şahane bir şey olacak bu!» diye bağırdı.

İhtiyar Miss Van Schuyler başını hafifçe salladı. Bu fakir akrabaları gerçekten uygun bir şekilde davranıyorlardı.

Cornelia, «Daima Avrupa'ya* gitmeyi hayâl ettim,» diye içini çekti. «Ama bunun gerçek olacağı aklımdan bile geçmiyordu.»

Miss Van Schuyler, «Tabii Miss Bowers her zamanki gibi benimle gelecek,» dedi.

«Ama bazı bakımlardan onu yetersiz buluyorum. Çok yetersiz. Cornelia'nın benim için yapabileceği birçok küçük şey var.»

Cornelia heyecanla, «Hepsini memnunlukla yaparını. Kuzin Laura,» diye cevap verdi.

Miss Van Schuyler, «İyi öyleyse,» dedi. «Her şey kararlaştırılmış oldu. Haydi gidip Miss Bowers'i bul, yavrum. Çay vaktim geldi.»

Cornelia odadan çıktı.

Annesi, «Sevgili Laura,» dedi. «Sana derin bir minnet duyuyorum. Cornelia toplum içinde başarılı olamadığı için ıstırap çekiyor. Gururu kınlıyor bu yüzden. Onu şuraya bü-

raya götürebilecek durumda olsaydım... Ama avam uıu-münden beri ne durumda olduğumuzu biliyorsun.»

Miss Van Cehuyler, «Onu memnunlukla götüreceğim,» diye cevap verdi. (Cornelia iyi ve uysal bir kızdır. Angaryadan kaçınmaz. Şimdiki gençler gibi bencil de değildir.»

Mrs. Robson ayağa kalkarak zengin akrabasının hafifçe sararmış, kırışık yanaklarını öptü. «Sana büyük bir minnet

**?

duyuyorum.»

Merdivenlerde uzun boylu, becerikli tavırlı bir kadınla karşılaştı. «Eh, Miss Bowers, demek Avrupaya gidiyorsunuz?»

«Ah, evet, Mrs. Robson.»

«Güzel bir yolculuk olacak bu her halde.»

«Ah, evet, öyle sanıyorum.»

«Avrupa'ya daha önce de gitmiştiniz sanırım.»

«Ah, evet, Mrs. Robson Geçen sonbahar Miss Van Schuy-ler'le Paris'e gittim. Ama daha önce Mısır'ı hiç görmedim.»

Mrs. Robson durakladı. «Bir... mesele çıkmayacağını umarım.» Sesini alçatmıştı.'

Ama Miss Bowers her zamanki gibi cevap verdi. «Ah, hayır, Mrs. Robson. Ben buna özellikle dikkat ederim.»

Ama Mrs Robson ağır ağır merdivenden inerken yüzünde hâlâ hafif bir endişe vardı.

O

Mr. Andrew Pennington, New York'taki bürosunda özel mektuplarını açıyordu.

Birdenbire yumruğunu sıkarak, şiddetle masaya vurdu. Yüzü kızardı, alnında iki damar kabardı. Bir düğmeye bastı. Kapıda hemen beliren şık sekretere, (dMr.

Rockford'a buraya gelmesini söyleyin,» diye emretti.

«Peki, Mr. Pennington.»

Birkaç dakika sonra Pennington'un ortağı Sterndale Rockford içeri girdi. İki adam oldukça birbirlerine benziyor-lardı. ikisi de uzun boylu, ince, kır saçlı, zeki bakışlı adamlardı.

«Ne var, Pennington?»

Pennington tekrar okumaya başladığı mektuptan başını kaldırdı. «Linnet evlenmiş...»

«Ne?»

«Ne dediğimi duydum!

Linnet Ridgeway evlenmiş!»

«Nasıl? Ne zaman? Bundan bizim niçin haberimiz olmadı?»

Pennington masasındaki takvime bir göz attı. «Bu mektubu yazdığı sırada evli değilmiş. Ama artık evli. Ayın dördünde, sabah... Bu gün yani.»

Rockford bir koltuğa çöktü. «Vay vay vay. Hiç bir şey bildirmedi. Haber vermedi.

Adam kimmiş?»

Pennington tekrar mektuba bir göz attı. «Doyle... Simon Doyle...»

«Nasıl biri o? Ondan söz edildiğini duydun mu hiç?»

«Hayır. Linnet de fazla bir şey yazmamış... Bana bu işin içinde bir iş varmış

gibi geliyor... Ama bu önemli değil, önemli olan kızm evlenmesi.»

İki adam gözgöze geldiler.

Rockford başını salladı. «Bu meseleyi düşünmemiz gerekiyor.»

«Ne yapacaksın?»

((Ben de sana bunu soracaktım.»

Pennington ağır ağır, «Queen transatlantiği bu gün kalkıyor,» diye mırıldandı.

«Birimizden biri ona yetişebilir.»

«Sen çıldırmışsın! Neden?»

Pennington, «O İngiliz avukatlar,» diye başladı. Sonra da sustu.

«Onlara ne olmuş? Her halde İngilizlerle boğuşacak değilsin. Sen çıldırmışsın!»

«Senin veya benim İngiltere'ye gitmemiz gerekmez. Teklif ettiğim bu değil.»

:!

-:.

«Nedir öyleyse?»

Pennington masaya koyduğu mektubun; kâğıdını düzeltti. «Linnet, balayı için Mısır'a gidiyor. Orada bir ay hattâ daha uzun bir süre kalacak...»

«Mısır'a ha?» Roekford bir an düşündü. «Demek fikrin bu? Mısır!»

«Evet... Bir raslantı. Yolculuk sırasında bir karşılaşma. Linnet ve kocası...

Balayı atmosferi. O zaman problem çözümlenebilir.»

Roekford kararsızca, «Linnet çok zekidir,» dedi. «Ama...»

Pennington usulca sözlerini sürdürdü. «Bu işi başarmanın yollan olduğunu sanıyorum.»

İki ortak yine gözgöze geldiler.

Roekford başını salladı. «Pekâlâ, dahi!»

Pennington saate baktı. «Acele etmemiz gerekiyor. Hangimiz gideceğiz?»

Roekford hemen, «Sen,» dedi.

«Linnet'le aran iyidir. O seni, 'Andrew amca,' diye çağırır. Bu işe yarar.»

Pennington'un yüz ifadesi sertleşti. «Bu işi başaracağımı umarım.»

Ortağı, «Şart bu,» dedi. «Durum çok kritik...»

William Carmichael, kapıda beliren sıska delikanlıya, «Lütfen Mr. Jim'i bana yollayın,» dedi.

Bir iki dakika sonra Jim Fanthorp odaya girerek merakla dayısına baktı. Yaşlı adam başım kaldırdı.

«Hıh... Geldin mi?»

«Beni mi çağırttınız?»

«Sen şuna bir bak.»

Genç adam oturarak, masadaki birkaç kâğıdı önüne çekti. O bunları okurken dayısı da kendisini süzüyordu.

«E?»

Jim Fanthorp hemen, «Bana şüpheli gözüktü, efendim,» diye cevap verdi.

Carmichael, Grant ve Carmichael hukuk firmasının en önemli ortağı olan yaşlı adam yine öfkeyle homurdandı.

Jim Fanthorp ise Mısır'dan uçak postasıyla gelmiş olan mektubu tekrar okudu.

«...böyle bir günde iş mektubu yazmak günah. Bir hafta Mena'da kaldık. Fayum'a gittik. Öbür gün vapurla Nil'-den yukarıya, Luksor ve Assuan'a çıkacağız. Belki Hartum'a kadar gideceğiz. Bu gün biletleri almak için seyahat acen-tasma gittiğimiz zaman kiminle karşılaştık dersiniz? Amerikalı vasim Andrew Pennington'la. Onunla iki yıl önce İngiltere'ye geldiği zaman tanışmıştınız sanırım. Mr. Pennington'un Mısır'da olduğunu bilmiyordum. Onun da benim burada olduğumdan haberi yokmuş. Evlendiğimden de tabiî. Horhalde ona bunu açıklayan mektubum Amerika'ya eriştiği sırada Mr. Pennington yola çıkmıştı. O da bizim gibi aynı vapurla Nil'den yukarı çıkacak. Ne raslantı değil mi? Bu sıkışık zamanda bütün yaptıklarınız için teşekkür ederim. Ben...»

Genç adam sayfayı çevireceği sırada dayısı mektubu ondan aldı. «Hepsi bu kadar.

Gerisi önemli değil. Ne diyorsun?»

Yeğeni bir süre düşündü. «Bence... bu bir rastlantı değil...»

Yaşlı adam takdirle başını salladı. Sonra da havlar gibi, ((Mısır'a gitmek ister misin?» diye sordu.

«Sizce uygun mu bu?»

.

«Bence kaybedilecek zaman yok.»

«Ama... neden ben?»

«Kafanı kullan, oğlum, kafanı kullan» Linnet Ridgeway seni hiç görmedi.

Pennington da öyle, Uçakla gidersen oraya zamanında yetişirsin sanırım.»

«Bu... hoşuma gitmiyor, efendim. Orada ne yapacağım?»

«Gözlerinden yararlan. Kulaklarından da. Kafanı kullan. Tabii eğer kafan varsa.

Ve gerekirse... harekete geç.«

«Bu... hoşuma gitmiyor.»

«Belki ama bunu yapmak zorundasın.»

«Gerekli mi bu?»

Mr. Carmichael, «Bence çok gerekli,» dedi. «Ve hayati...»

Mrs. Otterbourne türbanını düzelterek aksi aksi, «Mısır'a gitmememiz için bir neden göremiyorum,» dedi. «Kudüs'ten bıktım artık.»

Kızı cevap vermedi.

Kadın öfkeyle ekledi. «Hiç olmazsa sana bir şey söylendiği zaman cevap ver,»

diye homurdandı.

Rosalie Otterbourne gazetedeki bir resme bakıyordu. Bunun altında birkaç satır vardı:

«Sosyetenin tanınmış güzellerinden olan Miss Linnet Ridgeway, Mr. Simon Doyle'la evlenmiş bulunuyor. Genç çift balaylarını Mısır'da geçiriyorlar.»

Roselia, «Mısır'a mı gitmek istiyorsun, anne?» dedi.

Mrs. Otterbourne, öfkeyle, «Evet,» diye cevap verdi. «Bize burada doğru dürüst davranmadılar. Benim burada kalmam onlar için bir reklâm sayılır. Bu yüzden hesapta bir indirme yapmaları da gerekir. Bunu onlara ima ettiğim zaman küstahça davrandılar. Pek küstahça. Ben de onlar hakkındaki düşüncelerimi açıkladım.»

Kız içini çekti. «Her yer birbirinin aynı. Hemen gitsek.»

Annesi sözlerini sürdürdü. «Ve bu sabah müdür bana odanın önceden tutulduğunu, iki gün sonra yeni müşterinin geleceğini söylemek cüretini gösterdi.»

«Onun için bir yere gitmemiz gerekiyor.»

«Hiç de değil. Haklarım için savaşmaya hazırım.»

Rosalie «Mısır'a da gidebiliriz,» diye mırıldandı. «Bu önemli değil.»

Mrs. Otterbourne başını salladı. «Tabii. Bu bir ölüm kalım meselesi değil.»

Ama bu bakımdan yamlıyordu. Aslında bu gerçekten bir ölüm kalım meselesiydi.

2

Mrs. Allerton, «İşte şu ünlü dedektif Hercule Poirot,»

dedi.

Kadınla oğlu Assuan'da, Çağlayan otelinin önündeki parlak kırmızıya boyalı hasır koltuklarda oturuyorlardı. Uzaklaşmakta olan iki kişinin arkasından bakmaktaydılar. Beyaz ipek elbise giymiş kısa boylu bir adamla, uzun boylu, ince bir kızın.

Tim Allerton kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle doğrulup oturdu. Hayretle,

«Şu ufacık tefecik gülünç adam

mı?» dedi.

«Evet, o ufacık tefecik gülünç adam.» Tim, «Onun burada ne işi var?» diye sordu.

Annesi güldü. «Hayatım, bayağı heyecanlandım. Neden cinayetler erkeklerin bu kadar hoşuna gider? Ben de dedektif romanlafından nefret eder ve onları hiç okumam. Ama Mösyö Poirot'nun buraya bir maksatla geldiğini sanmıyorum. Çok para kazanmış o. Her halde şimdi de dünyayı dolaşıyor.» «Buradaki en güzel kızı seçivermiş hemen.» Mrs. Allerton, Poirot'yla ahbabının arkasından bakarken başını hafifçe yana eğdi. Kız, Belçikalıdan en aşağı yedi santim uzundu.

Yürüyüşü zarifti.

Mrs. Allerton, «Evet,» dedi. «Kız fena değil...» Yan yan oğluna baktı. Tim, annesini eğlendiren bir telâşla oltaya geliverdi.

«Fena değil ne demek? Çok güzel o. Ama ne yazık ki aksi ve somurtkan.»

«Belki yüzünün ifadesi öyledir, hayatım.» «Bence hırçın bir yaratık o. Ama çok güzel.» Sözünü ettikleri genç kız o sırada ağır ağır Poirot'nun yanında yürüyordu. Rosalie Otter bourne elindeki açılmamış şemsiyeyi çeviriyordu.

Yüzünde de Tim'in sözlerini haklı çıkaracak bir ifade vardı. Somurtkan ve aksi.

Kaşlarını çatmış, kırmızı dudaklarını aşağıya doğru bükmüştü.

Poirot ise neşeli neşeli konuşuyordu.

Arkasında beyaz . ipekten tiril tiril ütülü bir elbise, başında da hasır bir şapka vardı.

«Burası beni büyülüyor...

Siyah kayalar, güneş

ve nehirdeki küçük tekneler... Siz de aynı fikirde değil misiniz?» Roselie Otterbourne kısaca, «Bence burası bir hayli sıkıntılı,» dedi.

«Otelin yansı boş. Müşteriler ise yüz yaşında-lar...» Duraklayarak dudağını ısırdı.

Poirot'nun gözlerinde muzipçe bir pırıltı belirdi. «Doğru. Benim de bir ayağım mezarda.»

Kız, «Ben sizi kasdetmedim,» dedi. «Afedersiniz. Kabalık oldu bu.»

«Hiç de değil. Yaşıtlarınız olmasını istemeniz normal. Neyse, hiç olmazsa bir genç var.»

«Daima annesiyle oturanı mı kasdediyorsunuz? Kadın hoşuma gidiyor. Ama oğlu dayanılır gibi değil. Kendisini pek beğeniyor o.»

Poirot gülümsedi. «Ya ben? Ben de kendini beğenmiş bir insan mıyım?»

«Ah, sanmıyorum.»

Belçikalı memnun memnun açıkladı. «Arkadaşlarım kendimi çok beğendiğimi söylerler.»

Rosalie dalgın bir tavırla mırıldandı. «Ah, belki de kendinizi beğenmenizin bir nedeni var. Ama ne yazık ki cinayetler beni hiç ilgilendirmiyor.»

35

Poirot ciddi ciddi, ((Saklayacak bir suçunuz olmamasına sevindim,» dedi.

Bir an kızm yüzündeki o somurtkanca ifade kayboldu. Rosalie çabucak Belçikalı'ya bir göz attı. Poirot bunu farket-memiş gibiydi.

«Anneniz bugün öğle yemeğine inmedi. Rahatsız olmadığını umarım.»

Rosalie kısaca, «Burası ona göre değil,» dedi. «Assuan'-

dan ayrılırken sevineceğim.»

«Yol arkadaşlığı yapacağız değil mi? Halfa Vadisine ve İkinci Çağlayan'a kadar çıkacağız.»

«Evet.» Rosalie duraklayarak bir dükkâna girdi. Birkaç filmi banyo için orada bıraktı. Zaten yürüyüşe de bu yüzden

çıkmışlardı.

Geri dönerek yine nehrin kıyısından yürümeye başladılar.

Nil'de çalışan buharlı vapurlardan biri rıhtıma yeni yanaşmıştı. Poiröt'yla Rosalie ilgiyle yolculara baktılar. Kız, «Bir hayli kalabalık, değil mi?» diye mırıldandı. Tim Allerton, yaklaşarak onlara katılırken Rosalie de başını çevirdi. Genç adam, sanki çok hızlı yürümüş gibi biraz nefes nefese kalmıştı.

Orada bir süre öyle durdular.

Sonra Tim birdenbire heyecanla, «Ah,» diye bağırdı. «Linnet Ridgeway bu!»

Bu haber Poirot'yu etkilemedi ama Rosalie'nin ilgisini uyandırdı. Kız öne doğru eğildi. Somurtmayı unutarak, «Nerede?» diye sordu. «Şu beyazlı mı?»

«Evet. Yanında uzun boylu bir adam var. Karaya çıkıyorlar. Adam yeni evlendiği kocası olmalı. Adını hatırlaya-madım.»

Rosalie,

«Doyle,» dedi.

«Simon Doyle. Bütün gazeteler

yazdı-bunu. Linnet çok zengin değil mi?»

Tim neşeyle cevap verdi. «İngiltere'nin en zengin kızı o.»

Poirot, yanmdakilerin ilgisini çeken genç kadına dikkatle baktı. «Çok güzel.»

Rosalie acı acı, «Bazı insanların her şeyi var,» dedi. Yüzünde acayip, düşmanca bir ifade belirmişti.

Linnet Doyle'da sahneye çıkan bir aktris hali vardı. Bir oyuncu kadar kendine güveniyordu o. Hafifçe gülümseyerek yanındaki üzün boylu genç adama bir şeyler söyledi.

Kocası cevap verdi. Genç adamın sesi Poirot'nun ilgisini uyandırmış gibiydi.

Gözlerinde bir pırıltı belirdi, kaşları çatıldı. Genç çift Belçikalının çok yakınından geçtiler.

Simon Doyle, «Ona da zaman bulmaya çalışırız, sevgilim,» diyordu. «Burayı beğenirsen bir iki hafta kalırız.» Karısına dönmüştü. Yüzünde sevgi ve heyecan dolu bir ifade vardı. Ayrıca kendisini Linnet'den biraz aşağı gördüğü de anlaşılıyordu.

Poirot düşünceli bir tavırla Simon Doyle'u süzdü. Geniş omuzlar, güneşten yanmış

bir yüz, lacivertimsi gözler, çocuksu, saf bir gülümseyiş.

Onlar uzaklaşırken Tim, «Bu adam çok şanslı,» dedi. «Hımhım ve düz taban olmayan bir zengin kız bulmuş.»

Rosalie hasetle, «Çok mutluya benziyorlar,» diye mırıldandı. Sonra da ekledi.

«Haksızlık bu.» Sesi o kadar hafifti ki, Tim onun ne dediğini duymadı.

Ama Poirot bu sözleri işitmişti. Şaşkın şaşkm kaşlarını çatmış olan Belçikalı, kıza çabucak baktı.

«Annemin istediği şeyleri almam gerekiyor.» Tim onları selâmlayarak uzaklaştı.

Poiröt'yla Rosalie ise otele doğru yürümeye başladılar. Özel dedektif, usulca,

«Demek bu haksızlık, Matmazel,» diye mırıldandı.

Rosalie öfkeyle kızardı. «Ne demek istediğinizi anlayamadım.»

«Biraz önceki sözlerinizi tekrarlıyorum.» Genç kız omuzunu silkti. «Bir insan için çok fazla bu... Para, güzellik, şahane bir vücut ve...» Durakladı.

Poirot, «Ve aşk, öyle mi?» dedi. «Ve aşk? Ama bilemezsiniz ki. Belki kocası onunla serveti için evlendi.»

«Adamın Linnet'e nasıl baktığını görmediniz mi?»

«Ah, evet Matmazel. Ben görülebilinecek her şeyi gördüm. Hattâ sizin farketmediklerinizi bile.» «Neymiş o?»

Poirot ağır ağır, «Bir kadının gözlerinin altındaki mor halkaları gördüm.

Matmazel,» dedi. «Şemsiyeyi çok sıkıca tutan bir elin bembeyaz kesilmiş

eklemlerini de...»

Rosalie ona hayretle baktı.

«Ne demek istiyorsunuz?» «Şunu : ışıldayan her şey altın değildir. Evet, bu hanım zengin ve genç. Ve seviliyor. Ama yine de kötü bir şey var. Bundan başka bir şey daha biliyorum.» «Evet?»

Poirot kaşlarını çattı. «Bir yerde Mösyö Doyle'un sesini duydum. Nerede olduğunu hatırlamayı isterdim.»

Ama Rosalie onu dinlemiyordu. Birdenbire duraklayarak, bağırdı. «Kötüyüm ben!

Çok kötüyüm! Onun arkasındaki güzel elbiseleri yırtmayı, o güzel, güven dolu, küstah ifadeli yüzünü ezmeyi istiyorum. Çok kıskancım. Ama hissettiğim bunlar.

Linnet o kadar başarılı ki. Kendine güveniyor. Rahat.»

Hercule Poirot biraz şaşırmıştı. Kızı kolundan tutarak dostça bir tavırla usulca sarstı. «Bütün bunları söylediğiniz için rahatlayacaksınız.»

«Ondan nefret ediyorum. Hayatımda hiç kimseden ilk görüşte bu kadar nefret etmemiştim!»

«Harika.»

Rosalie ona kuşkuyla baktı. Sonra da dayanamayarak güldü.

.

¦

Poirot da bir kahkaha attı. «Bravo.»

Dostça bir tavırla otele döndüler. Loş holde birbirlerinden ayrıldılar. Poirot, bahçeye çıktı. Dik yoldan inerken yanda, nehre doğru çevrilmiş olan bankların birinde genç bir kızın oturduğunu gördü. Ohez Ma Tahte,

lokantasında karşılaştığı kızdı bu. Poirot onu hemen tanıdı. Kızın yüzü hafızasına kazmmışt.

Ama şimdi bu çehrede çok değişik bir ifade vard. Genç kız daha zayıflamış, rengi de solmuştu. Yüzünde yorgun ve mutsuz olduğunu gösteren çizgiler belirmişti.

Poirot biraz geriledi. Kız, onu görmemişti. Belçikalı bir süre kızı inceledi.

Genç kız ufak ayağını yere vuruyordu. Siyah gözleri alev alev yanıyordu sanki.

Bakışlarında ıstıraplı, kara bir zafer vardı.

Bir yüz... ve bir ses. Poirot şimdi ikisini de hatırlıyordu. Bu kızın yüzü ve biraz önce duyduğu ses. Yeni evlenmiş damadın sesi...

Poirot, kızı süzerken dramın yeni bir sahnesi de başladı.

Yukardan sesler geldi. Bankta oturan kız irkilerek ayağa fırladı. Linnet Doyle'la kocası yaldan indiler. Linnet'in sesi güven ve mutluluk doluydu.

Yüzündeki o gergin ifade kaybolmuştu.

Esmer kız öne doğru bir iki adım attı. Karı koca durakladılar.

Jacqueline de Bellefort, «Merhaba Linnet,» dedi. «Demek buradasınız? Durmadan birbirimize rastlıyoruz, Merhaba Simon. Nasılsınız?»

Linnet Doyle hafifçe bağırarak bir kayanın önüne büzülmüştü. Simon Doyle'un yakışıklı yüzü ise öfkeyle allak bullak olmuştu. Sanki o ince genç kızı tokatlamak istiyormuş gibi öne doğru ilerledi.

Ama kız başını bir kuş gibi çabucak çevirerek bir yabancının bu sahneye tanık olduğunu belli etti. Simon da

döndü ve Poirot'yu gördü. Sonra beceriksizce, (Merhaba, Jacqueline,» dedi. «Seni burada göreceğimizi sanmıyorduk...» Dostça bir tavır takınmaya çalışmış ama başaramamıştı.

Kız dişlerini göstererek güldü. «Ne sürpriz değil mi?» Sonra başıyla karı kocayı selâmlayarak yoldan çıktı.

Poirot da incelik göstererek diğer tarafa doğru gitti. Tam o sırada Linnet Doyle'un kocasına, «Simon,» dediğini duydu. «Tanrım! Simon, ne yapacağız?»

3

Yemek sona ermişti. Çağlayan otelinin önündeki terasın ışıklan yanıyordu. Otelin müşterilerinin çoğu oradaydılar. Küçük masaların başlarına geçmiş oturuyorlardı.

Simon ve Linnet Doyle terasa çıktılar. Yanlarında Amerikalı olduğu anlaşılan uzun boylu, kır saçlı, kibar tavırla bir adam vardı. Küçük grup kapının önünde bir an durakladı. O zaman yakındaki bir koltukta oturan Tim Allerton ayağa kalkarak onlara yaklaştı.

Linnet'e nezaketle, «Her halde beni hatırlamıyorsunuz,» dedi. «Ben Joana Southwood'un kuzeniyim.»

«Ah, tabii! Ne yapalım. Siz Tim Allerton'sunuz. Bu kocam.» Linnet'in sesi hafifçe titredi. Gururdan mı, utançtan mı? «Bu da Amerikalı vasim Mr.

Pennington.»

Tim, «Annemle tanışmalısmız,» dedi.

Birkaç dakika sonra hep bir arada otlanıyorlardı. Linnet köşeye geçmişti. Bir tarafında Tim, bir tarafında Pennington vardı. İkisi de konuşuyor, genç kadının dikkatini çekmek için yarışıyorlardı. Mrs. Allerton ise Simon Doyle'la sohbete dalmıştı.

Kapı açıldı ve iki adamın arasında dimdik oturan güzel kadının bütün vücudu geriliverdi. Ama terasa ufak tefek bir adam çıkınca Linnet'in vücudu da gevşedi.

Mrs. Allerton, «Buradaki tek ünlü siz değilsiniz, yav-41

rum,» dedi. «Şu ufak tefek gülünç adam Hercule Poirot.» Neşeyle, o sıkıcı sessizliği bozmak için konuşmuştu.

Ama bu haber Linnet'in ilgisini çekti. «Hercule Poirot mu? Tabii... ondan söz edildiğini duydum.» Birdenbire dal-gmlaştı.

Poirot terasın kenarına kadar gitmişti. Ama biri hemen onun dikkatini çekti.

«Oturan Mösyö Poirot! Ne güzel bir gece değil mi?»

Belçikalı itaat etti. «Evet, Madam. Gerçekten güzel.» Nazik nazik Mrs.

Otterbourne'a gülümsedi. Kadının o gülünç türbanı ve büzgü büzgü siyah elbisesi hiç hoşuna gitmemişti.

Mrs. Otter bourne şikâyet dolu bir sesle, «Burada bir sürü ünlü kimse var,»

dedi. «Öyle değil mi? Yakında gazeteler bunu yazar. Sosyeteden bir güzel, tanınmış bir yazar...» Yapma bir alçak gönüllülükle güldü.

Poirot, karşısında oturan somurtkan kızın irkildiğini hissetti. Sonra da, «Bu ara yine bir roman yazıyor musunuz, Madam?» diye sordu.

Mrs. Otterbourne yine yapma bir alçakgönüllülükle güldü. «Pek tembellik ediyorum. Aslında çalışmam gerekiyor. Okuyucularım iyice sabırsızlanıyorlar artık. Hele ya^ yımcım? Zavallı adam! Her mektupl aayn ricada bulunuyor. Hattâ telgraf bile çekiyor.»

Poirot, kızın karanlıkta kımıldandığını sezdi.

«Buraya bilgi almak için geldiğini saklamayacağım, Mösyö Poirot. Yeni romanımın adı 'Çölün Yüzündeki Kar.' Güçlü... anlamlı bir isim bu. Çölde kar... İhtirasın ilk alevli nefesiyle eriyor.»

Rosalie bir şeyler mırıldanarak kalktı ve karanlık bahçeye indi.

Mrs. Otterboume türbanlı başını kesin bir tavırla sallayarak, «İnsan güçlü olmalı,» dedi. «Güçlü et! İşte benim kitaplarım böyle. Çok önemli onlar. Genel kütüphaneler eserlerimi yasakladı ama bu önemli değil. Ben gerçeklerden söz 42

ediyorum. Seks... ah! Mösyö Poirot, neden herkes seksden bu kadar korkuyor?

Evrenin ekseni bu! Kitaplarımı okudunuz mu?»

«Ah, ne yazık ki okumadım. Madam. Anlayacağız, ben bir roman okuyucusu değilim.

İşim...»

Mrs. Otterbourne kesin bir tavırla, «Size 'İncir Ağacının Altmda'yı vereceğim.

Onu önemli bulacaksınız. Açık açık konuşuyorum o kitapta. Ama gerçeklerden söz ediyorum.»

«Çok naziksiniz, Madam. Eseri memnunlukla okuyacağım.»

Kadın sağa sola baktı. «Hemen çıkıp kitabı getireyim.»

«Ah, zahmet etmeyin, Madam. Daha sonra...»

«Hayır, hayır. Ne zahmeti.» Mrs. Otterbourne ayağa kalktı. «Size göstermek istediğim...»

«Ne var, anne?» Rosalie birdenbire yanlarında belirdi.

«Hiç, şekerim. Mösyö Poirot'ya bir kitap getireceğim.»

«İncir Ağacını mı? Ben getiririm.»

«Onun nerede olduğunu bilmiyorsun. Ben giderim.»

«Biliyorum, biliyorum.» Genç kız hızla terastan geçerek içeriye girdi.

Poirot bir reverans yaptı. «Böyle çok güzel bir kızınız olduğu için sizi kutlarım, Madam.»

«Rosalie'yi mi kasdediyorsunuz? Evet, evet,... güzeldir o. Ama çok haşin, Mösyö Poirot. Hastalıktan anlamıyor. Daima herşeyin iyisini kendisinin bildiğini sanıyor. Sağlığımı benden daha iyi bildiğini düşünüyor...»

Rosale'nin tekrar terasa çıkması üzerine yakınması kesildi. Genç kızın elinde bir kitap vardı. Son derecede ifadesiz bir sesle, «İşte,» dedi.

Poirot, Mrs. Otterbourne'un kızından adeta kaparak kendisine uzattığı eseri aldı. Bunun üzerinde, bir kaplan postunun üstüne oturmuş, yarı çıplak bir kadın resmi vardı. Altında,

«Salome Otterbourne'un büyük eseri...» yazılıydı.

Poirot mırıldandı.

«Bana şeref verdiniz, Madam.» Aynı

'

anda yazarın kızıyla gözgöze geldiler.

Rosalie'nin bakışlarındaki ıstırap

Belçikalıyı hem şaşırttı, hem de üzdü.

Dedektif başını çevirerek, terastaki diğer müşterilere baktı. Aynı anda kapı açılarak esmer, ince bir genç kız göründü. Arkasında şarap rengi bir gece elbisesi vardı. Bir an durdu. Sonra da ağır ağır ilerleyerek bir masaya oturdu.

} Mrs. Otterbourne türbanlı başım şöyle bir salladı. «Ah, bu kızın da kendisini bir şey sandığı anlaşılıyor.»

Poirot cevap vermedi. Sahneyi seyrediyordu. Esmer kız, Linnet Doyle'a rahatlıkla bakabileceği bir yerde oturmuştu. Poirot bir iki dakika sonra Linnet'in eğilerek bir şeyler söylediğini gördü. Sonra genç kadın kalkarak yerini değiştirdi. Ancak esmer genç kıza arkasını dönmüştü.

Poirot düşünceli bir tavırla kendi kendine başını salladı. Beş dakika sonra esmer kız, yerini değiştirdi. Kalkıp, terasın diğer tarafına gitti. Orada rahat bir tavırla kendi kendine gülümseyerek oturdu. Sigara içti. Ama gözlerini sanki farkında değilmiş gibi Simon Doyle'un karısına dikmişti.

On beş dakika sonra Linnet Doyle birdenbire ayağa kalkarak, otele girdi. Kocası da onu izledi.

Jacqueline de Bellefort gülerek iskemlesini çevirdi. Tekrar bir sigara yakarak, Nil'e bakmaya başladı. Kendi kendisine gülümsüyordu.

4

«Mösyö Poirot.»

Belçikalı telâşla ayağa kalktı. Herkes çekildikten sonra o terasta yalnız kalmıştı. Dalgın dalgın, düzgün, parlak siyah kayalara bakıyor ve düşünüyordu.

Sonra o ses onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Terbiyeli, güven dolu hoş bir sesti bu. Ama biraz azametliydi de.

Poirot, Linnet Doyle'un mağrur gözlerine baktı. Genç kadın beyaz saten tuvaletinin üzerine mor kadife bir manto giymişti. Son derecede güzeldi ve tam bir kraliçeye benziyordu.

,

Linnet, «Siz Mösyö Hercule Poirot'sunuz değil mi?» dedi.

«Emririizdeyim, Madam.»

:

«Belki benim kim olduğumu biliyorsunuz?» «Evet, Madam. Adınızı duydum. Kim olduğunuzu duydum.»

Linnet başını salladı. Sonra o şirin, otoriter tavırlarıyla, «Benimle birlikte oyun odasına gelir misiniz, Mösyö Poirot?» dedi. «Sizinle konuşmak istiyorum.»

«Tabii, Madam.»

Genç kadın, otele girdi. Poirot da onu izledi. Linnet, Belçikalıyı boş olan oyun odasına götürdü. İçeri girince de ona kapıyı kapatmasını işaret etti. Masalardan birinin y-anın-45 —

dakî bir koltuğa oturdu. Poirot da onun karşısına geçti.

Linnet, hemen konuya girdi. «Sizden söz edildiğini çok duydum, Mösyö Poirot.

Sizin çok zeki bir insan olduğunuzu da biliyorum. Şu ara bana yardım edecek birine çok ihtiyacım var. Bu işi sizin yapabileceğinizi sanıyorum.»

Poirot başını eğdi. «Çok naziksiniz, Madam. Ama anlayacağınız ben tatildeyim.

Böyle zamanlarda çalışmam.»

«Bir şey yapılabilinir.» Linnet bu sözleri insanı kızdıracak bir şekilde değilse, her istediğini yaptırmaya alışmış genç bir kadının güveniyle söylemişti. Linnet Doyle konuşmasını sürdürdü. «Dayanılamayacak kadar sıkıcı bir davranışla karşı karşıyayım, Mösyö Poirot. Buna son verilmesi gerekiyor' Ben polise gitmek istiyorum. Ama... kocam polisin bir şey yapamayacağını düşünüyor.»

Poirot nazik nazik mırıldandı. «Eğer biraz izah ederseniz...»

«Ah evet, edeceğim. Çok basit bir şey bu.» Linnet yine duraklamadı. «Kocamla karşılaşmadan önce o Miss de Belle-fort adlı biriyle nişanlıydı. Miss de Bellefort benim de arkadaşımdı. Kocam, onunla olan nişanını bozdu. Zaten birbiri-lerine uygun değillerdi. Ama ne yazık ki Miss de Bellefort'u çok sarstı bu olay... Bu... buna çok üzülüyorum. Ama böyle şeyler önlenemez... Miss de Bellefort başlangıçta bazı tehditler savurdu ama buna aldırmadım. Zaten o da tehditlerini yerine getirmeye kalkışmadı. Onun yerine pek acayip bir yo-lu.seçti. Nereye gidersek peşimizden geliyor.»

Poirot kaşlarını kaldırdı. «Ah... Bu biraz... acayip bir...

intikam yolu.»

«Çok acayip ve... çok gülünç. Aynı zamanda da sinir bozucu.» Linnet dudağını ısırdı.

Poirot başını salladı.

«Evet, anlıyorum. Siz balaymda-

sınız sanırım.»

«Evet... Onunla — önce Venedik'te karşılaştık. Danielli'-de. Ben bunun sadece bir rastlantı olduğunu sandım. Tabii

sıkıcı bir durumdu bu ama işte o kadar... Sonra Brindisi'de onun da gemide olduğunu farkettik. Filistin'e gideceğini sandık. Karaya inerken onun gemide kaldığını sanıyorduk. Fakat Mena'ya gittiğimiz zaman Jacqueline oradaydı, bizi bekliyordu.»

Poirot, «Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Sonra?» «Vapurla Nü'den yukarı çıktık.

Onun da vapurda olduğunu düşünüyordum. Ama Jacqueline'i görmeyince artık onun

bu... çocukluktan vaz geçtiğini sandım. Ama otele geldik ve... o bizi burada bekliyordu.»

Belçikalı bir an dikkatle genç kadını süzdü. Gayet sakindi Linnet. Ama masayı sıkıca tutuyordu, elinin üstü bembeyaz kesilmişti. «Bu durumun devam edeceğinden mi korkuyorsunuz?» diye sordu.

«Evet,» Linnet bir an durdu. «Tabii bütün bu olay budalaca bir şey. Jacqueline çok gülünç bir duruma düşüyor. Onun daha gururlu ve vekarlı olduğunu sanırdım.

Çok şaşırdım.»

Poirot, hafif bir işaret yaptı. «Bazen, gurur ve vekar önemsizleşir, Madam.

Çünkü başka, daha 'güçlü hisler doğmuştur.»

«Evet, her halde.» Linnet sabırsızca konuşmuştu. «Ama Jacqueline bu sayede eline ne geçeceğini sanıyor?»

«Bu daima bir kazanç meselesi değildir.»

Poirot'nun sesindeki bir şey Linnet'i hoş olmayan bir şekilde etkiledi. Genç kadm kızararak, çabucak, «Haklısınız,» dedi. «Jacqueline'nin maksadının tartışılması gereksiz. Önemli olan şu : bu oyuna artık son verilmesi gerekiyor.»

Poirot sordu. «Bunun ne şekilde yapılacağım düşünüyorsunuz, Madam?»

«Şey... Tabii... kocam ve ben bu sıkıntıya daha fazla gelemeyiz. Bu durumda alınacak bazı kanuni önlemler olmalı.» Linnet sabırsızca konuşmuştu yine.

Poirot düşünceli bir tavırla onu süzdü.

«Matmazel de

Bellefort sizi herkesin içinde tehdit etti mi? Hakaret dolu sözler söyledi mi?

Size saldırdı mı?»

«Hayır.»

«O halde açıkçası yapabileceğiniz bir şey yok, Madam. Bir genç hanım bazı yerlere gitmekten hoşlanıyor. Ama siz ve kocanız da aynı yerlere gidiyormuşsunuz. Ne çıkar bundan? Herkes istediği yere gidebilir. Matmazel de Bellefort size ait bir yere zorla girmiyor, öyle değil mi? Daima herkesin gidebileceği yerlerde karşılaşıyorsunuz.»

«Yani benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok mu?» Lmnet'in sesinden buna inanamadığı belliydi.

Poirot sakin sakin, «Bence yok,» dedi. «Matmazel de Bellefort kanuna karşı gelmiyor.»

«Fakat... fakat, çıldırılacak bir şey bu. Bütün bunlara dayanmak zorunda mıyım?

İşte buna gelemem!»

Poirot, alayla, «Sizi anlıyorum,» diye cevap verdi. «Özellikle şimdiye kadar bir şeye katlanmak zorunda kalmamışsınız.»

Linnet kaşlarını çattı. «Ona engel olmanın bir yolu var her halde.»

Poirot ömuzunu silkti.

«Başka bir yere gidebilirsiniz.»

«O da peşinizden gelir.»

«Evet... her halde.»

«Gülünç bu.»

«Öyle.»

«Zaten neden ben... biz kaçalım? Sanki biz... sanki biz..,» Linnet sustu.

«Öyle, Madam. Sanki biz...! Her şey bu iki küçük kelimede gizli değil mi?»

Linnet başını kaldırarak ona baktı. «Ne demek istiyorsunuz?»

Poirot öne doğru eğildi. Yumuşak, etkileyici bir sesle, «Neden bu olaya bu kadar önem veriyorsunuz?» diye sordu.

«Neden mi? Çıldırtıcı bir şey bu! Sinir bozucu. Size nedenini anlattım.»

Belçikalı başını salladı. «Pek de değil.»

Linnet yine, «Ne demek istiyorsunuz?» diye sordu.

Poirot arkasına yaslanarak, kollarını kavuşturdu. «Beni dinleyin, Madam. Size küçük bir hikâye anlatacağım. Bir iki ay önce Londra'da bir lokantada yemek yiyordum. Yakı-nımdaki bir masada iki genç oturuyordu. Bir adam ve bir kız. Çok mutluydular. Ve birbirlerine aşıkmış gibi bir halleri vardı. Gelecekten söz.

ediyorlardı. Bana genç kız, adamı haddinden fazla seviyormuş gibi geldi. Kalbi, ruhu ve vücuduyla seviyordu onu. Genç kız için bunun bir ölüm kalım meselesi olduğu belliydi. Nişanlılardı onlar. Ve balaylarını Mısır* da geçirmekten söz ediyorlardı.» Poirot sustu.

Linnet, sert sert, «Sonra?» dedi.

Belçikalı sözlerini sürdürdü. «Bu bir iki ay önce oldu. Ama ben kızın yüzünü bir daha unutmadım. Genç adamın ise sesini. Ve sonra o yüzü tekrar gördüm, o sesi yeniden duydum. Burada, Mısır'da. Genç adam balayındaydı. Evet. Ama başka bir kadınla.»

Linnet, «Ne olmuş?» diye bağırdı. «Ben size gerçekleri anlattım.»

«Gerçekleri mi Belki.»

«O halde?»

Poirot ağır ağır, «O kız lokantada bir arkadaşından söz etti. Kendisini hayâl kırıklığına uğratmayacağına inandığı bir arkadaşından. O sizdiniz sanırım.»

«Evet. Size arkadaş olduğumuzu söyledim.» Linnet kızarmıştı.

«Ve o size güveniyordu.»

«Evet.» Linnet bir an durakladı. Dudaklarını sabırsızca ısınyordu. Poirot bir şey söylemeyince bağırdı. «Tabii bütün bu üzülecek bir şeydi. Ama böyle şeyler oîuyor. Mösyö Poirot.»

«Ah, evet, oluyor, Madam.»

tdnnet'üı gözleri öfkeyle parlıyordu. «Ne düşündüğünü-

zü gayet iyi anlıyorum, Mösyö Poirot. İşin bayağıcasını söylemek arkadaşımın sevgilisini elinden aldığıma inanıyorsunuz. Romantik açıdan bu doğru olabilir.

Sizin kuşak olayları ancak bu açıdan inceleyebilir. Ama gerçek bundan çok farklı. Jackie'nin Simon'a çılgıncasına âşık olduğunu inkâr edecek değilim. Ama siz Simon'un onu ayrı derecede sevmediği gerçeğini gözönüne almıyorsunuz. Evet, Jackie'den hoşlanıyordu ama Simon daha benimle tanışmadan önce bile bir hata yaptığını sezmeye başlamıştı sanırım. Olaya tarafsızca bakın, Mösyö Poirot.

Simon, sevdiğinin Jackie değil, ben olduğunu anladı. Ne yapacaktı? Soyluca davranacak ve sevmediği bir kadınla mı evlenecekti? Ve böylece üç kişinin hayatını birden mi mahvedecekti? Çünkü o şartlar altında Jackie'yi mutlu edemezdi. Evet, Simon benimle tanıştığı zaman Jackie'yle evli olsaydı belki ondan ayrılmasının doğru olmayacağını düşünürdü. Ama bundan da pek emin değilim.

'Çünkü biri mutsuz oldu mu, eşi de ıstırap çeker. Nişanlılık ise kesinlikle bağlayıcı bir şey değildir. Bir hata yapılmışsa yol yakınken bunu düzeltmek de doğru olur. Jackie için bunun ağır bir darbe olduğunu kabul ediyorum. Çok üzülüyorum. Ama ne yapayım? Kaçınılamayacak bir şeydi bu.»

«Acaba?»

Linnet, Belçikalıya baktı. «Ne demek istiyorsunuz?»

«Bütün söyledikleriniz çok makul, çok mantıklı. Ama bütün bunlar bir şeyi izah etmiyor.»

«Nedir o?»

«Sizin tavırlarınızı, Madam. Matmazel de Bellefort'un sizi izlemesini iki şekilde karşılayabilirsiniz. Sinirlenirsiniz veya arkadaşınızın hiç bir şey gözü görmeyecek kadar yaralanmış olması yüzünden ona acırsınız. Ama siz böyle bir tepki göstermiyorsunuz. Hayır. Sizce bu durum katlanılamayacak bir şey. Neden?

Çünkü kendinizi suçlu hissediyorsunuz.»

__ 50

Linnet ayağa fırladı. «Bu ne cüret?

Mösyö fazla ileri gidiyorsunuz.»

«Evet, ileri gidiyorum. Madam! Sizinle açık açık konuşacağım. Olayı bir iki kelimeyle geçiştiriyorsunuz ama aslında arkadaşınızın elinden nişanlısını almak için her şeyi yaptınız sanırım. Simon Doyle'u görür görmez etkilendiniz. Bir an durakladınız. Çünkü o zaman iki yoldan birini seçebileceğinizi anladınız.

Gelirler veya yola devam edebilirdiniz. Bence ilk adımı Simon Doyle değil, siz attınız. Çok güzelsiniz, Madam. Zenginsiniz, zeki ve akıllısınız. Ve sevimlisiniz. Simon Doyle'u çekiciliğinizle etkileyebilirsiniz veya böyle bir şeye kalkışmazdınız. Sizin hayatın verebileceği her şeyiniz vardı. Oysa arkadaşınızın hayatı bir tek kişiye bağlıydı. Bunu biliyordunuz. Durakladınız ama sonra elinizi uzatıp, her bakımdan fakir olan arkadaşınızın değerli olan tek şeyini de aldınız.»

Bir sessizlik oldu.

Sonra Linnet kendisine zorlukla hâkim olarak soğuk soğuk, «Bütün bunların esas konuyla bir ilgisi yok,» dedi.

«Hayır, var. Size, Matmazel de Bellefort'un birdenbire ortaya çıkmasının sizi neden bu kadar sarstığını anlatmaya çalışıyorum. Yaptıkları vekarlı bir kadına yakışmayacak şeyler ama siz için için onun haklı olduğunu da düşünüyorsunuz.»

«Bu doğru değil.»

Poirot omuzunu silkti. «Kendi kendinize karşı dürüst olmaya yanaşmıyorsunuz.»

«Hiç de değil.»

Poirot usulca, «Siz mutlu bir hayat sürmüşsünüz sanırım,» dedi. «Başkalarına karşı şefkat ve cömertlikle davranmışsınız.»

«Öyle davranmaya çalıştım.» Linnet'in yüzündeki öfke ve sabırsızlık kayboldu.

Adeta üzüntüyle konuşuyordu.

«İşte birini bilerek yaralamış olmanız fikri sizi bu ka-____

C1

___¦

«dar sarsıyor. Bu yüzden bu gerçeği itiraf etmek istemiyorsunuz.»

Linnet ağır ağır, «Söyledikleriniz doğru olsa bile,» dedi. «Böyle bir şeyi itiraf etmiyorum tabii... Ama bunlar doğru olsa bile, artık ne yapılabilinir?

İnsan geçmişi değiştiremez. Olayları olduğu gibi kabul etmek zorunda kalır.»

Belçikalı başını salladı. «Evet. İnsan yaptıklarının neden olduğu şeylere de katlanmak zorundadır.»

Linnet hayretle, «Yani,» diye cevap verdi. «Yapabileceğim hiç bir şey yok mu?

Hiç bir şey?»

«Cesaretli olmalısınız, Madam. Bana bu gerekmiş gibi geliyor.»

Linnet yavaşça, «Siz... Jackie'yle konuşamaz mısınız?» dedi. «Ona makûl davranmasını söyleyemez misiniz?»

«Evet, bunu yapabilirim. Ama bunun bir yaran olacağı-¦Şm pek sanmıyorum.

Matmazel de Bellefort, sabit bir fikre saplanmış. Hiç bir şey onu caydıramaz.»

«Bu sıkıntıdan kurtulabilmek için her halde bir şeyler yapabiliriz.»

«Tabii İngiltere'ye dönüp, malikânenize yerleşebilirsiniz.»

«Jacqueline de o zaman köyde bir yer tutar ve sokağa her çıkışında onunla karşılaşırım.»

«Doğru.»

Linnet, «Zaten,» diye ekledi ağır ağır. «Simon da kaçmaya razı olmaz.»

«O bu konuda ne düşünüyor?»

«Öfkeli o. Çok öfkeli.»

Poirot düşünceli bir tavırla başını salladı.

Linnet yalvarırcasına, «Jackie'yle konuşacaksınız değil ¦mi?» diye sordu.

«Evet, bunu yapacağım. Ama bir başarı elde edemeye-'Ceğimden de eminim.»

Linnet bağırdı. «Jacqueline acayip bir kızdır. İnsan onun ne yapacağını önceden kestiremez.»

«Biraz önce onun tehditler savurduğunu anlattınız. O sırada neler söyledi?»

Linnet omuzunu silkti. «Şey... ikimizi birden öldüreceğini haykırdı. Jackie bazen... tam bir Fransız gibi davranır.»

«Anlıyorum.» Poirot'nun sesi ciddiydi.

Linnet yine ona yalvarırcasına baktı. «Benim için çalışacak mısınız?»

«Hayır, Madam.» Özel dedektifin sesi kesindi. «Sizden ücret alacak değilim. Ben sadece insanlık adına bir şeyler yapmaya çalışacağım. Çetin ve tehlikeli bir durum bu. Ama başarılı olacağımı da pek ummuyorum.»

Linnet Doyle ağır ağır, «Fakat benim temsilcim olarak çalışmayacaksınız öyle mi?» dedi.

Herçule Poirot başını salladı.

«Öyle, Madam.»

Hercule Poirot, Jacqueline de Bellefort'u Nil'e bakan kayaların üstünde buldu.

Dirseğini dizine, çenesini de avucu-na dayamış, sessizce oturuyordu.

Belçikalı'nm yaklaştığını duymasına rağmen dönüp bakmadı.

Poirot, «Matmazel de Bellefort?» diye sordu. «Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?»

Jaqueline başını hafifçe döndürdü. Dudaklarında hafif bir gülümseyiş belirdi.

«Tabii. Siz Mösyö Hercule Poirot'-sunuz sanırım. Bir tahminde bulunabilir miyim?

Mrs. Doyle adına hareket ediyorsunuz. O size başarıya eriştiğiniz takdirde bol bol para vereceğini söyledi.»

Belçikalı, banka, genç kızın yanına oturdu. «Tahmininiz bir dereceye kadar doğru,» diye gülümsedi. «Mrs. Doyle'-un yanından geliyorum ama ondan ücret almayacağım Onun temsilcisi de değilim.»

«Ya?» Jacqueline Belçikalıyı dikkatle süzdü.

«O halde

neden geldiniz?»

Hercule Poirot bu soruyu yine bir sualle cevaplandırdı. «Beni daha önce hiç görmüş müydünüz, Matmazel?»

Genç kız başını salladı. «Sanmıyorum.»

«Ama ben sizi gördüm. Bir akşam Chez Ma Tante'da yanınızdaki masada oturdum. Siz Mösyö Simon Doyle'la gelmiştiniz.»

Kızın yüzü ifadesizleşerek acayip bir maske halini aldı. «O akşamı hatırlıyorum...»

Poirot, «O akşamdan sonra çok şeyler olmuş...» dedi. «Evet, dediğiniz gibi...

Çok şeyler oldu...» Sesi sert, çaresiz ve acıydı.

«Ha?» Simon bir an ona baktı sonra da itiraf etti. «Şey...

«Matmazel, ben bir dost olarak konuşuyorum.

Ölüleri gömün.»

Jacqueline şaşırdı. «Ne demek istiyorsunuz?» «Geçmişi unutun. Geleceğe bakın.

Olan olmuş. Acı hisler durumu değiştiremez.»

«Bunun Linnet'in işine geleceğinden eminim.»

Poirot elini salladı. «Ben şu anda onu düşünmüyorum.

Asıl düşündüğüm sizsiniz!

Evet, azap çektiniz. Ama şimdi

yaptıklarınız sadece bu ıstırabı sürdürecek.»

Kız başını salladı. «Yanılıyorsunuz. Bazı anlarda bayağı zevk duyuyorum.»

«İşte, en kötüsü de bu, Matmazel.»

Jacqueline çabucak başmı kaldırdı. «Hiç de aptal değilsiniz... Bana iyilik etmeye çalıştığınızı da anlıyorum.»

«Evinize dönün, Matmazel. Gençsiniz, akıllısınız. Bütün dünya sizin.»

Jacqueline ağır ağır başını salladı. «Anlamıyorsunuz... Veya anlamak istemiyorsunuz... Simon benim bütün dünyam.»

Poirot şefkatle, «Aşk her şey değildir,» diye cevap verdi. «Ancak gençken böyle düşünürüz.»

Ama kız hâlâ başını sallıyordu. «Anlamıyorsunuz...» Belçikalıya çabucak bir göz attı. «Tabii siz olanları biliyorsunuz değil mi? Linnet'le mi konuştunuz? O

akşam da lokantaday-mışşmız... Simon'la birbirimizi seviyorduk.»

«Onu sevdiğinizi biliyorum.»

Jacqueline onun ne demek istediğini hemen anladı. Kelimelere basa basa tekrarladı. «Biz birbirimizi seviyorduk. Ben Linnet'i de seviyor, ona güveniyordum... En samimi arkadaşımdı o benim. Linnet bütün hayatı boyunca her istediğini satın alabildi. Kendisini hiç bir şeyden yoksun bırakmadı. Simon'u görünce de onu istedi. Ve onu da aldı.»

«Ve Simon Doyle satın alınmaya razı mı oldu?»

Jacqueline siyah saçlı başını kaldırdı. «Hayır, durum pek de öyle değildi. Öyle olsaydı, ben buraya gelmezdim... Simon'un sevilmeye değmeyeceğini ima ediyorsunuz... Eğer Simon Linnet'le parası için evlenseydi, bu doğru olurdu. Ama Simon, Linnet'le parası için evlenmedi. Mesele bundan çok daha karışık.

Çekicilik, pırıltı diye bir şey vardır, Mösyö Poirot. Tabii paranın da buna yaran dokunur. Lin-net'in bir 'havası' vardı anlayacağınız. Bir Kraliçeydi o.

Lüks içinde yaşıyordu. Sanki sahnede, baş roldeydi. Dünya ayaklarının dibine serilmişti. İngiltere'nin en beğenilen soylu gençlerinden biri onunla evlenmek istiyordu. Ve Linnet onun yerine kimsenin önemli saymadığı Simon Doyle'la ilgilenmek lûtfunda bulundu... Tabii Simon'u sarhoş etti bu adeta. Gözleri kamaştı. Artık beni göremiyordu... Simon zayıflık etti belki. Ama o aslında basit ve saf bir gençtir. Linnet ortaya çıkmasaydı beni sevmeye devam edecekti.

Linnet altın arabasıyla gelerek onu kapmasaydı! Ve Linnet zorlamasaydı, Simon ona da âşık olmazdı. Bunu gayet iyi biliyorum.»

«Siz böyle düşünüyorsunuz...»

«Bunu biliyorum. Simon beni seviyordu. Daima da beni sevecek.»

Poirot, «Şimdi de seviyor mu?» dedi.

Kız çabucak bir cevap verecekti. Bundan vaz geçti. Bel-çikalı'ya bakarken yüzü kıpkırmızı kesildi. «Evet, biliyorum... O şimdi benden nefret ediyor... Evet, nefret, ediyor... Ama dikkatli davranması iyi olur.» Yanında bankta duran küçük,

ipek çantayı çabucak karıştırdı. Sonra da elini uzattı. Avu-cunda ufak, sedef kaplı bir tabanca vardı. «Ne güzel değil mi? Gerçek değilmiş gibi duruyor. Ama gerçek bir tabanca bu. Kurşunları bir kadını veya erkeği öldürebilir. Ve ben iyi rü-şancıyımdır.» Sanki geçmişte kalmış bir şeyi hatırlamış gibi usulca gülümsedi.

«Annemle çocukken Güney Carolina'-ya gitmiştik. Büyük babam bana silâh kullanmasını öğretti. O eski kafalı bir adamdı ve düşmanlarının öldürülmesi gerektiğine inanırdı. Özellikle şeref konusunda silâha dav-ranılması gerektiğini söylerdi. Babam ise gençliğinde kadınlar yüzünden kaç defa düello etmişti. Anlayacağınız bende de onların o deli kanı var, Mösyö Poirot... Bu tabancayı başlangıçta aldım. Ya Simon'u ya Linnet'i öldürecektim. Ama işin kötüsü hangisini seçmem gerektiğine karar veremedim. İkisini birden öldürmek işime gelmeyecekti. Sonunda beklemeye karar verdim. O zaman mutlu çifti izlemeyi düşündüm. Ve bu çok etkili oldu. Aslında Linnet cesur bir kızdır. Ama onları böyle izlemem kendisini fena halde sarstı. Başka hiç bir şey onu böyle etkileyemezdi. Çok rahatsız oldu... İşte ben o zaman bu oyunun zevkini çıkarmaya başladım... Linnet'-in bu konuda yapabileceği bir şey de yok. Çünkü daima nazik ve terbiyeli davranıyorum. Suç sayabilecekleri bir tek kelime bile söylemiyorum.

Bu durum onlar için her şeyi zehirliyor.» Billur gibi bir kahkaha attı.

Poirot onun kolunu tuttu. «Susun. Susun, diyorum.» Jacqueline ona baktı.

«E?»

Şimdi Belçikalıya meydan okuyormuş gibi gülüyordu.

«Matmazel, çok rica ediyorum, bu oyundan vazgeçin.» «Yani sevgili Linnet'in yakasını bırakayım, öyle mi?» «Bu daha da derin bir şey. Kalbinizi kötülüğe açmayın.» Jacqueline'in dudakları aralandı. Gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi.

Poirot ciddi ciddi sözlerini sürdürdü. «Çünkü böyle ya-

«m)

parsanız bu oyununuzu kötülük izleyecek... Muhakkak kötülük izleyecek...

Kalbinize girerek oraya yerleşecek. Kısa bir süre sonra da kötülüğü söküp atamayacaksınız.»

Jacqueline ona bakıyordu. Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. «Bilmem ki...»

Sonra haykırdı. «Bana engel olamazsınız!»

Hercule Poirot, «Hayır, olamam,» dedi. Sesi kederliydi. «Linnet'i öldürmeye kalkışsam bile... beni durduramazsınız.»

«Öyle... Tabii bunun bedelini ödemeye hazırsamz.» Jacqueline de Bellefort güldü.

«Ah, ben ölmekten korkmuyorum ki! Yaşamam için ne sebep var? Size kötülük eden birini öldürmenizin korkunç bir şey olduğunu düşünüyorsunuz her halde?

Elinizdeki her şeyi alan birini?»

Belçikalı kesin bir tavırla, «Evet, Matmazel,» diye cevap verdi.

«Bence

öldürmek affedilemeyecek bir suçtur.»

Kız yine güldü. «O halde şimdiki bu intikam oyunumu beğenmeniz gerekir. Çünkü bu etkili olduğu sürece tabancamı kullanmayacağım... Ama bazen korkuyorum... Evet, korkuyorum... Gözlerimin önünde bazen kızıl bir bulut beliriyor sanki... O zaman Linnet'i yaralamayı... kalbine bir bıçağı

saplamayı... bu küçük tabancamı şakağına dayayıp tetiği çekmeyi istiyorum. Ah!»

Kızm bağırması Belçikalı'yı şaşırttı. «Ne var?» Jacqueline başını çevirmiş

gölgelerin arasına doğru bakıyordu. «Biri... şurada duruyordu... Artık gitti.»

Hercule Poirot çabucak etrafına bakındı. «Burada bizden başka kimse yok, Matmazel.» Ayağa kalktı. «Her ne hal ise... Ben söylemek istediklerimi açıkladım... iyi geceler.»

Jacqueline de ayağa kalkmıştı. Adeta yalvarırcasına, «İstediğiniz şeyi yapmamın imkânsız olduğunu anlayamıyorsunuz...» diye mırıldandı.

Poirot başını salladı. «Hayır, bunu yapabilirsiniz. Her'in-sanm hayatında bir an gelir... Arkadaşınız Linnet için de

öyle olmuş. O anda kendisini tutabilirmiş... Bunu yapmamış. Böyle bir durumda insan seçtiği yolda ilerlemek zorunda kalır. Çünkü eline bir ikinci fırsat daha geçmez.»

Jacqueline, «İkinci bir fırsat daha...» dedi. Bir an düşünceli bir tavırla durdu. Sonra meydan okurcasına başını kaldırdı. «İyi geceler, Mösyö Poirot.»

Belçikalı kederle başını sallayarak, kızm peşinden otele doğru çıktı.

Ertesi sabah Hercule Poirot şehre kadar gitmek için otelden çıkarken Simon Doyle onun yanma geldi.

«Günaydın, Mösyö Poirot.»

«Günaydın, Mösyö Doyle.»

«Şehre gidiyorsunuz sanırım. Ben de sizinle yürüyebilir miyim?»

«Ah, tabii. Memnun olurum.»

Bir süre sessizce ilerlediler.

Sonra Simon, piposunu ağzından çekerek, «Anladığıma göre karım dün gece sizinle konuşmuş, Mösyö Poirot,» dedi.

«Evet.»

Simon, kaşlarını hafifçe çatmıştı. Düşüncelerini düzgünce açıklamasını başaramayan tiplerdendi o. «Bir şeye sevindim. Linnet'e bu konuda bir şey yapamayacağımızı iyice anlatmışsınız.»

Poirot başını salladı. «Bu konuda kanuna başvurmanız imkânsız.»

«Evet. Linnet bunu anlayamıyordu.» Simon hafifçe gülümsedi, «Linnet, sıkıcı her durumda polise baş vurulacağına inanarak büyümüş.»

Belçikalı, «Keşke daima öyle olsaydı,» dedi.

«Linnet'e bu kadar eziyet edilmesi çok kötü bir şey.» Si-

mon'un yüzü iyice kızarmıştı. «Linnet hiç bir şey yapmadı! İsteyen benim alçakça davrandığımı söyleyebilir. Belki de gerçekten öyle yaptım. Ama bütün suçu

Linnet'in üzerine yıkmalarına dayanamayacağım. Onun bu işle hiç bir ilişkisi yok.»

Poirot ciddi bir tavırla eğildi ama bir şey söylemedi. «Şey...

Siz

Jackie'yle... Mis de Bellefort'la konuşabildiniz mi?»

«Evet, onunla konuştum.»

«Aklını basma toplayacak mı?»

«Korkarım toplamayacak.»

Simon öfkeyle bağırdı. «Ne gülünç duruma düştüğünün farkında değil mi? Vekarlı bir kadının o şekilde davranmayacağını anlayamıyor mu? Hiç gururu yok mu onun?»

Poirot omuzunu silkti. «O sadece kendisini yaraladığınızı düşünüyor.»

«Allah kahretmesin! Evet ama aklı başında insanlar böyle davranmazlar ki. Evet, suçlu olduğumu kabul ediyorum,. Jackie'ye karşı çok kötü davrandım. Bana düşman olmasını, beni bir daha görmek istememesini anlarım. Ama peşimden oraya buraya gelmesi... ayıp bu! Kendisini rezil ediyor. Eline ne geçeceğini sanıyor?»

«BelM... İntikam aimaya çalışıyor.»

«Saçma! Melodrama kaçan şeyler yapsa... meselâ bana ateş etse bunu anlarım.»

«Bunun ona daha uygun olduğunu mu düşünüyorsunuz?»

«Açıkçası öyle. Jackie delinin biridir. Çabucak öfkelenir ve gözü dünyayı da görmez. Tepesi attığı zaman bir şeyler yapmasına şaşmam. Ama bu kovalamaca...»

Simon başını salladı.

«Evet, bu daha ince bir oyun. Daha zekice bir şey.» Doyle, Belçikalıya hayretle'

baktı.

«Anlamıyorsunuz... Bu durum Linnet'in sinirini bozuyor.» «Ya sizin?»

Simon şaşırdı. «Benim mi? Ben o küçük iblisin gırtlağını sıkmayı istiyorum!»

«Yani artık ona karşı eski nişleriniz hiç kalmadı, öyle mi?» «Sevgili Mösyö Poirot,... bunu nasıl anlatayım bilmem ki? Linnet gözlerimi kamaştırdı

benim. Bu yüzden de Jac-kie'yi göremez oldum... Her halde o size Linnet'le parası için evlendiğimi söyledi. Bu korkunç bir yalan! Ben hiç bir kadınla parası için evlenmem.

Jackie şunu anlayamıyor:

o bana fazla âşıktı. Bir erkek için zor bir şey bu.» «Ah?» Poirot çabucak başını kaldırdı. Simon, sözlerini sürdürdü. «Belki çirkin bir söz bu. Ama Jackie beni haddinden fazla seviyordu...» Bir an durdu.

«Bir erkek sevdiği kadının kendisine çok âşık olduğunu sezmeyi istemez.

Karşısındaki sanki ona sahipmiş gibi davranırsa sıkılır. Çirkin bir tavırdır bu.

'Ruhun ve vücudumla benim-sin!' İşte ben böyle şeylere dayanamam. Hiç bir erkek dayanamaz zaten. Kaçmayı, bağımsızlığına kavuşmayı düşünür. O karısına sahip olmayı ister. Karısının ona sahip olmasını Jleğil.»

Titreyen elleriyle piposunu

dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Poirot,

«Demek Matmazel Jacqueline'in yanında bunları hissediyordunuz?» dedi.

(«Şey... Evet... Öyle. Tabii o bunun farkında değil. Bu Jac-. kie'ye açıklayabileceğim bir gerçek de değildi. Ama huzursuzdum. Sonra Linnet'le karşılaştım. Ve o gözlerimi kamaştırdı, beni büyüledi. O ana kadar Linnet kadar güzel bir kızla tanışmamıştım. Çok şaşılacak bir olaydı bu. Herkes ona tapıyordu. Ve Linnet hepsinin arasından benim gibi silik sönük birini seçti.»

Sesinde çocuksu bir hayret ve sevinç vardı.

«Anlıyorum...» Poirot düşünceli düşünceli başını salladı. «Evet... Anlıyorum...»

Simon öfkeyle, «Jackie neden her şeyi olduğu gibi, erkekçe kabul etmiyor?» dedi.

Belçikalı hafifçe gülümsedi. «Bir kere o bir erkek değil, Mösyö Doyle.»

«Evet, evet... ben 'mertçe' demek istedim. Neticede insan gerçeği olduğu gibi kabul etmek zorundadır. Evet, suç bende. Bunu itiraf ediyorum. Ama bir kızı artık sevmiyorsanız, onunla evlenmeniz de delilik olur. Ve şimdi Jackie'nin nasıl bir kız olduğunu, ne kadar ileri gidebileceğini görüyorum da... İyi ki kurtulmuşum, diyorum.»

Poirot düşünceli bir tavırla tekrarladı. «Ne kadar ileri gideceğini... Mösyö Doyle, Matmazel de Beliefort'un neler yapabileceğinin farkında mısınız?»

Simon ona hayretle baktı. «Hayır... Daha doğrusu... ne demek istiyorsunuz?»

«Matmazel Jacqueline'in tabancası olduğunu biliyor musunuz?»

Simon kaşlarını çattı. Sonra da başını salladı. «Hayır. Ama Jackie'nin artık o tabancayı kullanacağını sanmıyorum. Belki başlangıçta bunu yapabilirdi. Ama artık o noktayı geçti sanırım. Şimdi sadece kin duyuyor... Peşimizi bırakmaması da Linnet'i sinirlendiriyor. Size yaptığım plânı anlatacağım... Ben herkesin

içinde burada on gün kalacağımızı açıkladım. Ama yarın Karnak adlı gemi Şellaî'dan Halfa Vadisine hareket edecek. Takma isimlerle ona bineceğiz. Yarın güya Filea'ya dolaşmaya gideceğiz. Ama aslında Şellaî'dan Karnak'a bineceğiz.

Linnet'in oda hizmetçisi de bavullan getirecek. Jackie, otele dönmediğimizi farkettiği zaman iş işten geçmiş olacak. Biz Karnak'la çıkmış olacağız. Jackie o zaman Kahire'ye döndüğümüzü sanacak. Hattâ garsonlara ona öyle söylemeleri için para da vereceğim. Plânımı nasıl buldunuz?»

«îyi hazırlanmış bu. Ama ya Matmazel Jacqueline siz geri dönünceye kadar burada beklerse?»

((Buraya dönmeyebiliriz. Hartum'a ve uçakla Kenya'ya

gitmeyi düşünüyoruz. Jackie'de peşimizden bütün dünyayı dolaşamaz ya.»

«Doğru. Bir an gelir ve mali durumu bunu engeller. Anladığıma göre onun az bir parası var.»

Simon Belçikalıya hayranlıkla baktı. «Çok zekisiniz. Biliyor musunuz, ben bunu hiç düşünmedim. Jackie fakirdir.»

«Ama buralara kadar peşinizden gelmeyi yine de başarmış.»

Simon durakladı. «Onun ufak bir geliri var tabii...»

«Ve bir an gelecek o beş parasız kalacak?»

«Evet...» Simon sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı. Bu fikrin kendisini rahatsız ettiği anlaşılıyordu.

Poirot genç adamı dikkatle süzüyordu. «Evet... Hoş bir düşünce değil bu.»

Simon öfkeyle, «Ben ne yapayım?» diye bağırdı. Sonra da ekledi. «Plânlama ne dersiniz?»

«Bu uygulanabilinir. Ama tabii bu da bir 'geri çekilme'

sayılır.»

Simon kızardı. «Kaçtığımızı mı söylemek istiyorsunuz? t, doğru bu... Ama Linnet...»

Onu dikkatle süzen Belçikalı, «Belki de en iyisi böyle,» dedi. «Ama Matmazel Jacqueline'in çok zeki olduğunu unutmayın.»

Simon ciddi ve sıkıntılı bir tavırla, «İleride bir gün kesin bir tavır takınmamız ve savaşmamız gerekecek,» diye mırıldandı, «Bana öyle geliyor. Jackie çok mantıksızca davranıyor...»

Poirot bağırdı. «Kadınlardan mantık beklemeyin!» Bir an durdu sonra da ekledi.

«Ben de Karnak'a bineceğim. Londra'da hazırlanan yol programına göre böyle yapmam gerekiyor.»

Simon çocuksu bir tavırla, «O halde yolda bize esran-m çözdüğünüz cinayet vakalarını anlatırısınız,» dedi. «Mrs. Allerton bunları dinlemeyi çok istiyor.»

«Mrs. Allerton mu? Oğlu kendisine pek bağlı olan o kır saçlı, hoş hanım mı o?»

«Evet. O da Karnak'a binecek.»

«Mrs. Allerton sizin de...»

Simon kesin bir tavırla, «Hayır,» diye cevap verdi. «Kimse bilmiyor bunu.»

«Ha, aklıma gelmişken. Yanınızdaki o kır saçlı uzun boylu bey kim?»

«Pennington.»

«O da sizinle birlikte mi yolculuk yapıyor?»

Simon öfkeyle, «Bunun balayma pek benzemediğini düşünüyorsunuz sanırım,» dedi.

«Pennington, Linnet'in Ame-rika'daki vasisi. Ona Kahire'de rastladık.»

«Ah, anlıyorum... Size bir soru sorabilir miyim? Madam Linnet reşit mi?»

Simon güldü. «Henüz yirmi birine basmadı o. Ama benimle evlenmek için kimseden izin alması da gerekmiyordu. Pennington durumu öğrenince çok

şaşırdı. Linnet'in mektubu New York'a erişmeden önce o Carmanic gemisine binmiş. Bu yüzden Pennington'un evlendiğimizden haberi yoktu.»

Poirot mırıldandı. «Carmanic gemisi...»

«Kahire'de otelde karşılaştığımız zaman Pennington pek şaşırdı.»

«Evet, ilgi çekici bir rastlantı bu.»

«Pennington'un da Niî'den yukarı çıkacağını öğrenince ona bize katılmasını söyledik tabii. Başka türlü yapamazdık. Ayrıca bir bakıma Pennington'un yararı da oldu.» Simon'un yüzünde yine utanç dolu bir ifade belirdi. «Linnet'in sinirleri iyice gerilmişti. Her yerde Jackie'yle karşılaşacağımızı düşünüyordu.

Yalnızken hep bu konuyu açıyordu. Ama şimdi Andrew Pennington'un yanında başka şeylerden söz etmek zorunda kalıyoruz.»

«Karınız Mr. Pennington'a açılmadı im?»

«Hayır. Bu sadece ikimizi ilgilendiren bir mesele. Zaten Nil'den yukan çıkarken Jackie'den de kurtulmuş olacağız.»

«Size küstahça bir soru sorabilir miyim? Balayınızı Mısır'da geçirmeyi siz mi istediniz?»

Simon kızardı. «Ne münasebet! Aslında ben başka yere gitmeyi istiyordum. Ama Linnet aklına burayı koymuştu. Bu yüzden... Bu yüzden...» Durakladı.

Poirot ciddi ciddi, «Tabii,» dedi. Linnet Doyle'un aklına koyduğu şeyi yaptığını çoktan öğrenmişti.

•¦İP™?

i

Simon ve Linnet Doyle ertesi sabah saat on birde Fiiea'-ye doğru yola çıktılar.

Otelin balkonunda oturan Jacqueline de Bellefort, karı kocanın şirin, küçük yelkenliye binmelerini seyretti. Ama oda hizmetçisinin bindiği bavullarla dolu bir arabanın yola çıktığını görmedi. Otomobil Şellal'a doğru gitti.

Hercule Poirot, öğle yemeğine kadar otelin hemen karşısındaki Fil adasına gitmeye karar verdi. Otelin motörüne binen iki adama katıldı o da. Bu iki kişinin birbirlerini tanımadıkları belliydi. Yabancılardan biri uzun boylu, esmer bir gençti. İnce bir yüzü, kavgacı olduğunu gösteren sert hatlı bir çenesi vardı. Ayağına gayet lekeli flanel bir panta-lon, arkasına da o iklime hiç uymayan balıkçı tipi bir kazak giymişti. Diğer yabancı ise tombulca, orta yaşlı bir adamdı. Poirot'yla bozukça bir Ingilizceyle konuşmaya başladı

hemen. Sonra cebinden çıkardığı kartını, hafif bir reverans yaparak Belçikalıya verdi.

Kartta, «Signor Guido Richetti — Arkeolog» yazılıydı.

Ondan geri kalmak istemeyen Poirot da bir reverans yaparak kendi kartını çıkardı. Ondan sonra Fransızca konuştular, adadaki müzeyi de birlikte dolaştılar.

Otele döndükten sonra Poirot, bahçe yolundan indi yine. Bu sefer kayaların üzerindeki bankta Mrs. Allerton oturuyordu.

Kadın, hemen, «Günaydın, Mösyö Poirot,» dedi. Belçikalı onu nezaketle selâmlayarak, banka yerleşti. «Bu sabah oğlunuz yanınızda değil...»

«Evet. Tim, yola çıkmadan önce bazı mektupları postaya yetiştirmek istedi.

İkinci Çağlayan'a kadar çıkacağız da.» -

«Ben de öyle.»

«Buna çok sevindim. Sizinle tanıştığım için ne kadar heyecanlandığımı bilemezsiniz. Majorca'dayken Mrs. Leech adlı bir hanımla tanıştık. O sizinle ilgili harika hikâyeler anlattı. Denize girerken yakut yüzüğünü

kaybetti.

Siz orada olmadığınız için de yakındı durdu. 'Mösyö Poirot yüzüğümü hemen bulurdu,' dedi.» «Ah, ben dalgıç değilim!» İkisi de güldüler.

Mrs. Allerton, «Dün sizin Simon Doyle'la şehre doğru gittiğinizi gördüm,» diye açıkladı. «Bana onun hakkındaki fikrinizi söyleyin. Simon bizi çok ilgilendiriyor.»

«Ah? Sahi mi?»

\

«Evet. Onun Linnet Ridgeway'le evlenmesi herkesi şaşırttı. Herkes kızın Lord Windleasham'la evlenmeye hazırlandığını sanıyordu. Sonra birdenbire Linnet kimsenin adını sanını duymadığı bu genç adamla nişanlandı.» «Linnet'i yakından mı tanırsınız?»

«Hayır, hayır. Fakat akrabamız Joanna Southwood, Lin-- netin yakın dostlanndandır.»

«Ah, evet, bu âdı gazetelerde okudum... Lady Joanna Southwood'un ismi gazetelerde sık sık görülüyor.»

Mrs. Allerton homurdandı. «O kendi reklâmını yapmasını iyi bilir.»

«Ondan hoşlanmıyor musunuz, Madam?» Mrs. Allerton pişman olmuştu. «Benim sözlerim de çok kötüydü. Anlayacağınız ben eski kafalı bir kadınım. Joanna'-dan da pek hoşlanmam. Ama Tim'le çok dostturlar.»

Poirot, «Anlıyorum,» dedi.

Kadm ona yan gözle baktı, sonra da konuyu değiştirdi. «Tim bana o esmer kızın,... adı da Beliefort'muş... daha önce Simon Doyle'la nişanlı olduğunu söyledi. Böyle karşılaşmaları pek sıkıcı bir şey.»

Belçikalı başını salladı. «Öyle....»

Mrs. Allerton, «Belki bu sözlerimi gülünç bulacaksınız,» dedi. «Ama kız beni bayağı korkuttu. O kadar heyecanlı, ateşli bir hali vardı ki.»

Poirot, «Yanılmamışsınız,» diye cevap verdi. «Fazla şiddetli hisler insanı daima korkutur...»

D

Poirot, Karnak'm güvertesinde durmuş, hareket hazırlıklarını seyrediyordu.

Yanına gelen Rosalie Otterbourne'a, ((Artık Nübye'ye gidiyoruz,» dedi. «Memnun musunuz, Matmazel?»

Kız derin bir nefes aldı. «Evet. Sonunda her şeyden uzak-laşıyormuşuz gibi geliyor bana. Özellikle insanlardan...»

Rosalie omuzunu silkti. «Bu memlekette bir şey var. Beni etkiliyor. İçimde kaynaşan kötülükleri yüzeye çıkarıyor. Her şey... o kadar haksızca ki.»

«Acaba? Dış görünüşe aldanmamalı.»

Rosalie homurdandı. «Herkesin annesine bakın Bir de benimkine. Seks'ten başka Tanrı yok. Annem de onun peygamberi.» Durakladı. «Bunu söylememeliydim.»

Poirot ellerini salladı. «Neden söylemeyeceksiniz? Çok kişi açılır bana.»

Rosalie'nin vücudu birdenbire kaskatı kesildi. «Ah, Mrs. Doyle'la kocası!

Onların da bizimle geleceklerinden haberim yoktu.»

69 —

Linnet, güvertenin orta taraflarına düşen bir kamaradan çıkmıştı. Simon peşindeydi. Genç kadının hali Poirot'yu bayağı şaşırttı. Linnet çok neşeli ve güven doluydu. Mutluluğu yüzünden adeta azametli bir hali vardı. Simon Doyle de sevinçli bir okul öğrencisi gibi gülümseyip duruyordu.

Küpeşteye dayanarak, «Harika bu,» dedi. «Bu yolculuğu sabırsızlıkla bekliyorum.

Sen de öyle değil mi, Lin?»

Karısı, çabucak, «Evet,» diye cevap vererek onun koluna girdi.

Simon onu kendisine çekti. «Hareket ettik, Lin...»

Buharlı gemi rıhtımdan açılıyordu. Böylece yedi günlük yolculuk başlamış

oluyordu. İkinci Çağlayan'a gidip döneceklerdi.

Aynı anda güvertede billur gibi bir kahkaha çınladı.

Linnet çabucak döndü.

Jacqueline de Beliefort orada duruyordu. Pek eğleniyor-muş gibi bir hali vardı.

«Merhaba, Linnet. Seninle burada karşılaşacağım hiç aklıma gelmemişti. Daha on gün Assu-an'da kalacağınızı söylememiş miydin? Ne hoş bir sürpriz bU:İ>)

Linnet kekeledi. «Sen... sen...» Kendisini zorlayarak dostça gülümsemeye çalıştı. «Be... ben de karşılaşacağımızı sanmıyordum.»

«Öyle mi?»

Jacqueline öbür tarafa doğru gitti.

Linnet kocasının kolunu sıkıca tuttu. «Simon... Simon...»

Genç adamın uysalca neşesi sönmüştü. Kendisini tutmaya çalışmasına rağmen yumruklan sıkılmıştı. Karı koca biraz uzaklaştılar. Poirot onların sözlerinin bir kısmını duyuyordu şimdi.

«Geri dönmek... imkânsız... Belki...»

Sonra Simon'un hiddetli ve umutsuz sesi biraz yüksel-

di. «Hayatımızın sonuna kadar kaçamayız, Lin! Her şeyi bu ara halletmemiz gerekiyor.»

Poirot, birkaç saat karanlık basarken salonda oturmuş, manzarayı seyrediyordu.

Hafif bir ses duyarak döndü. Linnet Doyle yanında duruyordu. Belçikalı genç kadını o zamana kadar bu halde görmemişti. Linnet de şimdi şaşkın bir çocuk hali vardı.

((Mösyö Poirot, korkuyorum... Her şeyden korkuyorum... Şimdiye kadar kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Nereye gidiyoruz? Ne olacak? Size, korkuyorum, diyorum!

Herkes benden nefret ediyor. Şimdiye kadar bunu sezmemiştim. Daima herkese iyi davrandım. Onlara iyilik etmeye çalıştım. Ama onlar benden nefret ediyorlar. Çok kişi benden nefret ediyor. Simon hariç, etrafım düşmanlarla çevrili... Korkunç bir şey bu. Sizden nefret eden insanlar olduğunu bilmek...» Endişeyle omuzunun

üzerinden baktı. «Her şey nasıl sona erecek? Burada kapana kısıldık. Yakalandık!

Kaçmak imkânsız. Yola devam etmek zorundayız. Artık nerede olduğumuzu bilmiyorum.» Bir koltuğa çöktü.

Poirot ona ciddi bir tavırla baktı. Gözlerinde hafif bir merhamet vardı.

Linnet, «Jackie bu vapura bineceğimizi nereden biliyordu?» dedi. «Bunu nasıl öğrendi?»

Poirot, «O çok zeki,» diye cevap verdi.

«Bana ondan hiç bir zaman kaçamayacakmışım gibi geliyor...»

Poirot, «Aslında uygulayabileceğiniz bir plân vardı,» dedi. «Bunu düşünmemiş

olmanıza şaşıyorum. Neticede para sizin için önemli değil, Madam. Neden kendinize özel bir tekne tutmadınız?»

Linnet âciz bir tavırla başını salladı. «Böyle olacağını bilseydik... Sonra...

bazı zorluklar vardı.» Birdenbire sabırsızca bağırdı. «Simon konusunda dikkatli davranmak zorun-71

dayım... O para konusunda gülünç denilecek kadar hassas. Yani fazla param olduğu için. Balayımızı İspanya'da küçük bir yerde geçirmemizi istedi. Bütün masrafı kendisi ödeyecekti. Sanki bu önemliymiş gibi! Erkekler çok aptal oluyor.

Simon'un... rahat bir hayat sürmeye alışması gerekiyor .'"Tekne tutmamızı söyleyince bayağı alındı. Boşuna masrafmış bu. Onu yavaş yavaş alıştırmam gerekiyor.» Başını kaldırarak öfkeyle dudağını ısırdı. Sonra da ayağa kalktı.

«Elbisemi değiştirmem gerekiyor. Özür dilerim, Mösyö Poirot. Saçma sapan şeyler söyleyip durdum.».

8

Sade siyah dantel tuvaletiyle pek hoş olan Mrs. Allerton yemek salonuna indi.

Kapıda oğlu ona yetişti.

«A'federsin, hayatım. Gecikeceğim sandım.»

«Acaba hangi masaya oturacağız?» Salonda küçük masalar vardı. «Ha, aklıma gelmişken. Hercule Poirot'ya bizimle oturmasını söyledim.»

«Anne!» Tim şaşırmış ve öfkelenmişti.

Annesi hayretle ona baktı. Aslında Tim bir hayli uysaldı. «Bunun bir sakıncası mı vardı?»

«Tabii. İç sıkıcı bir şarlatan o.»

«Hayır, Tim. Ben öyle düşünmüyorum.»

«Zaten neden bir yabancıyı aramıza alıyoruz? Bu küçücük gemide büsbütün sıkılacağız. Adam da sabah akşam peşimizi bırakmayacak.»

Mrs. Allerton üzülmüştü. «Afedersin hayatım. Poirot'-nun seni eğlendireceğini düşünmüştüm. Sen dedektif romanlarından hoşlanırsın.»

Tim homurdandı. «Bu parlak fikirlerin yok mu, anne! Herhalde onu başımızdan atamayız artık.»

«Tim, bunu nasıl yaparız?»

Aynı anda garson gelerek onları bir masaya götürdü. Mrs. Allerton'un yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı. Ama oğul yerlerine geçerken, Hercule Poirot da çabucak yanlarına geldi. Elini üçüncü iskemlenin arkasına koyarak durdu.

I o

«Gerçekten sizinle oturmama izin veriyor musunuz, Madam?»

«Tabii. Oturun, Mösyö Poirot.»

«Çok naziksiniz.»

Mrs. Allerton, Belçikalının sandalyeye otururken Tim'e çabucak bir göz attığını farketti. Tim ise sıkıntısını maskelemeyi pek başaramamıştı. Kadın, masada neşeli bir hava yaratmaya çalıştı. Çorbalarını içerken, tabağın yanına konmuş

olan yolcu listesini aldı, «Gelin herkesi tanımaya çalışalım...» Okumaya başladı. «Mrs. Allerton, Mr. T. Allerton. Bu kolay... Miss de Beliefort... Onu Otterbourne'ların masasına oturtmuşlar. Acaba Rosalie'yle dost olabilecekler mi?

Sonra? Dr. Bessner... Dr. Bessner? Onu kim bulacak?» Dört erkeğin oturduğu masaya doğru baktı.

«Şu kısa saçlı, bıyıklı şişman adam olmalı. Onun Alman olduğunu sanıyorum...

Miss lowers? Onun kim olduğunu tahmin edebilecek miyiz? Burada dört kadın var...

Neyse, onu atlayalım... Mr. ve Mrs. Doyle. Evet, bu geminin yıldızları onlar.

Linnet, kocası ve Andrew Pennington köşedeki masada oturuyorlardı. Genç kadın beyaz bir elbise giymiş, boynuna da incilerini takmıştı.

Tim, «T "valeti pek sade,» dedi. «Uztın bir şey. Beline de kordon nr

\rmış.»

Ar

\^ hayatım,» diye cevap verdi.

«Bir erkek

ünlr

\odelini ancak böyle tanımlar.»

Sonra

te1

x Mr. Farnthorp. Şu masadaki dört ki-

konuşmayan, fazla heyecanlı hallî \x

<fakat

ihtiyatlı bir insan olduğu

£ ^ %f 7%.

Nki o. Konuşmuyor ama din-

•> ¦&, <&>.

Nîevk için seyahat edecek

\

-t

\(Q kirli pantalon ve kavga edecek-

miş gibi de bir hali var... Mrs. Otterbourne, Miss Otterbo urne. Onları biliyoruz. Mr. Pennington. Yani 'Andrew amca.' Yakışıklı bir adam o. Ama çenesinden amansız ve hain bir insan olduğu da anlaşılıyor. Çok zengin

olduğu da belli. Sonra... Mösyö Hercule Poirot. Onun yetenekleri ziyan oluyor. Tim, Mösyö Poirot için bir cinayet tertipleyemez misin?»

Ama şakası oğlunu yeniden sinirlendirdi. Tim kaşlarını çatarken Mrs. Allerton telâşla listeyi okumaya devam etti. «Mr. Richetti. İtalyan Arkeolog o. Miss Robson ve sonra Miss Van Schuyler. Bu sonuncusu kolay. Şu çok yaşlı Amerikalı kadın o. Kendisini geminin Kraliçesi sayıyor ve herkese de tepeden bakıyor.

Yanındakiler de Miss Bowers'la Miss Robson olmalı. Şu altm çerçeveli gözlük takmış olan zayıf kadın sekreter her halde. Öbür kız ise fakir bir akraba olmalı. Miss Van Schuyler'in kendisine bir esirmiş gibi davranmasına rağmen yine de çok sevinçli. Zavallı bir kız... Bence Robson sekreter, Bowers da fakir akraba.»

Tim güldü. «Yanıldm, anne.» Birdenbire keyiflenmişti. «Yemekten önce salondaydım. Yaşlı kadın, o genç kıza, 'Miss Bowers nerede?' dedi. 'Onu hemen çağır, Cornelia.' Ve Cornelia itaatli bir fino gibi hemen koştu.»

Mrs. Allerton mırıldandı. «Miss Van Schuyler'la konuşmalıyım.»

Tim yine güldü. «Seni adam yerine koymayacak.»

«Hiç de değil. Önce hazırlık yapacağım. Miss Van Schuyler'in yakınma oturarak kibar kibar soylu akrabalar ve ahbaplarımdan söz edeceğim. Kuzenim Glasgow Dükünden söz etmem yeterli gelecek sanırım.»

«Ah, çok ahlâksızsın anne.»

D

Poirot o gece kamarasına giderken Jacqueline de Belle-fort'a rasladı. Genç kız küpeşteye dayanmış, sulara bakıyordu. Yüzünde ıstırap dolu bir ifade vardı.

ne.

—

----

i

ıj

--

«iyi geceler, Matmazel...»

«İyi geceler, Mösyö Poirot.» Jacqualine bir an durakladı. «Beni Karnak'ta görünce şaşırdınız mı?»

«Şaşırmadım ama üzüldüm. Çok üzüldüm.» Belçikalının sesi ciddiydi.

«Benim için mi üzüldünüz?»

«Evet. Siz, tehlikeli yolu seçtiniz, Matmazel. Sizi güvenli bir yere bağlayan bağları kestiniz. Kabil olsaydı şu anda geri de dönerdiniz.»

Kız ağır ağır, «Evet,» diye mırıldandı. «Doğru bu...» Başını arkaya attı. «Ah, ama insan yıldızını izlemelidir. Kendisini nereye götürürse götürsün izlemelidir.»

«Dikkatli olun, Matmazel, sizinki kalleş bir yıldız olabilir.»

Jacqueline güldü. «O pek kötü bir yıldız, efendim... Gökyüzünde kayıyor...»

Poirot, o gece tam uykuya dalarken mırıltılar işiterek gözlerini açtı. Duyduğu Simon Doyle'un sesiydi.

«Artık devam etmekten başka çare yok...»

Hercule Poirot da, «B>yet,» diye düşündü. «Devam etmemiz gerekiyor.»

Belçikalı endişeliydi...

Karnak ertesi sabah erkenden Ez-Sebua'ya erişti. Başına geniş kenarlı bir şapka giymiş olan Cornelia Robson, sevinç içinde karaya çıktı. O da Poirot

gibi www.netevin.com

herkesden önce davranmıştı. İkisi yanyana Sfenksler yolundan ilerlemeye başladılar.

«Ahbaplarınız anıtları görmeye gelmeyecekler mi?»

«Kuzin Laura, yani Miss Van Schuyler pek erken kalkmıyor. Sağlığına çok itina etmesi gerekiyor. Tabii Miss Bo-wers'm da yanında bulunmasını istiyor. Miss Bowers hemşiredir. Kuzin Laura tapmağın en güzellerinden olmadığını da söyledi.

Ama çok iyi o. Bana izin verdi.»

Poirot alayla, «Evet, iyi bir insan olduğu anlaşılıyor,» diye mırıldandı.

«Ah, çok iyidir o. Beni buralara getirmesi şahane bir şey. Doğrusu ben çok şanslıyım.»

Belçikalı gülümsedi. «Siz mutlu olmasını biliyorsunuz.» Sonra da düşünceli bir tavırla önlerine geçmiş olan Rosalie'-ye baktı. Genç kızın kaşları çatıktı.

Cornelia onun Rosalie'ye baktığını görmüştü. «Ne güzel kız değil mi? Ama herkesi aşağı görüyormuş gibi bir hali var. Tabii Mrs. Doyle gibi şahane değil. O

gördüğüm kadınların en güzeli ve en şıkı. Kocası da ona tapıyor. Öyle değil mi?

Şu kır saçlı hanım da çok kibar. Bir Dükün kuziniy-miş sanırım.»

O sırada rehber onları durdurarak bilgi vermeye başladı. «Bu tapınak Mısır Tanrısı Amun'un adına yapılmıştır...» Dr. Benssner ise elindeki broşürü okuyor ve kendi kendine Almanca bir şeyler mırıldanıyordu.

Tim Allerton gruba katılmamıştı. Annesi ise sessiz ve sakin Mr. Fanthorp'la dost olmaya çalışıyordu. Andrew Pen- " nington Linnet'in koluna girmiş, rehberi dikkatle dinliyordu. «Bu Ramses büyük bir adammış...» «O bir iş adamıymış, Andrew amca.» Pennington genç kadına takdirle baktı. «Bu sabah pek hoşsun Linnet. Son günlerde senin için endişeleniyordum. Yorgun gibi bir halin vardı.»

Grup bir süre sonra Karnak'a döndü ve gemi tekrar hareket etti. Sanki manzaranın değişmesi yolcuları da etkilemişti. Tirn Allerton'un keyfi yerine gelmişti.

Rosalie daha az somurtuyordu. Linnet de neşeli sayılırdı.

Pennington ona,

«Bir geline balayında işten söz etmek ayıptır ama,» dedi. «Bir iki şey var...»

«Ah, işten söz edebiliriz, Andrew amca.» Linnet hemen ciddileşti.

«Tabii

evlenmem durumu değiştirdi.»

«Ben de bundan söz edecektim. Bir ara vakit bulursan bir iki kâğıdı imzalayıver.»

«Neden şimdi imzalamayayım?»

Andrew Pennington etrafına bakındı. Salon da pek kimse yoktu. Sadece genç Mr.

Terguson bir masada oturmuş bira içiyordu. Kirli flanel pantalonun sardığı bacaklarını ileriye doğru uzatmıştı. Islıkla bir parça çalıyordu. Hercule Poirot pencereden kıyıyı seyrediyor, Miss Van Schuyler ise bir köşede bir kitap okuyordu.

x

Pennington, «Pekâlâ,» diyerek dışarı çıktı.

Linnet'le Simon birbirlerine gülümsediler.

Genç adam, «İyisin ya, hayatım?» dedi.

«Evet, iyiyim ya... Ne garip değil mi? Artık hiç kork-xnuyorum.»

Simon güvenle, «Harikasın,» dedi.

Pennington geri döndü. Elinde desteyle sık yazılı belge vardı.

Linnet bağırdı. «Tanrım! Bütün bunları imzalamam gerekiyor mu?»

Pennington özür diledi. «Biliyorum, senin için sıkıcı bir şey bu. Ama işlerini bir düzene sokmayı istiyorum. Şu Beşinci caddedeki apartmanın kirasıyla ilgili...» Adam konuşmaya devam ederek kâğıtları dizdi.

Simon esnedi.

Salonun kapısı açılarak Jim Fanthorp içeri girdi. Kayıtsızca ilerleyerek Poirot'nun yanında durdu. Uçuk mavi sulara ve sarı kumlara bakmaya başladı.

Pennington bir kâğıdı Linnet'in önüne koydu. «Burayı imzalayacaksın.»

Linnet belgeyi alarak göz gezdirdi. Sonra da bunu imzaladı. Pennington kâğıdı alarak, genç kadının önüne bir başkasını koydu.

Fanthorp onlara doğru geldi.

Pennington, «Bu sadece bir transfer,» dedi. «Bunu okumana gerek yok, Linnet.»

Ama genç kadın buna da bir göz attı. Pennington, üçüncü bir belgeyi seçci.

Linnet bu kâğıdı da okudu.

Pennington, «Bunların hepsi düzgünce hazırlandı,» diye mırıldandı. «Senin ilgini çekecek bir şey yok. Hukuki lâflarla dolu.»

Simon tekrar esnedi. «Kızım, bütün bu kâğıtları okuyacak mısın?»

Linnet, «Ben her şeyi başından sonuna kadar okurum,» diye açıkladı. «Bunu bana babam öğretti. Bir yazı hatası olabileceğini söylerdi.»

Pennington haşin bir sesle güldü. «Sen fevkalâde bir iş kadınısın, Linnet.»

Birdenbire sessiz Jim Fantohrp, Linnet'e doğru döndü-— 79 —

«İş gücünüze hayranım, efendim. Meslek hayatımda kadınların işe akıllarının pek ermediğini öğrendim. Şey... Ben avukatım da. Hiç bir belgeyi okumadan imzalamanız harika. Gerçekten harika.» Eğilerek genç kadını selâmladı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Dönerek tekrar Nil'i seyre koyuldu.

Linnet şaşkın şaşkın mırıldandı. «Şey... Teşekkür ederim.» Kıkır kıkır gülmemek için dudağını ısırdı. Genç adamın öyle ciddi ve babacan bir hali vardı ki.

Linnet başını kaldırarak Pennington'a gülümsedi.

«Diğer

kâğıtları da ver,

Andrew amca.»

Fakat Pennington sinirlenmişti. «Bu işi sonra yapmamız daha doğru olur belki.

Bütün kâğıtları okuman çok zaman alacak. Şu güzel manzarayı kaçırmamalıyız.

Acele olanlar o ilk iki belgeydi zaten. İşi daha sonra hallederiz.»

Linnet, «Burası çok sıcak,» dedi. «Dışarı çıkalım.» Onlar kapıdan çıkarlarken Poirot döndü. Düşünceli bıı tavırla arkası dönük olan Jim Fanthorp'a baktı.

Sonra da ıslık çalan Mr. Terguson'a.

Miss Van Schuyler hâlâ köşede oturuyor ve öfkeyle Ter-guson'u süzüyordu. Diğer kapı açılarak Cornelia Robson telâşla içeri girdi.

Yaşlı kadın,

«Nerede kaldın?» diye homurdandı. «Afedersiniz, Kuzin Laura. Yün sizin söylediğiniz yerde değildi. Başka bavula konulmuştu bu...»

«Kızım, hiçv bir şeyi bulamıyorsun sen! Seni bu yolculukta beraberimde getirdim.

Artık karşılığında biraz ilgi bekliyorum.»

Cornelia kızardı.

«Ya Miss Bowers nerede? İlâcımı on dakika önce içmem gerekiyordu.»

Aynı anda elinde küçük bir ilâç şişesiyle Miss Bowers gözüktü.

Yaşlı kadın bağırdı. «O ilâcı on birde içmem gerekiyordu. Bu tür gecikmelerden hiç hoşlanmam.»

— 80 —

Miss Bowers bileğindeki saate baktı. «On bire yarım dakika var.»

«Benim saatim onbiri on geçiyor.»

Miss Bowers kılını bile kıpırdatmadı. «Benim saatim doğrudur. Ne ileri gider, ne de geri kalır.»

Miss Van Schuyler ilâcını içtikten sonra homurdandı. «Burası çok sıcak oldu.

Bana güvertede iyi bir şezlong bulun, Miss Bowers. Cornelia, sen de örgümü getir. Beceriksizce düşüreyim deme onu. Bana yün de saracaksın.» Önden ilerleyerek salondan çıktı. Diğerleri de onu izlediler.

Terguson, «Bu cadıyı boğmak isterdim,» diye homurdandı.

Poirot merakla sordu. «Nefret ettiğiniz bir tip mi o?»

«Hem de nasıl! O kadının bu ana kadar kime bir yararı olmuş. Bir asalak o. Bu gemide ortadan kalkması gereken bir sürü insan var.»

«Sahi mi?»

«Evet. Meselea demin belgeleri imzalayan o kurumlu genç kadın. İngiltere'nin en zengin kadmıymış o. Ama hayatı boyunca bir gün çalışmadığından eminim.» Terguson öfke ve tiksintiyle Poirot'yu süzdü. «Ya siz? Siz çalışıyor musunuz?»

Belçikalı, «Ben bir Kralım» dermiş gibi bir tavırla, «Ben özel dedektifim,» diye açıkladı.

«Tanrım!» Genç adam şaşaladı. «Yani o genç kadın beraberinde bir dedektif de mi dolaştırıyor? Hayatına bu kadar mı değer veriyor?»

Poirot öfkeyle, «Benim Madam Doyle'la bir ilişkim yok,» dedi. «Ben tatildeyim.»

«Demek tatilin zevkini çıkarıyorsunuz!» «Ya siz? Siz de mi tatildesiniz?»

«Tatil mi?» Terguson dudak büktü. «Ben durumu inceliyorum.»

Poirot, «Ne ilginç,» diye mırıldanarak güverteye çıktı.

Ağır ağır kıça doğru gitti. Orada az kalsın esmer, gü-ael bir kadınla çarpışıyordu. Fransız'a benziyordu bu kadın. Üstüne siyah bir elbise giymişti.

İri yarı üniformalı bir adamla konuşuyordu. Galiba çarkçılardan biriydi, o.

İkisinin yüzünde de acayip bir ifade vardı. Suç ve endişe. Poirot, «Acaba ne konuşuyorlardı onlar?» diye düşünerek yürümeye devam etti.

İskele tarafındaki güvertede ilerlerken kamaralardan biri açılacak Mrs.

Otterbourne dışarı fırladı. Kadın arkasına kırmızı satenden bir sabahlık giymişti. Az kalsın Belçikalının üzerine yuvarlanıyordu.

«Afedersiniz, sevgili Mösyö Poirot. Gemi sallanıyor da. Ben gemi yolculuğuna hiç gelemem. Kamaramda yapayalnızım... Saatlerden beri. Kızım beni hiç anlamıyor.

Bana hiç acımıyor. Onun için esir gibi çalışan zavallı anneciğine hiç acımıyor.

Her şeyimi feda ettim onun için! Oysa büyük bir aşk kadını olabilirdim! Büyük bir aşk kadını! Herkese Ro-salie'nin beni nasıl ihmal ettiğini anlatacağım! Beni bu yolculuğa çıkmaya zorladı... Sıkıntıdan patlıyorum... Şimdi gidip herkese söyleyeceğim...»

Poirot kadım usulca durdurdu. «Ben onu size yollarım, Madam. Siz kamaranıza girin.»

Mrs. Otterbourne bir an kararsızca ona baktı. Sonra da dönerek kamarasına girdi.

Poirot'nun burun kanatları sıkışmış^/ Sonra gidip Ro-salie'yi buldu. Kız Tim ve Mrs. Allerton'la oturuyordu. «Anneniz sizi istiyor, Matmazel.»

Neşeyle gülen kızın bütün keyfi kaçıverdi. Bir an şüpheyle Poirot'ya baktıktan sonra içini çekerek hızla uzaklaştı...

? Poirot o akşam Mrs. Allerton'un Miss Van Schuylerte

başbaşa konuştuğunu gördü. Kadın, «Tabii Calfries şatosunda,» diyordu. «Sevgili Dük...»

Kuzininin elinden kurtulmuş olan Cornelia güvertedeydi. Kendisine Mısır tarihini anlatan Dr. Bessner'i dinliyordu.

Küpeşteye dayanmış olan Tim ise, «Zaten berbat bir dünya bu,» diyordu.

Roselia onun yanındaydı. «Haksızlık bu. Bazı kimselerin her şeyi var...»

Poirot içini çekti. Artık genç olmadığı için bayağı seviniyordu...

10

Pazartesi sabahı Karnak'm güvertesinde yolcular memnunluk ve sevinçle konuşuyorlardı. Gemi demir atmıştı. Bir kaç metre ötede sabah güneşi dağın yamacına oyulmuş olan dört dev heykeli aydınlatıyordu.

Cornelia Robson, «Ah, Mösyö Poirot,» dedi. «Ne şahane değil mi? Çok büyükler ama huzur dolu bir halleri var. İnsan onlara bakarken kendisini küçücük hissediyor.

Bir böcek gibi. O zaman hiç bir şeyin önemi olmadığını da anlıyor.»

Yakında duran Jim Fanthorp mırıldandı. «Çok etkileyici.»

Simon Doyle yaklaştı. «Harika değil mi?» Sonra Poirot'-ya doğru eğildi. «Biliyor musunuz ben öyle tapmakları filân dolaşmaktan hoşlanan bir insan değilim. Ama böyle bir yer insanı etkiliyor. O Firavunlar şahane insanlarmış.»

Diğerleri uzaklaşırlarken Simon da secini alçalttı. «Biliyor musunuz, bu yolculuğa çıktığımız için çok seviniyorum. Her şey düzeldi böylece. Bu şaşılacak bir şey ama gerçek. Linnet kendisini topladı artık.

Jackie'ye de aldırmıyor

iyi

değil mi?»

Poirot düşünceli düşünceli, «Evet,» diye mırıldandı.

Linnet güvertede ilerledi. Arkasına kayısı rengi ketenden bir tayyör giymişti.

Gülümsüyordu ama Poirot'yu soğukça bir tavırla selâmladı. Sonra da kocasını oradan uzak-

laştırch. Belçikalı, usulca güldü. Linnet, kendisini eleştirdiği için ona kızmıştı. Genç kadın her hareketinin hayranlıkla karşılanmasına alışıktı.

Mrs. Allerton, Poirot'nun yanma gelerek, «Linnet ne kadar değişti,» dedi.

«Assuan'da endişeli ve mutsuz gibiydi.»

Poirot cevap veremeden rehber yolcuları bir araya toplayarak, Abu Simbel'i ziyaret için onları karaya çıkardı.

Poirot, Andrew Pennington'un yanında yürümeye başladı. «Bu Mısır'a ilk gelişiniz sanırım.»

«Ah, hayır. Daha önce de geldim Mısır'a. Ama Kahire'-de kaldım, Nil'den yukarı çıkmadım.»

«Madam Doyle bana Carmanic transatlantiğiyle geldiğinizi söyledi.»

Pennington ona çabucak bir göz attı. «Evet.» «Acaba gemide ahbaplarımla karşılaştınız mı? Rushing-ton Smith'lerle.»

«Bu isimde birilerini hatırlamıyorum. Gemi kalabalık, hava da kötüydü. Bazı yolcular kamaralarından hemen hiç çıkmadılar. Onun için gemide kimlerin bulunduğunu pek öğrenemedim.»

«Anlıyorum. Madam Doyle ve kocasıyla karşılaşmanız hoş bir sürpriz olmuş.

Onların evlendiklerini bilmiyordunuz sanırım.»

«Öyle. Linnet bana bunu yazmış. Mektubu New York'-tan buraya yollamışlar. Bu elime Linnet'le Kahire'de beklenmedik bir şekilde karşılaşmamızdan birkaç gün sonra geçti.»

((Madam Doyte'u yıllardan beri tanıyorsunuz sanırım.» «Ah, tabii, Mösyö Poirot.

Linnet'i daha o bacak kadarken tanırdım. Şirin bir çocuktu. Babası da eski arkadaşla-nmdandı.»

Durdular. Rehber büyük Ramses'in yaptırttığı tapmak hakkında bilgi vermeye başladı. Signor Richetti ona aldırmayarak, kapının yanındaki kabartmaları incelemeye başladı.

___.

OK

—

İçerisi loş ve sakindi. Dr. Bessner, yüksek sesle elindeki Almanca kitaptan bir şeyler okumaya başladı. Cornelia is& onun yanında uysal bir tavırla yürüyordu.

Ama bu dostluk fazla sürmedi. Sakin Miss Bowers'm kolunda içeri giren Miss Van Schuyler hemen «Cornelia, buraya gel,» diye emretti. Kız dönerek onun yanma giderken Dr. Bessner kalın camlı gözlüğünün arkasından ona bakarak dalgın dalgın gülümsedi.

Sonra da Poirot'ya döndü. «Çok iyi bir kız o. Bazı genç hanımlar gibi aç kalmışa benzemiyor. Tombul. İnsanı da zeki bir tavırla dinliyor. Ona bilgi vermek bir zevk.»

İç salonda dört büyük heykel daha vardı. Linnet'le kocası bunların önünde duruyorlardı. Genç kadın, Simon'un-koluna girmişti.

Genç adam birdenbire, «Buradan çıkalım,» dedi. «Bu adamlar hoşuma gitmedi.

Özellikle şu yüksek başlıklı olan.»

«O Amon sanırım. Şu da Ramses. Onlardan neden hoşlanmadın? Etkileyici tipler onlar.»

«Fazla etkileyici. Acayip bir şey var onlarda. Gel, güneşe çıkalım.»

Linnet gülerek razı oldu. İkisi de henüz gemiye dönmeyi istemiyorlardı. Güneşte kayaların üzerine oturdular.

Linnet, «Güneş ne güzel,» diye düşündü. «Ne sıcak,... ne güven verici... Mutlu olmak ne hoş... Ben olmak da öyle... Linnet olmak...» Gözlerini kapattı. Yarı uyur, yarı uyanık haldeydi.

Şimon'un gözleri açıktı. Onun da bakışlarından mutluluk okunuyordu. «İlk gece telâşlanmakla budalalık ettim.... Endişelenilecek bir şey yok... Her şey yolunda... Neticede in-san Jackie'ye güvenebilir...»

Birdenbire birileri bağırdı. Bazı kimseler ellerini sallayarak onlara doğru koşuyorlardı.

Simon aptal aptal onlara baktı. Sonra da ayağa fırlayarak, Linnet'i çekti. Tam zamanında davranmıştı. Yukarıdan

yuvarlanan bir kaya gürültüyle

yanlarından geçti. Linnet eski yerinde olsaydı, ezilip gidecekti.

Bembeyaz kesilen karı koca birbirlerine sarıldılar. Poi-Tot'yla Tim Allerton koşarak onların yanma geldiler.

«Madam, az kalsın ölecektiniz!»

Hepsi de başlarını kaldırarak yukarıya baktılar. Ama tepede kimse yoktu. Ama yandan bir yol yukarıya doğru çıkıyordu.

Poirot Linnet'le Simon'u süzdü. Genç adam hâlâ şaşkınlıktan kurtulmamıştı. Ama Simon, öfkesinden çıldmyordu neredeyse.

«Allah o kızın belâsını versin!» diye bağırdı. Sonra Tim Allerton'a bir göz atarak kendisini topladı.

Tim, «Az kalsın eziliyordunuz,» diye haykırdı. «Ahmağın biri o kayanın düşmesine mi neden oldu? Yoksa bu kendiliğinden mi yuvarlandı?»

Linnet'in rengi iyice uçmuştu. Zorlukla, «Buna budalanın biri neden oldu sanırım,» diye mırıldandı.

«Sizi yumurta kabuğu gibi ezecekti. Bir düşmanınız olmadığından emin misiniz, Linnet?»

Linnet yutkundu. Fakat bu şakaya cevap verecek halde değildi.

Poirot çabucak, «Sizi gemiye götürelim, Madam,» dedi. «Bir şey içmelisiniz.»

Hızla yürümeye başladılar. Simon hâlâ öfkesinden kö-pürüyordu. Tim neşeyle konuşarak Linnet'i oyalamaya çalışmaktaydı. Poirot'nun yüzünde ise ciddi bir ifade vardı.

Tam iskeleye yaklaştıkları sırada Simon birdenbire durdu. Yüzünde hayret dolu bir ifade belirmişti.

Jacqueline de Bellefort gemiden iniyordu. Mavi çiçekli elbisesiyle küçük bir kız hali vardı onda.

Simon usulca, «Tanrım!» diye fısıldadı. «Demek bu gerçekten bir kazaydı.»

Yüzündeki öfkeli ifade kayboldu. O ka-

dar rahatlamıştı ki, Jacqueline hemen bir şey olduğunu anladı.

«Günaydın. Korkarım ben biraz geç kaldım.» Hepsine başıyla selâm vererek, tapmağa doğru yürümeye başladı.

Linnet'le Tim önden giderlerken, Simon, Poirot'nun kolunu tuttu. «Tanrım! Ne kadar rahatladığımı bilemezsiniz! Bir an sandım ki... sandım ki...»

Poirot başını salladı. «Evet, evet. Ne düşündüğünüzü biliyorum.» Ama Belçikalının ciddi ve dalgın bir hali vardı. Dönerek gruptakilerin nerede olduklarını anlamaya çalıştı.

Miss Van Schuyler, Miss Bowers'in koluna girmiş ağır ağır yaklaşıyordu. Mrs.

Allerfcon'la Mrs. Otterbourne biraz daha gerideydiler. Görünürde başka kimse de yoktu.

Poirot, Simon'un peşinden gemiye girerken usulca başını salladı.

;*/

— sa-

Mrs. Allerton, «Linnet gerçekten ölümden kurtulmuş, Mösyö Poirot,» diyordu. «Her halde taş yerinden oynamıştı.»

Poirot omuzunu silkti.

«Olabilir, Madam...»

Mrs. Allerton'la Belçikalı, İkinci Çağlayan'a yukarıdan bakan kayalara ağır ağır tırmanıyorlardı.

Halfa Vadisine bir gece önce erişmişlerdi. Bu sabah iki motor yolcuları ikinci Çağlayan'a getirmişti. Signor Richet-ti hariç. Adam uzaktaki Semna adlı bir yere gitmekte ısrar etmişti. Richettfnin söylediğine göre orası Firavun Amen-hetep III zamanında Nübye'nin kapısı sayılıyordu.

Diğer yolcular, tepeye develerin sırtında çıkmışlardı. Ama Poirot devenin hareketlerinin fırtınaya tutulmuş bir gemininkinden farksız olduğunu düşünmüş, Mrs. Allerton ise bunu kendisine yakıştırmamıştı.

Mrs. Allerton, ufacık tefecik dedektiften çok hoşlanıyordu. Belki de Belçikalı çok anlayışlı olduğu için.

O sırada Timle Rosalie Otterbourne da Mrs. Allerton'-dan söz ediyorlardı. Tim, işe şanssızlığından yakınarak başlamıştı. Sağlığı iyi değildi. Parası çok azdı.

Rosalie, «Çok kimsenin hased edeceği bir şeyiniz var ama,» dedi.

«Nedir o?»

«Anneniz.»

Bu söz Tim'i hem şaşırttı, hem de sevindirdi. «Annem mi? Tabii o bulunmaz bir kadındır.»

«Bence şahane o. Çok güzel. Sakin ve rahat. Ayrıca her şeyin gülünç tarafını da görüyor.» Rosalie, derdini anlatmaya çalışırken kekeliyordu.

Tim, kıza karşı büyük bir dostluk duydu o anda. Ro-salie'nin annesini övmeyi istiyordu ama genç adama göre Mrs. Otterbourne dünyanın en korkunç yaratığıydı.

Miss Van Schuyler, motörde kalmıştı. Deve sırtında da, yürüyerek de tepeye tırmanmayı göze alamazdı. «Sizden burada kalmanızı istediğim için üzgünüm, Mrs.

Bowers. Siz gidecektiniz, Cornelia da burada kalacaktı. Ama kızlar çok bencil oluyorlar. Bana bir tek kelime bile söylemeden fırlayıp gitti. Ve ben onun Terguson denilen o terbiyesiz gençle konuştuğunu da gördüm. Açıkçası Cornelia beni hayâl kırıklığına uğrattı.»

Miss Browers gözlüklerini düzelterek tepeden inen gruba baktı. «Miss Robson o gençle değil artık. Şimdi yanında Dr.

Bessner var.»

Miss Van Schuyler bir şeyler mırıldandı. Dr. Bessner'in ünlü bir kliğini ve tanınmış birçok hastası olduğunu öğrendiğinden beri adama karşı daha nazik davranıyordu. Aynca bir doktora ihtiyacı da olabilirdi.

Grup Karnak'a döndüğü zaman Linnet hayretle bağırdı. «Bana bir telgraf gelmiş.»

Tahtaya takılı kâğıdı alarak heyecanla açtı. «Ah, ama bundan hiç bir şey anlaşılmıyor. Patatesler, pancarlar... Bu ne anlama geliyor, Simon?»

Simon tam onun omuzunun üzerinden telgrafı okuyacağı sırada öfkeli bir ses duyuldu. «Afedersiniz! O telgraf benim.» Signor Richetti kâğıdı Linnet'in elinden kaptı. Öfkeyle de genç kadına bakıyordu.

«Ah, ne aptalım, Simon. Kâğıttaki isim Ridgeway değil Richetti'ymiş. Zaten artık adım Ridgeway de değil, Doyle. Adamdan özür dilemeliyim.» Ufak tefek arkeologun peşinden kıç tarafa gitti.

«Çok üzüldüm, Signor Richetti. Anlayacağınız evlenmeden önce soyadım Ridgeway'di. Evleneli de çok olmadı. Onun için...»

Gülümserken Linnet'in

gamzeleri belirdi.

Ama Richetti hâlâ öfkeliydi. «İnsan isimleri dikkatle okumalı. Böyle meselelerde dikkatsizlik affedilmez.»

Linnet kızararak dudağını ısırdı. Özür dilediği zaman bu tavırla karşılanmaya alışmamıştı. Simon'un yanma gide^ rek, «Çok kaba bir adam o,» diye yakındı.

«Aldırma, hayatım. Gel o beğendiğin fildişi rengi büyük timsaha bakalım.»

Kolkola karaya indiler.

Onların arkasından bakan Poirot birinin şiddetle nefesini tuttuğunu duydu.

Döndü. Jacqueline de Bellefort yanında duruyordu.

Kız, usulca, çabucak, «Artık aldırmıyorlar,» dedi. «Benden uzaklaştılar...

Onlara erişemiyorum... Burada olup olmamama aldırmıyorlar... Artık onları...

onları yaralamıyorum...»

«Matmazel...»

Jacqueline, Poirot'yu susturdu. «Ah, artık çok geç. İhtarlar için çok geç... Siz haklıydınız. Gelmemeliydim. Ama artık geri dönemem. Bu yolculuğa devam etmek zorundayım. Ama onlar da birlikte mutlu olamayacaklar. Simon'u öldüreceğim...»

Birdenbire dönerek uzaklaştı.

Poirot kızın arkasından bakakaldı. Sonra bir el omzuna dokundu.

«Kız arkadaşınız biraz üzülmüşe benziyor, Mösyö Poirot.»

Belçikalı döndü. Karşısında eski bir ahpabı vardı. «Şaşırdınız değil mi?»

«Evet... Demek siz Halfa Vadisindesiniz.»

«Bu gemideyim.»

«Yani?» *'

«Sizinle birlikte Şellal'la döneceğim.»

Hercule Poirot kaşlarını kaldırdı. «İşte bu ilgi çekici... Demek yolcularla ilgileniyorsunuz?»

«Yolculardan biriyle.»

Poirot mırıldandı. «Hangisiyle acaba?»

Race içini çekti. «Bunu ben de bilmiyorum. Aradığımız adam büyük bir soğukkanlılıkla beş altı kişiyi öldürdü. En fazla kim para verirse onun adına çalışıyor. Onun bu gemide olduğunu biliyoruz ama işte o kadar.»

«Peki tarifi?»

«O da yok. Sadece Amerikan, irlandalı ve Fransız karışımı olduğunu öğrendik. Ama bunun da bir yararı olmayacak. Sizin bu konuda bir fikriniz var mı?»

Belçikalı düşünceli düşünceli, «Bir fikir,» dedi. «Pekâlâ.»

İki adam birbirlerini çok iyi anladıkları için Race, Poi-rot'yu zorlamadı.

Belçikalının emin olmadıkça konuşmadığını bilirdi.

Poirot burnunu ovuşturarak üzüntüyle, «Bu geminin atmosferi fazla gergin,» diye mırıldandı. Sonra Albay Race'e Linnet, Simon ve Jacqueline meselesini anlattı.

«Korkuyorum, dostum, çok korkuyorum... Bugün Madam Doyle'la kocasıyla Hartum'a gitmesini önerdim. Bu gemiyle dönmemesini söyledim. Ama beni dinlemedi. ŞellaPe bir felâket olmadan erişeceğimizi umarım.»

«Fazla karamsarlık etmiyor musunuz?»

Poirot başını salladı. «Korkuyorum... Evet, ben Hercule Poirot, korkuyorum...»

12

Cornelia Robson, Abu Simbel'deki tapmağın içinde duruyordu. İkinci akşamdı bu.

Sıcak, sakin bir gece. Karnak, yolculann bu defa da tapmağı elektrik ışığında görmeleri için tekrar demir atmıştı. Gerçekten de bu ışıkta her şey bambaşka gözüküyordu.

Cornelia bunu yanında duran Mr. Terguson'a da söyledi. «İnsan her şeyi daha güzel görüyor şimdi. Şurada şirin, şatoya benzer bir şey de var. Keşke Dr.

Bessner burada olsaydı. O bana bunun ne olduğunu anlatırdı.»

Terguson sıkıntıyla, «O ihtiyar budalaya nasıl katlanıyorsunuz?» diye homurdandı.

«O tanıdığım insanların en iyilerinden biri.»

«İç sıkıcı ukala!»

«Böyle konuşmanız doğru değil.»

Genç adam birdenbire kızın kolunu tuttu. Tapmaktan ay ışığına çıkıyorlardı tam.

«Neden şişman ihtiyarların canınızı sıkmalarına izin veriyorsunuz? Niçin o aksi cadının sizi ezmesine göz yumuyorsunuz?»

«Mr. Terguson!»

«piç cesaretiniz yok mu sizin? Siz de onun kadar iyisiniz.»

Cornelia inançla, «Değilim,» diye cevap verdi. «Kuzin Laura çok kültürlüdür. Ben değilim. Sonra çirkinim. Bir za-nıanlar bu beni üzer, gururumu kırardı. Ama artık bu duru-_

ma da alışıyorum. Tabii Mrs. Doyle gibi güzel ve şık olmayı isterdim. Ama öyle doğmamışım. Onun için üzülmenin bir

yararı yok.»

Terguson, Linnet'i aşağı gördüğünü belirten bir tavırla, «Mrs. Doyle!» diye bağırdı. «İşte iğrenç bir kadın daha!»

Cornelia genç adama endişeyle baktı. «Galiba bütün bunlara hazımsızlık neden oluyor. Kuzen Laura'nm bir mide ilâcı var. Onu denemek ister misiniz?»

«Size lâf anlatılmıyor!» Terguson dönerek uzaklaştı.

Cornelia da gemiye doğru gitti. Tam iskeleden çıkarken genç adam ona yetişti.

«Siz gemideki en iyi insansınız, Cornelia. Bunu unutmayın.»

Kız sevincinden kıpkırmızı kesilerek salona gitti. Miss Van Schuyler orada Dr.

Bessner'le adamın kral ailesinden olan hastalarından söz ediyordu.

Cornelia suçlu suçlu, «Gecikmediğimi umarım, Kuzen Laura,» dedi.

Yaşlı kadın saatine bakarak homurdandı. «Pek erken geldiğin de söylenemez.

Kadife şalımı ne yaptın?»

Cornelia etrafına bakındı.

«Kamarada olmasın, Kuzin

Laura?»

«Saçmalama. Yemekten sonra buraya geldiğim zaman şal yanımdaydı. Onu şu iskemleye koydum. Şalı bul.» Bir köpeğe emrediyordu sanki.

Cornelia etrafı aradı. Yakındaki bir masada oturan sessiz Mr. Fanthrop da ona yardım etti. Ama şalı bulamadılar.

O gün hava çok sıcak olduğu için yolculardan çoğu erkenden kamaralarına çekilmişlerdi. Doyle'ear, köşedeki masada Albay Race ve Pennington'la briç oynuyorlardı. Kapının yakınında oturan Hercule Poirot ise esneyip duruyordu.

Miss Van Schuyler peşinde Cornelia ve Miss Bowers'la yatmaya giderken Belçikalının yanında durdu. Poirot esnediğini belli etmemeye çalışarak nezaketle hemen ayağa kalktı.

Yaşlı kadın, «Kim olduğunuzu yeni anladım, Mösyö Poirot,» dedi. «Eski dostum Rufus Van Aidin bana sizden sık sık söz eder. Bana incelediğiniz vakaları anlatmalısınız.»

Poirot'nun uykulu gözlerinde hafif bir pırıltı belirdi, Belçikalı mübalâğalı tavırlarla yerlere kadar eğildi. Miss Van Schuyler, onu biraz aşağı görüyormuş

gibi, başıyla hafifçe bir selâm vererek dışarı çıktı.

Poirot tekrar esnedi. İyice sersemlemişti, gözlerini aça-mıyordu. Ağır ağır güverteye çıktı. Az kalsın hızla yürüyen Jacqueline de Bellefort'a çarpıyordu.

«Pardon, Matmazel.»

«Pek uykulu bir haliniz var, Mösyö Poirot.»

Belçikalı açıkça. «Öyle,» diye cevap verdi. «Öyle uykum geldi ki. Gözlerimi zor açık tutabiliyorum. Bu gün hava boğucu ve basıktı.»

«Evet... Sinirlerin gerildiği günlerdendi bu. İnsanın artık devam edemeyeceğini düşündüğü o günlerden.» Kızın sesi alçak fakat

heyecanlıydı. Yumruklarını sıkmıştı iyice, sonra birdenbire vücudu gevşedi. «İyi geceler, Mösyö Poirot.»

«İyi geceler, Matmazel.»

Bir an gözgöze geldiler.

Poirot ertesi gün bunu düşündüğü zaman, «Kızın bakışlarında yalvarış vardı,»

diye karar verdi. Bunu daha sonra hatırlayacaktı.

Poirot, kamarasına girdi. Jacqueline ise salona doğru gitti.

?

Cornelia, Miss Van Schuyler'in türlü emrini yerine getirdikten sonra işlediği örtüyü alarak salona döndü. Hiç uykusu yoktu.

m Köşedeki dörtlü hâlâ briç oynuyor, Jim Fanthorp da ki-

tabını okuyordu. Cornelia da iş işlemeye başladı.

Birdenbire kapı açılarak Jacqueline de Belief ort içeri girdi. Ağır ağır Cornelia'nın yanma gelerek bir koltuğa oturdu. «Kıyıya çıktınız mı?»

«Evet. Tapmak ay ışığında harikaydı.»

Jacqueline başını salladı. «Evet. Güzel bir gece bu... Ba-layuıa yakışacak bir gece.» Garsonu çağırarak bir duble cin istedi.

Aynı anda Simon Doyle ona çabucak bir göz attı. Kaşları* hafif bir endişeyle çatıldı.

Karısı, «Seni bekliyoruz, Simon,» dedi.

Jacqueline bir şarkı mırıldanıyordu. İçki gelince kadehi havaya kaldırdı,

«Cinayetin şerefine içiyorum.» Cini başına dikti. Ve garsona bir tane daha getirmesini söyledi.

Simon yine endişeyle ona çabucak baktı.

Jacqueline tekrar şarkıya başladı. Sesi gitgide yükseliyordu. «Adam, kızın sevgilisiydi. Ona ihanet etti.»

Simon Pennington'a, «Afedersiniz,» dedi. «Budalaca oynadım.»

Linnet ayağa kalktı.

«Uykum geldi. Gidip yatacağım.»

Albay Race de, «Yatma zamanı geldi,» diye başını salladı.

Pennington, «Ben de o fikirdeyim,» dedi.

«Geliyor musun, Simon?»

Genç adam, ağır ağır, «Hemen değil,» diye cevap verdi. «Önce bir içki içeceğim.»

Linnet başını sallayarak çıktı. Race'le Pennington onu izlediler.

Cornelia, makaralannı toplamaya başladı.

Jacqueline, «Gitmeyin, Miss Robson,» dedi. «Lütfen... Bu gece eğlenmek niyetindeyim. Beni terk etmeyin.»

Cornelia tekrar oturdu.

Jacqueline ekledi.

«Biz kızlar birbirimizi desteklemeli-

yiz.» Başını arkaya atarak kahkahayla güldü. Sesi tiz ve neşesizdi.

İkinci içki de geldi.

Jacqueline, «Siz de bir şey için,» dedi.

Cornelia, «Hayır, teşekkür ederim,» diye mırıldandı.

Jacqueline arkasına yaslanarak şarkısına devam etti. «Adam kızm sevgilisiydi.

Ona ihanet etti.»

Mr. Fanthorp, kitabının bir sayfasını çevirdi.

Simon Doyle bir dergiyi aldı.

Cornelia, «Artık gidip yatsam,» diye mırıldandı. «Çok geç oldu.»

Jacqueline, «Hemen yatamazsmız,» dedi. «Bunu yasaklıyorum. Bana kendinizden söz edin.»

Cornelia kekeledi. «Anlatılacak bir şey yok ki...»

Jacqueline, başını çevirerek Simon Doyle'a seslendi. «Şu zili çalsana. Bir içki daha istiyorum. Garson ortadan kayboldu.»

Simon, okuduğu dergiden başını- kaldırdı. «Yeteri kadar içtin, Jackie.»

Genç kız döndü. «Bu senin üstüne vazife değil!»

Simon omuzunu silkti. «Doğru.»

Jacqueline onu bir süre süzdü. «Ne var? Korkuyor musun?»

Simon cevap vermedi.

Cornelia, «Ah,» diye fısıldadı. «Çok geç olmuş...»

Jacqueline, «Gidemezsiniz,» diyerek bir kahkaha attı. «Simon neden korkuyor biliyor musunuz? Size hayat hikâyemi anlatmamdan.»

«Sa - sahi mi?»

«Evet. Pek acıklı bir hikâyedir bu.» Yumuşak sesi alaylıydı. «Bana çok kötü davrandı o. Öyle değil mi Simon?»

Genç adam sert sert, «Git yat, Jackie,» dedi. «Sen sarhoşsun.»

«Utanıyorsan sen çıkıp git, Simon'cuğum.»

Simon Doyle ona öfkeyle baktı. «Ben daha oturmak niyetindeyim.»

Jacqueline bağırdı. «Hemen çıkıp gitmen iyi olur! Çünkü ben bu gece bol bol konuşmak niyetindeyim!»

Jim Fanthorp, kitabını kapayarak uzun uzun esnedi. Saatine bir göz attıktan sonra ağır ağır dışarı çıktı. Ama aslında kaçtığı o kadar belliydi ki.

Jacqueline, Simon'u süzüyordu. «Budala! Bana öyle davrandıktan sonra yalanı kolaylıkla kurtarabileceğini mi sandın? Sana söyledim! Başka bir kadınla evlenmene razı olmayacağımı, seni öldüreceğimi anlattım. Sözlerimde ciddi olmadığımı mı sandın?.. Öyleyse çok yamldın... Ben sadece bekliyordum. Sen benimsin! Duyuyor musun? Sen bana aitsin.»

Simon sesini çıkarmadı.

Jacqueline, çantasını karıştırıyordu. Öne doğru eğildi. «Seni öldüreceğimi söyledim. Bunda da ciddiyim.» Birden bire elini kaldırdı. Parmaklarının arasında bir şey ışıldıyordu. «Seni bir köpek gibi vuracağım... Sen pis bir köpeksin.»

Simon ayağa fırlarken, Jacqueline de tetiği çekti. Genç adam yan dönerek bir koltuğa yuvarlandı. Cornelia haykıra-rak kapıya koştu. Jim Fanthorp,

küpeşteye dayanmış sulara bakıyordu. Kız telâşla ona seslendi. «Mr. Fanthorp... Mr.

Fanthorp...»

Genç adam, Cornelia'ya doğru koştu. Kız onu sıkıca yakaladı. «Onu vurdu... Ah, onu vurdu...»

Simon Doyle hâlâ vurulduğu yerde yatıyordu... Jacqueline ise sanki felce uğramış

gibi ayakta duruyordu. Şiddetle titremekteydi, korkuyla irileşmiş olan gözlerini Simon'un pantolonuna yayılan kırmızı lekeye dikmişti. Hemen dizin altındaydı bu.

Genç adam yaraya bir mendil bastırmıştı...

Jacqueline, «Aslında öyle bir niyetim yoktu,» diye kekeledi. «Tannm... Ciddi değildim...» Tabanca parmaklarının arasından sıyrılarak yere düştü. Kız silâha bir tekme at-

ti. Bu kanapelerden birinin altına kaydı.

Simon hafif bir sesle, «Fanthorp, Allahaşkına...» dedi. «Biri geliyor... Bir şey söyleyin... Bir kaza oldu, deyin... Bir rezalet çıkmasın.»

Fanthorp anlayışla çabucak başını salladı. Sonra da kapıya doğru döndü. Bir garson orada şaşkın şaşkın duruyordu. Genç adam, «Bir şey yok, bir şey yok,»

diye güldü. «Aramızda eğleniyorduk.»

Zenci garson da beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Sonra da uzaklaştı.

Fanthorp Simon'a döndü. «Endişelenmeyin. Başkasının duyduğunu sanmıyorum. Zaten şampanya şişesinin tıpasının çıkardığı sese benziyordu bu. Şimdi...» irkildi.

Jacqueline birdenbire hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. «Tanrım... Keşke ölseydim... Kendimi öldüreceğim... Ölmem daha iyi. Tanrım ne yaptım ben, ne yaptım?»

Cornelia onun yanma koştu.

«Susun, hayatım susun.»

Simon'un yüz hatları ıstırapla çarpılmış, alnı ter içinde kalmıştı. «Onu götürün! Allah aşkına çıkarın onu buradan! Onu kamarasına götürün Fanthorp.

Buraya bakın, Miss Robson. Şu sizin hemşireyi çağırıverin.» Cornelia'yla genç avukata yalvarırcasına bakıyordu. «Onu yalnız bırakmayın. Hemşire kendisiyle ilgilensin. Sonra da Bessner'i bulup buraya getirin. Allahaşkına, kanma bir şey duyurmaym!»

Jim Fanthorp anlayışla başını salladı. Bu sessiz genç acil durumlarda sakin ve becerikliydi. Cornelia'yla birlikte ağlayan, çırpman Jacqueline! salondan çıkararak kamarasına götürdüler. Kız orada kendisini büsbütün kaybetti. Onların ellsrinden, kurtulmaya çalışıyor, hüngür hüngür ağlıyordu.

«Kendimi suya atacağım... Nehre atacağım... Yaşamaya lâyık değilim ben... Ah, Simon... Simon...»

Fanthorp, Cornelia'ya, «Siz hemen Miss Bawers'i çağırın,» dedi. «Ben burada beklerim.»

Cornelia başını sallayarak telâşla dışarı fırladı.

Jacqueline, genç avukatı yakaladı. «Bacağı... Kanıyor... Herhalde kırıldı... Kan kaybından ölebilir. Onun yanına gitmeliyim... Ah, Simon, Simon... Bunu nasıl yapabildim?»

Genç adam telaşla, «Yavaş...» dedi. «Simon iyileşecek.»

Kız yine çırpınmaya başladı. «Bırakın beni! Bırakın kendimi öldüreyim!»

Jacqueline'i omuzlarından tutan Fanthorp onu zorla yatağına oturttu. «Burada kalmalısınız. Gürültü çıkarmayın. Kendinizi toplayın. SimonJun durumu tehlikeli değil.»

Neyse, kız biraz sakinleşir gibi oldu. Ama acayip bir sabahlık giymiş olan becerikli Miss Bowers içeri girdiği zaman genç avukat yine de rahat bir nefes aldı.

Miss Bowers çabucak, «Ne oldu bakayım?» diyerek hemen duruma hâkim oldu. Ne korkmuş, ne de şaşırmıştı.

Fanthorp telâşla Dr. Bessner'in kamarasına koştu. Kapıya vurarak telâşla içeri daldı.

«Dr. Bessner?»

Korkunç bir homurtu birdenbire kesildi ve şaşkın bir seş, 'Ha?' dedi. «Ne var?»

Fanthorp ışığı yakmıştı. «Simon Doyle. Onu vurdular. Miss de Bellefort vurdu.

Salonda o

Gelebilir misiniz?»

Şişman doktor hemen fırladı. Kısa birkaç soru sordu. Terliklerini ve rob dö şambrını giydi. Küçük çantasını kaparak genç adamla birlikte salona gitti.

Simon yakınındaki pencereyi açmayı başarmıştı. Bunun yanma başını dayamış, derin derin nefes alıyordu. Yüzü kül

rengiydi.

Bessner onun yanma koştu. «Ha? Ne oldu?»

Halıda koyu renk bir leke vardı. Bunun yanında da kanlı bir mendil duruyordu.

Doktor, Simon'un yarasını çabucak muayene etti. «Evet, kötü bu... Kemik kırılmış... Bir hayli de kan kaybetmişsiniz. Mr. Fanthorp onu kamarama taşımama yardım edin. Sürüyecek halde değil. Onu bizim taşımamız gerekiyor.»

İkisi aralarında Simon'u kaldırırlarken Cornelia kapıda

belirdi. Onu gören doktor memnun bir tavırla bağırdı. «AJı, iyi ki geldiniz.

Haydi. Yardıma ihtiyacım var. Bu konuda dostumuzdan daha yararlı olacağınızı sanıyorum. Onun rengi uçmaya başladı bile.»

Fanthorp sararmıştı, zorla gülümsemeye çalıştı. «Miss Bowers'i çağırayım mı?»

Dr. Bessner, Cornelia'yı bakışlarıyla tarttı. «Siz bu işi başarırsınız, küçük hanım. Baygınlık geçirmeyecek, gülünç şeyler yapmayacaksınız değil mi?»

Cornelia heyecanla,

«Söylediklerinizi yapacağım,» dedi.

Simon'u doktorun kamarasına götürdüler. Ondan sonraki on dakika yaranın temizlenmesiyle geçti. Jim Fanthorp'-un hiç hoşuna gitmedi bu. Cornelia'nm azimli halina bakarak için için de kendisinden utandı.

Sonunda Dr. Bessner, «Benim yapabileceğim bu kadar,» diye açıklayarak Simon'un omuzuna vurdu. «Kahramanca dayandınız, dostum.» Genç adamın kolunu sıvayarak enjektöre uzandı. «Şimdi sizi biraz uyutacağız. Sahi, karınız ne olacak?»

Simon hafif bir sesle,

«Durumu sabah öğrensin

daha

iyi...» diye cevap verdi.

«Ben... Jackie'yi suçlu bulmayın...

Kabahat bende... Ona karşı çok çirkin davrandım... Zavallı kız... Ne yaptığını bilmiyordu o...»

Dr. Bessner başını salladı. «Evet, anlıyorum...»

Simon ısrarla,

«Suç bende...» dedi. Bakışları Cornelia'-

ya kaydı.

«Biri... onun yanında kalmalı. Jackie... kendisini öldürebilir...»

Dr. Bessner, iğneyi yaptı.

Cornelia, sakin bir tavırla, «Merak etmeyin, Mr. Doyle.» diye gülümsedi. «Miss Bowers bütün gece onun yanında kalacak.

Simon'un yüzünde minnet dolu bir ifade belirdi. Vücudu gevşedi. Gözleri kapandı.

Sonra birdenbire tekrar telâşla gözlerini açtı. «Fanthorp?»

Garsonlar si-

«Efendim, Doyle?»

«Tabanca... Onu ortada bırakmamalı... lâhı sabah bulurlar sonra...»

Avukat başını salladı. «Haklısınız. Ben gidip tabancayı alayım.»

Dışarı çıkarak, güvertede ilerledi. Jacqueline'in kamarasının önünden geçerken Miss Bowers kapıda belirdi.

Hemşire, «Artık rahatlayacak,» diye açıkladı. «Ona morfin iğnesi yaptım.»

«Ama yanından ayrılmayacaksınız değil mi?» «Hayır, ayrılmayacağım. Çünkü morfin bazı kimseleri heyecanlandırır.

Sabaha

kadar

onun

başında

bekleyeceğim.»

Fanthorp salona gitti.

Üç dakika kadar sonra ise Dr. Bessner'in kapısına vuruyordu. «Doktor?»

«Efendim?» Şişman adam kapıda belirdi. Genç avukat ona dışarı çıkmasını işaret

etti. «Buraya bakın... Tabancayı bulamadım...» «Efendim»

«Silâhı bulamadım. Kız elinden düşürmüştü onu. Sonra tabancaya bir tekme attı, silâh da koltuklardan birinin altına kaydı. Ama şimdi orada yok.»

İki adam birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. «Ama bunu kim almış olabilir?»

Hanthorp omuzunu silkti.

Bessner, «Çok garip,» dedi. «Ama artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok.»

Şaşıran ve biraz da endişelenen iki adam birbirlerinden ayrıldılar.

13

Hercule Poirot yeni traş olmuştu, yüzündeki sabunları siliyordu. Kapıya vuruldu.

Albay Race telâşla içeri girdi.

«Önsezileriniz sizi yanıltmamış, Poirot. Olan oldu.»

Belçikalı telâşla, «Ne oldu?» diye sordu.

«Linnet Doyle öldürüldü... Dün gece başından vurmuşlar onu.»

Race, «Resmi bir sıfatım olduğu için Kaptan beni çağırtarak her şeyi bana bıraktığını söyledi,» dedi. «Geminin yarım saat sonra hareket etmesi gerekiyor.

Ama ben haber gönderinceye kadar bekleyecekler... Artık her şey size bağlı, Poirot.»

Belçikalı çabucak giyindi.

«Emrinizdeyim, dostum.» Birlikte dışarı çıktılar.

Linnet

Doyle'un

kamarasının önünde yüzü sapsarı kesilmiş bir kamarot bekliyordu. Kapıyı açtı ve iki arkadaş içeri girdiler. Dr. Bessner yatağın üzerine eğilmişti.

Race, «Bize bu konuda neler söyleyebilirsiniz, Doktor?» diye sordu.

«Ah... Vurulmuş o. Çok yakından vurulmuş. Bakın. Kurşun şuradan, kulağının hemen üzerinden girmiş. Küçük bir kurşun. Yirmi ikilik sanırım. Tabancayı başına dayamışlar. Bakın şurası siyah. Cilt yanmış yani.»

Poirot,

«Jacqueline'in Asşuan'da söylediği sözleri hatır-

ladı. «Küçücük tabancamı onun başına dayayarak tetiği çekmeyi istiyorum...»

Bessner sözlerini sürdürdü. «Mrs. Doyle uyuyormuş, boğuşmaya kalkışmamış bile.

Katil karanlıkta yatağa sokulmuş ve genç kadını uyurken öldürmüş.»

Poirot bağırdı. «Ah, olamaz!» Jacqueline de Beliefort'un psikolojisine uymuyordu bu. O karanlıkta elinde tabancayla kamaraya süzülecek bir tip değildi.

Bessner, kaim camlı gözlüğünün arkasından Belçikalıya baktı. «Ama böyle olmuş.»

«Evet, evet. Ben size itiraz etmiyordum.» Poirot, yatağa yaklaştı.

Linnet yan yatıyordu. Normal ve sakindi hali. Fakat kulağının yukarısında etrafı kuru kanla çevrilmiş bir delik vardı. Poirot üzüntüyle başını salladı. Sonra da gözü, önündeki beyaza boyalı duvara kaydı. Belçikalı nefesini tuttu. Duvara kanla iri bir J harfi yazılmıştı.

Poirot, «Tannm!» diye bağırdı.

«Ne var?» Dr. Bessner başını kaldırdı. «Ah, o mu?»

Race, «Hay Allah!» dedi. «Bu ne anlama geliyor, Poirot?»

Belçikalı ayaklarının ucunda yükselerek hafifçe sallandı. «Ah, bu çok basit değil mi? Madam Doyle ölürken katilini açıklamak istiyor. Parmağını kendi kanma batırarak bu harfi yazıyor. Katilin adının baş harfini. Ah evet, bu şaşılacak kadar basit.»

Dr. Bessner, «Ah, ama...» diyecek oldu. Fakat Race elini sallayarak onu susturdu.

«Demek böyle düşünüyorsunuz, Poirot?»

Belçikalı Race'e dönerek başını salladı. «Evet, evet. Bu çok tanıdık bir şey değil mi? Cinayet romanlarında sıK sık görülen bir şey. Hattâ artık bunun modasının geçmiş ol%-ğunu da söyleyebilirim. İnsan bu yüzden katilimizin eski kafalı olmasından kuşkulanıyor!»

Race derin bir nefes aldı. «Anlıyorum. Ben de sandım ki...» Durakladı.

Poirot hafifçe güldü. «Eski melodramlardan arta kalmış bu klişeleşmiş oyuna inandığımı sandınız değil mi? Fakat siz de bir şey söyleyecektiniz sanırını, Dr.

Bessner.»

Doktor bağırdı. «Ne mi söyleyecektim? Bunun gülünç •olduğunu tabii!,Saçma bu!

Zavallı kadın hemen ölmüş. Parmağını kanma bulayacak zamanı olmamış. Zaten gördüğünüz gibi fazla kan da akmamış. Püf! Saçma bir melodram bu!»

;

Race, «Ama katil bunu bir maksatla yapmış olmalı,» dedi.

«Tabii.» Poirot'nun yüzü ciddiydi.

Race sordu, «J kimin adının baş harfi?»

Belçikalı dedektif hemen cevap verdi. «Jacqueline de Belleford'un. O bana bir haftadan daha kısa bir süre önce şöyle dedi : «Küçücük tabancamı onun başına dayayarak tetiği çekmeyi istiyorum.»

Bessner bağırdı. «Tannm!»

Race başını salladı. Sonr ada, «Mrs. Doyle kaçta ölmüş?» -diye sordu.

Doktor çenesini ovuşturdu. «Kesin bir şey söyleyemem. 'Saat şimdi sekiz. Mrs.

Doyle öleli altı saat olmuş. En fazla ¦sekiz saat.»

«Yani gece yansıyla iki arası.»

«Evet.»

Bir sessizlik oldu.

Sonra Race etrafında bakındı. «Kadının kocası nerede? Her halde o yandaki kamarada kalıyor.»

Dr. Bessner, «O şimdiki halde benim kamaramda uyuyor,» diye açıkladı.

Diğerleri ona büyük bir hayretle baktılar.

Doktor birkaç ¦<iefa* başını salladı. «Ah, anlıyorum. De-haberiniz yok? Mr. Doyle'u dün gece salonda vurdular.»

«Vurdular mı? Kim vurdu?» «O küçük hanım. Jacqueline de Bellefort yani,» Race çabucak sordu. «Yarası ağır mı?» «Evet. Kemiği kırılmış. Ben şimdiki halde elimden gelen her şeyi yaptım. Ama tabii kabil olduğu kadar çabucak kemiğin Röntgen füminin aldırılması ve gereken tedavinin yapılması şart. Bu gemide kabil değil.»

Poirot mırıldandı.

«Jacqueline de Bellefort.»

Gözleri tekrar duvardaki J

harfine kaydı.

- Race,

«Bu ara burada

yapabileceğimiz başka bir şey yok sanırım,» dedi.

«Aşağıya inelim. Kaptan sigara salonunu bize verdi. Dün geceki olayın ayrıntılarını öğrenmeliyiz...» Salonda Dr. Bessner geceki olayı çabucak anlattı.

Onun sözleri sona erince Albay Race, «Durum anlaşılıyor,»

dedi.

«Kızın

sinirleri iyice gerilmişti. İçkiyi de fazla kaçırınca Doyle'a yirmi ikilik tabancayla ateş etti. Sonra da Linnet Doyle'un kamarasına giderek onu öldürdü.»

Ama Doktor başını sallıyordu. «Hayır, hayır, sanmıyorum. Bir kere kız duvara kendi adının baş harfini yazmazdı. Sonra Jacqueline'in cinayet işlemesi de imkânsızdı. Zira kız dün gece bir sinir krizi geçirdi ve Miss Bowers sabaha kadar onun başında beklemek zorunda kaldı.»

Race,

«Öyleyse,»

dedi.

«Bu durumu daha kolaylaştırı-

vor.»

Poirot sordu. «Linnet'i 'kim buldu?»

Mrs. Doyle'un oda hizmetçisi Louise Bourget. Kız, her zamanki gibi onu uyandırmaya gitmişti. Genç kadının ölü olduğunu farkedince dışarı fırlamış ve kamarotun kucağıria düşüp bayılmış. Kamarot Kaptana koşmuş. Kaptan da bana geldi. Ben Bessner'i buldum. Sonra da sizi.»

Poirot başını salladı. «Anlıyorum.»

Bessner ayağa kalktı. «İzninizle ben gidip kahvaltı edeceğim. Ondan sonra Mr.

Doyle'un uyanmak üzere olup olmadığına bakarım.»

¦$

106 —

Doktor dışarı çıkınca iki arkadaş birbirlerine baktılar.

Race sordu. «E, şimdi ne yapacağız Poirot? Araştırmayı siz yönetiyorsunuz. Ben sizden emir alacağım. Siz ne yapılacağını söyleyin.»

Poirot eğildi. «Pekâlâ. Önce dün geceki olayın ayrıntılarını öğrenmemiz iyi olur. Fanthorp ve Miss Robson'la konuşmalıyız. Tabancanın kaybolması da çok ilgi çekici.» Race zili çalarak, gelen kamarotla haber gönderdi. Poirot içini çekti.

«Çok kötü bu... Çok kötü...» Race merakla sordu. «Bu konuda ne düşünüyorsunuz?»

«Düşüncelerim birbirine zıt. Jacqueline gerçekten Lin-net'den nefret ediyor ve onu öldürmeyi istiyordu.» «O cinayet işleyecek bir kız mı?» Poirot

kararsızca mırıldandı. «Öyle sanırım...» «Ama onun böyle bir cinayet işlemeyeceğini düşünüyorsunuz. Sizi endişelendiren de bu değil mi? Jacqueline karanlıkta kurbanının kamarasına girerek onu uyurken vuracak bir kız değil. Katilin bu soğukkanlılığını Jacqueline'in karakteriyle bağdaştıramıyorsunuz.» «*Bir bakıma öyle.»

«Sizce Jacqueline önceden plânlayarak, soğukkanlılıkla cinayet işleyecek bir insan değil. Öyle mi?»

Poirot ağır ağır, «Anlayacağınız hiç de emin değilim,» dedi. «Aslında Jacqueline kafası çalışan bir kız. Ama fiziki bakımdan birini bu şekilde öldüremez.»

Race başını salladı. «Anlıyorum... Zaten Bessner'in söylediğine göre de kız dün gece cinayet işleyecek durumda değilmiş.»

«Bu doğruysa durum biraz daha aydınlanır o zaman. Bunun doğru olduğunu da umarım.» Poirot bir an durdu sonra da ekledi. «Çünkü o küçüğe bir hayli acıyorum.»

Kapı. açılarak Comelia'yla Fanthorp içeri girdiler. Onları Bessner izledi.

Cornelia, «Ne feci değil mi?» diye haykırdı. «Zavallı, zavallı Mrs. Doyle! Ne de güzeldi! Onu öldüren bir iblis olmalı! Gerçek bir iblis! Ya zavallı Mr. Doyle? O

olayı öğrenince herhalde üzüntüden çıldıracak. Daha dün gece karısının kazayı duyacağını düşünerek endişeleniyordu.»

Race, «Biz de sizden o olayı anlatmanızı isteyecektik, Miss Robson,» dedi.

Cornelia biraz da şaşkın şaşkın konuşmaya başladı. Fakat Poirot'nun bir iki sorusu onun olayı daha düzgün bir şekilde anlatmasını sağladı.

«Ah, evet, anlıyorum. Madam Doyle, briçden sonra kamarasına gideceğini söyleyerek salondan çıktı. Acaba gerçekten kamarasına gitti mi?»

Race atıldı. «Gitti. Ben onu gördüm. Hattâ kapısının önünde ona, 'İyi geceler,'

de dedim.»

«Saat kaçtı?»

Race, «Onbiri yirmi geçiyordu,» dedi.

«İyi. O halde onbiri yirmi geçe Madam Doyle sağdı. O sırada salonda kimler vardı?»

Bu soruyu Fanthorp cevaplandırdı. «Simon Doyle. Jacqueline de Bellefort. Ben ve Miss Robson...»

Sonra Cornelia, Jacqueline'in içki içişini, söylediklerini ve sonunda da Simon'u vurmasını anlattı. «Jacqueline'! kamarasına götürdük. Ben Miss Bowers'i çağırmaya gittim. Mr. Fanthorp Jacqueline'in yanında bekledi.»

Race sordu. «Saat kaçtı?»

Cornelia mırıldandı. «Ah... Bilmem ki...»

Genç avukat hemen, «Onikiyi yirmi geçiyordu sanırım,» diye atıldı. «Çünkü sonunda kamarama gittiğim 2a-man saat yarımı geçiyordu.»

Poirot, «Bir şeyi iyice anlamak istiyorum,» dedi. «Madam Doyle, kamarasına gittikten sonra içinizden her hangi biri salondan çıktı mı?»

«Hayır.»

«Matmazel Jacqueline'in salondan hiç çıkmadığından emin misiniz?»

Fanthorp hemen, «Kesinlikle eminim,» diye cevap verdi.

«İyi... Yani Jacqueline'in saat on ikiyi yirmi geceye kadar Madam Doyle'u öldürmesi imkânsızdı... Şimdi Matmazel Robson, siz Miss Bowers'i

çağırmaya gitmişsiniz, Jacqueline o sırada kamarasında yalnız mı kaldı?»

«Hayır. Demin söyledim ya. Mr. Fanthorp onun yanında bekledi.»

«İyi! Jacqueline'in katil olmadığı ortaya çıkmaya başlıyor. Tabii Miss Bowers'la da konuşmamız gerekiyor. Ama ondan önce sormak istediğim bir iki şey var. Mösyö Doyle'un Jacqueline'in yalnız kalmasını istemediğini söylediniz. O, kızın Madam Doyle'u öldüreceğinden mi korkuyordu?»

«Hayır.» Fanthorp başını salladı. «Bence Simon Doyle,, kızın... şey... kendisini öldürmesinden korkuyordu.»

«intihar etmesinden mi?»

«Evet. Jacqueline'in aklı başına gelmiş ve yaptığına da çok üzülmüştü. Kendi kendisine kızıyor, ölmesinin daha iyi olacağım söylüyordu.»

Cornelia da çekine çekine, «Mr. Doyle, Jacqueline için bir hayli üzülmüştü sanırım,» dedi. «Onun hakkında çok iyi konuştu. Suçun kendisinde olduğunu.

Jacqueline'e kötü davrandığını söyledi. Olay konusunda çok anlayış gösterdi.»

Hercule Poirot düşünceli bir tavırla başını salladı. «Şimdi tabancaya gelelim...

Ne oldu o?»

Cornelia, «Jacqueline tabancayı elinden düşürdü,» diye açıkladı.

«Sonra?»

Fanthorp salonda tabancayı aradığını ama bunu bulamadığını anlattı.

Poirot,, «Hah!» diye bağırdı. «İşte ilginç noktaya geldik.

Jacqueline'in salondan çıkmadan önce tabancayı tekrar almadığından emin misiniz?»

Fanthorp da, Cornelia da emindiler.

Belçikalı, «Güzel,» dedi. «Jacqueline'in sonradan salona dönüp tabancayı alması da imkânsızdı.... Mösyö Fanthorp siz tabancayı aramaya gittiğiniz zaman saat kaçtı?»

«Yarıma geliyordu sanırım.»

«Dr. Beesner'la birlikte Mösyö Doyle'u kamaraya götür-dünüz. Siz tekrar salona dönünceye kadar aradan ne kadar

zaman geçti?»

«Belki beş dakika, belki biraz daha fazla.» «O halde o beş dakika içerisinde biri salona girerek tabancayı aldı. Onun Madam Doyle'un katili olduğunu düşünebiliriz. Ayrıca salondaki olaya tanık olmuş veya konuşmaları duymuştu.»

Fanthorp itiraz etti. «Nasıl olur?»

Poirot, «Çünkü,» dedi. «Demin tabancanın kanepenin altına kaydığını anlattınız.

Yani bu gözükmüyordu. Onun için birinin tabancayı bir rastlantı sonucu bulmuş

olması imkânsız. Bu yüzden bu kimsenin o olaya karışan veya tanık olan birisi olması gerekiyor.»

Fanthorp başını salladı. «Ama ben tabancayla ateş edilmeden hemen önce güverteye çıktım. Orada kimse yoktu.»

«Ah, ama siz sancak tarafındaki kapıdan çıkmışsınız. İskele tarafındaki kapıdan içeriye bakan kimseyi görmenize imkân yoktu onun için.»

Fanthorp itiraf etti. «Doğru.»

«Size bir soru daha soracağım.

Gece kamaranıza gittikten sonra bir şey duydunuz mu? Bir ses? Bir gürültü?» Genç avukat düşündü.

«Çabucak yattım ben.

Yalnız

uykuya dalmadan önce bir şıpırtı duydum. Bir su sesi. O kadar.»

«Poirot, «Teşekkür ederim, Mösyö Fanthorp,» dedi. «Si-110

ze de Matmazel Robson. Miss Bowers'i buraya yollamanızı rica edeceğim.»

Miss Bowers her zamanki gibi ciddi ve sakindi. Poirot'-nun sorusu üzerine geceki olayları anlattı. Sabaha kadar Jacqueline'in başında beklediğini açıkladı.

O çıktıktan sonra iki arkadaş birbirlerine baktılar. Jacqueline de Bellefort'un suçsuz olduğu anlaşılıyordu.

«O halde katil kimdi?»

14

Kapı açılarak Jacqueline içeri girdi. Rengi iyice uçmuştu. Yürürken hafifçe sendeliyordu. «Onu ben öldürmedim!» Sesi korkmuş bir çocuğunki gibiydi. «Onu ben öldürmedim! Bana inanın. Yalvarırım. Herkes onu benim öldürdüğümü sanacak. Ama öldürmedim... öldürmedim... öldürmedim! Bu... korkunç bir şey. Keşke ölmeseydi o. Dün gece Simon'u öldürebilirdim. Çıldırmıştım sanırım. Ama Linnet'i ben öldürmedim...» Bir iskemleye çökerek hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Poirot onun omuzuna vurdu. «Üzülmeyin. Madam Linnet'i sizin öldürmediğinizi biliyoruz. Bu kesinlikle de kanıtlandı, çocuğum.»

Jackie birdenbire doğruldu. Islak mendilini sıkıca tutuyordu. «Ama kim öldürdü onu?»

Belçikalı, «Biz de bu soruyu kendi kendimize soruyorduk,» dedi. «Bu konuda herhalde bize yardım edemezsiniz.»

Jacqueline başını salladı. «Bilmem ki... Hiç bir fikrim yok.» Kaşlarını çattı.

«Hayır... Linnet'i öldürmek isteyecek kimse yoktu.» Sesi titremeye başladı. «Ben hariç...» Ellerini birbirine kenetledi. Sonra da birdenbire bağırdı. «Ölüm korkunç bir şey! Korkunç! Bunu düşünmek bile istemiyorum!»

Poirot, «Evet,» dedi. «Şu anda birinin plânım başarıyla

uyguladığı için sevinçten

yerinde

duramadığım

düşünmek korkunç bîr şey.»

Jackie bağırdı.

«Susun! Bu sözleriniz çok feci.» Poriot omuzunu silkti. «Ama doğru bunlar.» Genç kız alçak sesle, «O... onun ölmesini istiyordum,» diye mırıldandı. «Ve o öldü... İşin kötüsü Linnet... tam hayal ettiğim gibi öldü.»

«Evet, Matmazel. Onu başından vurdular.» Jacqueline,

«O halde Çağlayan

otelinde, o akşam ben haklıydım!» diye bağırdı. «Biri bizi dinliyordu!»

«Ah!» Poirot başını salladı. «Bunu hatırlayıp hatırlamayacağınızı merak ediyordum. Evet, Linnet Doyle'un sizin tarif ettiğiniz şekilde öldürülmesi bir rastlantı olamaz.» Jackie titredi. «Bizi dinleyen o adam kimdi?» Belçikalı bir an bir şey söylemedi. Sonra değişik bir sesle, «Onun erkek olduğundan emin misiniz?» dedi.

Jacqueline ona hayretle baktı. «Bana öyle gibi geldi...» Kapı aralanarak Dr.

Bessner başını içeri uzattı. «Mösyö Poirot, gelip Simon Doyle'la konuşur musunuz? Sizi istiyor o.»

Jacqueline ayağa fırlayarak doktoru kolundan yakaladı. «Nasıl o? İyi mi?»

Doktor onu azarlar gibi,

«Tabii iyi değil,» diye cevap, verdi. «Bacağının kemiği kırılmış.»

Jackie bağırdı. «Ama ölmeyecek değil mi?»

«Ah, ölümdensöz eden var mı?»

((Tanrım...» Kız tekrar iskemleye çöktü.

Poirot ve Race, Bessner'le birlikte Doktorun kamarasına gittiler. Simon Doyle yastıklara dayanmış yatıyordu. Yüzü bembeyazdı. Istırap ve şok yüzünden yüzü çökmüştü. Ama en çok şaşkın bir hali vardı. Bir çocuğun hayreti okunuyordu gözlerinden.

«Lütfen gelin... Doktor bana... bana... Linnet'i anlattı... Buna inanamıyorum...»

Race, «Biliyorum,» dedi. «Bu sizin için ağır bir darbe.» Simon kekeledi. «Onu Jackie öldürmedi... Her şey onun aleyhinde gibi gözüküyor. Ama Linnet'i o

öldürmedi... Jackie dün gece biraz sarhoştu. Sinirleri de gerilmişti. O yüzden bana saldırdı. Ama o... soğukkanlılıkla birini öldüremez...»

Poirot usulca, «Üzülmeyin, Mösyö Doyle,» diye cevap verdi. «Karınızı Matmazel Jacqueline'in vurmadığını biliyoruz. Şimdi size sormak istediğim şu: karınızın düşmanı var

mıydı?»

Simon başını salladı. «Hayır... Jackie'den başka kimse

ondan nefret etmiyordu... Hiç kimse...»

Poirot mırıldandı. «Anlıyorum... Neyse, Albay Race'la bütün yolcuları sorguya çekeceğiz zaten. Tabii herkesten önce oda hizmetçisiyle konuşmamız gerekiyor.

Belki bu işi buradan yapmamız iyi olur. Siz de bize yardım edersiniz.»

Simon, «Evet,» dedi. «İyi fikir.»

«O karınızın yanında uzun bir süreden beri mi çalışıyordu?»

«Birkaç aydan beri.»

Poirot bağırdı. «Birkaç aydan beri mi? Madamın değerli mücevherleri var mıydı?»

Simon, «Yanma inci gerdanlığını almıştı,» dedi. «Bana bir keresinde onların elli bin sterlin değerinde olduğunu söy-lediydi.» Titredi. «Tanrım, yoksa o kahrolasıca inciler...»

Belçikalı başını salladı. «Olabilir. Ama ben buna pek de ihtimal veremiyorum.

Neyse, hizmetçiyle konuşalım da.»

Louis Bournget, Poirot'nun güvertede karşılaştığı esmer genç kadındı. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı şimdi. Korkmuş gibi de bir hali vardı. Ayrıca yüzündeki sinsice ifade Belçikalıyla Race'in hiş hoşuna gitmedi.

«Madam Linnet'i en son ne zaman gördünüz?»

«Saat onbiri biraz geçe, Mösyö. Onun soyunmasına yardım ettim. Madam çıkarken elektriği söndürmemi de söyledi. Bunu yaptıktan sonra aşağıya indim. Ve kendi kamarama gittim.»

«Bize yararlı olabilecek bir şey duydunuz mu? Veya gördünüz mü?»

Louise yan yan Belçikalıya baktı. «Eğer uyuyamasay-dım ve merdivenlerden yukarıya çıkmasaydım, belki o zaman o katili, Madamın kamarasına girip çıkan o canavarı görebilirdim. Ama...» Ellerini yalvarırcasına Simon'a uzattı. «Mösyö, yalvarırım. Durumu anlıyorsunuz değil mi? Ben ne söyleyebilirim ki?»

Simon sert sert, «Kızım,» dedi. «Saçmalama. Kimse senin bir şey gördüğünü veya duyduğunu sanmıyor. Merak etme. Ben seni korurum. Kimsenin seni suçladığı yok.»

Louise, gözlerini yere dikerek mırıldandı. «Çok iyisiniz, Mösyö.»

Race, «Hanımınıza düşman olan biri var mıydı?» dedi.

«Ah, evet. Bunu kesinlikle biliyorum. Bu gemide Madamdan nefret eden biri vardı.

Bu Madamın benden önceki oda hizmetçisiyle ilgiliydi. Bu gemideki makinistlerden biri o kızla evlenmek istemiş. Marie'yle. Marie de buna razıymış. Ama Madam araştırma yapmış ve bu Fleetwood'un evli olduğunu öğrenmiş. Maire de bunu duyunca çok üzülmüş ve Fleetwood'la bütün ilişkisini kesmiş. Adam benimle de konuştu. Madam Doyle'un eskiden Matmazel Linnet Ridgeway olduğunu öğrenmişti.

Bana, 'Onu öldüreceğib,' dedi. 'Hayatımı mahvetti o.'»

Simon çabucak, «Bundan Linnet'e söz ettin mi?» diye sordu.

«Hayır, Mösyö. Tabii etmedim.»

Poirot,

«Madamın incileri hakkında ne biliyorsunuz?» dedi.

«İncileri hakkında mı?» Louise gözlerini iri iri açtı. «Madam onları dün gece taktı. Sonra yatarken her zaman yaptığı gibi baş ucundaki komodun üzerine koydu.» Birdenbire yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. «Tanrım! Oraya bakmadım bile. Madamı o halde görünce bağırarak dışarı fırladım. Sonra bayılmışım.»

Hercule Poirot başını salladı. «Siz bakmamışsınız. Ama benim gözümden hiç bir şey kaçmaz. Bu sabah komodun üzerinde inci yoktu.»

15

Poirot haklıydı. Komodun üzerinde inci yoktu. Bütün araştırmalara rağmen gerdanlık bulunamadı.

Belçikalıyla Race ondan sonra Fleetwood'u sorguya çektiler. İri yan, aksi suratlı bir adamdı o.

Şüpheyle, «Beni görmek istemişsiniz,» dedi.

Race, «Evet,» diye cevap verdi. «Herhalde dün gece bu gemide bir cinayet işlendiğini duydunuz.»

Evet.»

«Öldürülen kadma karşı kin duyuyordunuz sanırım.» Fleetwood'un gözlerinde korku belirdi. «Bunu size o yalancı aşağılık Fransız şıllığı söyledi değil mi? İftira bu!!»

«Siz Marie'yle evlenecekmişsiniz. Ama kız sizin evli olduğunuzu öğrenince bütün ilişkisini kesmiş.»

Fleetwood birdenbire bağırdı.

«Evet, o kadına düşmandım! Marie'yle benim arama girmeye ne hakkı vardı? Kan-imi boşuyordum ben! Kadını bu gemide inciler, elmaslar içinde'görünce sinirlendim tatül Ama onu ben öldürmedim. Yemin ederim!»

Durakladı. Alnından terler akıyordu. «Gece onikiyle iki arasında neredeydiniz?»

«Ranzamda uyuyordum. Bunu arkadaşlarımdan da öğrenebilirsiniz.»

Race, «Pekâlâ,» dedi.

«Gidebilirsiniz.»

Adam

çıktıktan sonra Poirot'ya

döndü. <eŞimdi yolculara gece bir gürültü du-

yup duymadıklanm soralım. Belki tabanca sesini işittiler ama bunun ne olduğunu anlayamadılar.»

İlk konuştukları Mrs. Allerton oldu. Kadın Poirot'nun çektiği koltuğa otururken,

«Korkunç bir şey bu,» dedi. Çok üzgündü. «Hâlâ inanamıyorum. Yaşamak için her şeyi olan. o güzel kadın... Siz gemide olduğunuz için ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz, Mösyö Poirot. O alçağın kim olduğunu nasıl olsa ortaya çıkaracaksınız. Katilin o zavallı, içler acısı kız olmaması beni sevindirdi.»

«Matmazel Jacqueline'i mi kasdediyorsunuz? Onun katil olmadığını size kim söyledi?»

Mrs. Allerton hafifçe gülümsedi. «Cornelia Robson. Pek heyecanlanmıştı o.

Herhalde hayatında ilk defa böyle ilgi çekici bir olayla karşılaşıyordu. Ama o öyle iyi bir kız ki, heyecan duyduğu için de utanıyordu... Neyse... Gevezelikten vazgeçmeliyim. Herhalde bana soru sormak istiyorsunuz.» «Evet, Madam. Gece herhangi bir ses duydunuz mu?» Kadın kaşlarını çattı.

«Galiba bir su şıkırtısı

duydum. Sonra da birinin koştuğunu. Yoksa bunun tersi miydi? Pek iyi hatırlayamıyorum. Yalnız bana sanki biri Nil'e düşmüş gibi geldi. Rüyama karıştı bu...» «Bu olay kaçta oldu?» «Korkarım bilmiyorum...»

Mrs. Allerton'u oğlu Tim izledi. Poirot ona da aynı soruyu yöneltti.

Genç adam, «Gece erken yattım,» dedi. «Biraz kitap okuduktan sonra uykuya daldım. Bir ara gürültülerle uyandım. Biri Fanthorp'u çağırıyordu.»

«Matmazel Cornelia'ydı o.»

'

«Evet, herhalde. Sonra birileri konuştu. Bir ara birinin güvertede konuştuğunu işittim. Bunu bir su şıkırtısı iziedi; Daha sonra Besner olanca sesiyle. 'Onu dikkatli tutun,' dedi. 'Hızlı yürümeyin.'»

•

••¦:•¦¦¦•

«Demek bir şıkırtı duydunuz?» «Evet, buna benzer bir şey.» «Duyduğunuz tabanca sesi olamaz mı?» «Evet, olabilir... Şampanyanın mantarının fırlamasına

benzeyen bir ses de duydum sanırım. Belki silâh sesiydi bu.» «Başka?»

(cFanthorp'un yandaki kamarada dolaştığını duydum. Bana o hiç yatmayacakmış gibi de geldi.» «Ondan sonra?» Tim omuzunu silkti. «Hiç... Ondan sonra tekrar daldım.»

16

Miss Van Schuyler her zamankinden daha yaşlı ve solgun gözüküyordu. Küçük siyah gözleri de öfkeyle parlamaktaydı.

Race ayağa kalkarak onu selâmladı. «Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Miss Van Schuyler. Lütfen oturun.»

Yaşlı kadın sert sert, «Ben böyle çirkin olaylara karışmaktan hiç hoşlanmam,»

dedi.

Poirot hemen cevap verdi. «Onun için sizi bu çirkin durumdan kabil olduğu kadar çabucak kurtarmayı, istedik. Size gece yansından sonra bir gürültü duyup duymadığınızı soracağız.»

«Uyuyordum. Birdenbire kamarama birinin girmiş olduğunu sanarak uyandım. Ama sonra o kimsenin yandaki kamarada olduğunu anladım.»

«Madam Linnet'in kamarasında mı?»

«Evet. Sonra biri güvertede koştu. Bunu bir su şakırtısı izledi.»

«Bu olayın kaçta olduğunu biliyor musunuz?»

«Size saati kesinlikle söyleyebilirim. Biri on geçiyordu. Çünkü başucumdaki saate baktım.»

«Bir silâh sesi duydunuz mu?»

«Hayır, öyle bir şey duymadım.»

«Fakat sizi aslında silâh sesi uyandırmış olabilir.»

Miss Van Schuyler bir an düşündü, sonra da istemeye istemeye. «Olabilir,» dedi.

«O su şıkırtısına neyin sebep olduğunu herhalde bilmiyorsunuz.»

«Pekâlâ biliyorum.»

Albay Race doğruldu. «Biliyor musunuz?»

«Tabii. Etrafta dolaşmaları, gürültü etmeleri hoşuma gitmedi. Yataktan kalkarak kapıya gittim. Miss Otterbourne küpeşteden eğilmişti. Biraz önce suya bir şey atmıştı o.»

«Rosalie Otterbourne.» Race'in çok şaşırdığı belliydi.

«Evet.»

«Gördüğünüzün Rosalie Otterbourne olduğundan emin misiniz?»

«Kızın yüzünü iyice gördüm.» «O sizi farketti mi?» «Sanmıyorum.»

Poirot öne doğru eğildi. «Ne durumdaydı o?» «Fazla heyecanlıydı sanırım. Sonra dönerek uzaklaştı.» Kapıya vurularak, Kaptan içeri girdi. Elinde ıslak bir çıkın vardı. «Bulduk, Albayım.»

Race çıkını aldı. Kadife bir şaldı bu. Albay bunu açtı. İçinde hafifçe pembe lekeli bir mendile sarılmış, sedef kabzalı küçük bir tabanca vardı. Race, Poriot'ya zaferle baktı. «İşte benim sürprizim de bu. Tabancanın suya atıldığından emindim.» Tabancayı aldı. «Ne diyorsunuz, Poirot? Çağlayan Otelinde gördüğünüz silâh bu mu?»

Belçikalı tabancayı inceledi «Evet, bu. Kabzada J. B. markasT^da var.»

Race mırıldandı. «Bir yirmi ikilik...» Şarjörü çekti. «İki el ateş edilmiş.

Evet, hiç şüphe yok artık.»

Miss Van Schuyler anlamlı anlamlı öksürdü. «Benim şalım ne olacak?»

«Şalınız mı, Matmazel?»

«Evet, oradaki benim kadife şalım.»

Race, ıslak kadifeyi kaldırdı. «Bu sizin mi?»

Yaşlı kadın homurdandı. «Tabii benim! Dün gece kayboldu o. Herkese şalımı görüp görmediklerini de sordum.»

Race usulca, «Bunun ne işte kullanıldığını herhalde anladınız,» diye mırıldanarak şalı açtı. Parmağıyla yanıkları ve bir kaç küçük deliği işaret etti. «Katil, görültüyü boğmak için şalı tabancanın üzerine sarmış.»

Miss Van Schuyler, «Küstahlık!» diye bağırdı. Kırışık yanakları kızarmıştı.

Ayağa kalkarak öfkeyle çıktı.

Race, «Rosalie Otterboume...» diye mırıldandı. «İşte bunu beklemiyordum.»

Poirot şaşkın şaşkın başını salladı. Sonra da yumruğunu masaya indirdi. «Bütün bunlardan hiçbir anlam çıkmıyor!»

17

Rosalie Otterboume somurtkan bir tavırla içeri girdi. «E, ne var?»

Race, «Bizde dün gece neler yaptığınızı anlatır mısınız?» diye cevap verdi.

Rosalie bir an düşündü. «Annemle erken yattık. Onbir-den önce. Pek bir şey duymadık. Sadece Dr. Bessner'in kamarasının önündeki gürültüyü işittik. Bir de doktorun avaz avaz konuştuğunu. Tabii olayı ancak sabah öğrendim.»

«Tabanca sesi duymadınız mı?»

«Hayır.»

«Gece hiç kamaranızdan çıkmadınız mı?»

«Çıkmadım.»

«Emin misiniz?»

Rosalie Rae'e baktı. «Ne demek istiyorsunuz? Tabii eminim.»

«Meselâ...*sancak tarafına giderek suya bir şey atmadınız mı?»

Kız kıpkırmızı kesildi. «Nehre bir şey atmak yasak mı?» «Değil tabii. Demek ki suya bir şey attınız.» «Hayır, atmadım. Kamaramdan da çıkmadım.» «Ama Miss Van Schuyler sizi görmüş.» Rosalie şaşırdı. «Miss Van Schuyler?» Bir an durakladı.

«Ne zaman olmuş bu?» «Biri on geçe.»

Kız düşünceli bir tavırla başını salladı. «O başka bir şey görmüş mü?»

Poirot merakla onu süzdü. «Görmemiş... Ama bir şey duymuş... Birinin Madam Linnet'in kamarasında dolaştığını.»

«Anlıyorum...» Rosaüe bembeyaz kesilmişti.

«Ama siz hâlâ suya bir şey atmadığınızı söylüyorsunuz!»

«Atmadım!» Rosalie gülerek onları aşağı görüyormuş gibi ayağa kalktı. «Saçma sapan iddialar bunlar. Miss Van Sc-huyler'in gözleri herhalde iyi görmüyor!

Artık gidebilir miyim?»

Race başını salladı. Rosalie salondan çıktı.

Mrs. Otterbourne kızı gibi somurtkan değildi. Aksine he? yecanlıydı o. Kadın da on birde yattıklarını açıkladı. Bir şey de duymamıştı. Ama cinayet Mrs.

Otterbourne'i çok ilgilendiriyordu.

«Bir aşk cinayeti bu! O ilkel öldürme isteği! Bu seks güdüsüne yakından bağlıdır. Jacqueline yan Fransız! Kanı kaynıyor. Gece yarısı elinde tabanca usulca...»

Poirot onun sözünü kesti. «Linnet Doyle'u Jacqueline öldürmedi. Bu kesinlikle kanıtlandı.»

Kadın şaşaladı ama hemen arkasından, «Öyleyse onu kocası vurdu,» diye bağırdı.

«Kan dökme isteği ve seks güdüsü! Cinsel bir cinayet bu. Böyle olaylara çok raslanıyor.»

Albay Race, «Mr. Doyle bacağından vurulmuştu. Kemiği kırıldığı için yürüyecek halde değildi. Geceyi Dr. Bessner'in yanında geçirdi.»

Mrs. Otterbourne'un hayâl kırıklığı daha da büyük oldu. Ama yine de umutla düşündü bir an. «Ah, tabii. Ne aptalım! Katil Miss Bowers!»

«Miss Bowers mı?»

«Tabii. Psikolojik bakımdan çok belli bu. O isteklerini abs-kı altında tutan bir bakire. Birbirlerine çılgınca aşık olan karı kocayı görünce birdenbire çıldırdı.»

Race, «Yardımlarınıza çok teşekkür ederiz,» diyerek ka-

dını nezaketle kapıya kadar geçirdi. Sonra da alnını silerek döndü. «Tanrım, ne zehirli yaratık bu. Acaba neden biri onu öldürmüyor?»

Poirot arkadaşını teselli etti. «Üzülmeyin. Belki daha sonra öldürürler.»

«Çok da iyi olur. Geriye kim kaldı? Riçhetti... Terguson... Pennington.»

Signor Riçhetti çok sarsılmıştı. «Ne korkunç bir şey bu! Ne felâket! O kadar genç ve güzel bir kadını öldürmek! Katilin insanlıkla ilgisi yok.»

«Gece yarısından sonra bir gürültü duydunuz mu?»

«Evet, müthiş bir şakırtı duydum.»

«Kaçta?»

Signor Riçhetti düşündü. «Galiba ben uykuya daldıktan iki saat sonra oldu bu.»

«Biri on geçe olabilir mi?»

«Olabilir. Ah! Ne iğrenç bir cinayet bu! Ne haince bir şey... Ne hoş bir kadındı o.» Signor Riçhetti dışarı çıkarken hâlâ ellerini, kollarını sallayarak konuşuyordu.

Race, Poirot'ya baktı. Belçikalı kaşlarını kaldırarak, omu-zunu silkti. Mr.

Terguson'u çağırttılar sonra.

Genç adam küstahça bir tavırla bir koltuğa yayılıp oturdu. «Ne kadar da telâşlısınız,» diye dudak büktü. «Önemli mi bu? Dünyada onun gibi daha bir sürü işe yaramaz kadın var!»

Race soğuk soğuk. «Dün gece bir silâh sesi duydunuz ¦mu?» diye sordu. «Bunu şampanya şişesinin tıpasının çıkardığı sese benzetmiş olabilirsiniz.»

Terguson düşündü. «Evet, mantar sesine benzer bir şey duydum.»

«Ya su şıkırtısı?»

«Su şıkırtısı mı? Ah, evet, öyle bir şey dumdum sanırım. Ama diğerleri o kadar gürültü ediyorlardı ki, bundan pek de emin değilim.»

«Gece kamaranızdan çıktınız mı?»

Terguson güldü. «Hayır, çıkmadım. Ne yazık ki o yararlı işe katılamadım. Ne şanssızlık!»

«Çocuk gibi konuşmayın, Mr. Terguson!»

«Genç adam kıpkırmızı kesildi.

Race, «Hepsi bu kadar,» dedi. «Gidebilirsiniz.» Kapı Ter-guson'un arkasından kapanırken de umulmadık bir şey söyledi. «Aslında şirin bir genç o.»

Poirot, «Aradığınız ajanın o olmadığından emin misiniz?»

diye sordu.

«Evet. Tabii ajan bu gemide. Verilen bilgi kesindi... Neyse, her işi sırayla yapalım. Şimdi Pennington'la konuşacağız.»

18

Andrew Pennington her zamanki gibi dikkatle giyinmiş ve kravatını değiştirerek siyah bir boyunbağı takmıştı.

Kederle, «Bu olay beni çok sarstı,» dedi. «Küçük Linnet. Ne şirin bir çocuktu.

Babası onunla ne kadar övünürdü. Neyse, bunları hatırlamanın bir yaran yok. Bana ne yapabileceğimi söyleyin. Sizden bütün istediğim bu.»

Race, «Dün gece bir şey duydunuz mu, Mr. Pennigton?» dedi.

«Hayır, duyduğumu söyleyemem. Kamaram Dr. Bessner' inkinin yanında. Gece yarısı orada bazı gürültüler oldu. Tabii o sırada durumun farkında değildim.»

«Başka bir şey duymadınız mı? Meselâ tabanca sesi?»

Andrew Pennington başını salladı. «Hayır, öyle bir şey duymadım.» Öne doğru eğildi. «Herhalde gemide bazı dedikoduların dolaştığını biliyorsunuz. O yarı Fransız olan kız... Jacqueline de Bellefort'la ilgili bunlar... Tabii Linnet bana açılmadı. Ama ben ne körüm, ne de sağır. Jacqueline'le Simon'un vaktiyle bir ilişkileri olduğu belli. Ben her şeyde kadın parmağı aranması gerektiğine inanırım.»

Poirot, «Yani,» dedi. «Siz Madam Linnet'i Jacqueline'in öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?»

«Bana öyle gözüküyor. Tabii ben bir ¦ şey bilmiyorum ama.»

((Ama ne yazık ki biz bir şey biliyoruz.»

Pennington şaşırdı. «Ha?»

«Matmazel Jacqueline'in Madam Linnet'i öldürmediği kesin.» Poirot adama dikkatle durumu açıkladı.

Pennington gerçeği nedense isteksizce kabul etti.

Race, «İşte- bu yüzden katili başka yerde aramak zorundayız,» dedi. «Bize yardım edeceğinizi de umuyoruz.»

Pennington irkildi. «Ben mi?»

«Evet. Siz ölen kadını çok iyi tanıyordunuz. Onu öldürmeyi isteyecek bir düşmanı olup olmadığını da bilirsiniz.»

Andrew Pennington kuruyan dudaklarını yaladı. «Emin olun hiçbir fikrim yok...

Linnet İngiltere'de büyüdü. Oradaki hayatını, ahbaplarını bilmiyorum.»

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Ama gemide Ma-9am Linnet'in ölmesini isteyen biri vardı. Herhalde buradaki olayı hatırlıyorsunuz. O kaya yukarıdan yuvarlandığı zaman genç kadın az kalsın ölüyordu. Ama galiba siz orada değildiniz.»

«Hayır. O sırada ben tapmağın içindeydim. Kazayı daha sonra öğrendim. Linnet muhakkak bir ölümden kurtulmuştu. Ama belki de bu sadece bir kazaydı.»

Poirot omuzunu silkti. «O sırada öyle düşünmüştük ama şimdi şüpheleniyoruz.»

«Evet, evet, haklısınız.» Pennington ince ipek mendiliyle alnını sildi. Sonra da ağır ağır ayağa kalktı. «Affedersiniz, Albayım. Şimdi ne yapacaksınız?»

«Buradan hareket eder etmez hiçbir yere uğramadan doğruca Şellal'a gideceğiz.

Yarm sabah orada olacağımızı umuyorum.»

«Ya ölü?»

«Onu soğuk hava odalanndan birine koyacaklar.»

Andrew Pennington başını eğdi. Sonra da sessizce odadan çıktı.

Poirot'yla Race bakıştılar.

Albay bir sigara yaktı. «Mr. Pennington hiç de rahat değildi.»

Poirot başını salladı. «Ve Mr. Pennington budalaca bir yalan söyleyecek kadar da sersemlemişti. Abu Simbel'de kaya yuvarlandığı zaman tapınağın içinde değildi.

Ben buna yemin edebilirim. Çünkü ben tapmaktan daha yeni çıkmıştım.»

Race, «Budalaca bir yalan,» dedi. «Çok şeyi açıklayan bir yalan.»

Poirot gülümsedi. «Ama bu ara ona uysalca davranacağız.»

Race, «Tabii,» diye cevap verdi. ((Dostum, birbirimizi çok iyi anlıyoruz.» Gemi hafifçe sarsıldı. Karnak Şellal'a doğru yola çıkıyordu.

Race, «inciler,» dedi. «Artık o meseleyi aydınlatmamız gerekiyor.»

«Bir plânınız mı var?»

«Evet.» Albay saatine baktı. «Yarım saat sonra herkes öğle yemeğine gelecek.

Yemeğin sonunda incilerin kaybolduğunu açıklayacağım. Herkesin, araştırma sona erinceye kadar salondan çıkmamasını söyleyeceğim.»

Poirot takdirle başını salladı. «İyi düşünmüşsünüz. İnciler hâlâ onları çalan kimsede. Önceden haber verilmediği için hırsız paniğe kapılarak gerdanlığı suya atamayacak.» Sonra masada duran ıslak kadife şala uzandı. Parmaklarını yanık izlerine ve küçük deliklere dokundurdu. Birdenbire, «Söyleyin, dostum,» dedi.

«Bir tabancanın üzerine böyle bir şey sarıldığı takdirde bu gürültüyü boğar mı?»

«Hayır, pek boğmaz. Bu bir susturucu görevi yapamaz.»

Poirot mırıldandı. «Silâhtan anlayan bir erkek bunu bilir herhalde. Ama bir kadın... Bir kadın bunu bilemez.»

Race ona merakla baktı. «Herhalde...» Sonra parmağını

sedef kabzalı tabancaya vurdu. «Ama bu küçücük şey de fazla gürültü yapmaz.

Sadece, 'Pat,' diye bir ses duyulur.»

«Herhalde katil parmak izi bırakmamak için eldiven yerine bundan yararlandı.»

Race neşeyle ekledi. «Pembe Mendil Olayı.»

«Ah, evet. Bir genç kıza yakışacak bir renk bu. Öyle değil mi?» Poirot mendili bırakarak yine şaldaki barut izlerini inceledi. «Yine de... acaip bu...»

«Ya?...»

Poirot usulca, «O zavallı Linnet...» diye mırıldandı. «Yatağında sakin sakin yatıyordu... Başında o delik vardı. Onun halini hatırlıyor musunuz?»

Race ona merakla baktı. «Dostum, bana bir şey söylemeye çalışıyormuşsunuz gibi geliyor. Ama açıkçası bunun ne olduğunu anlayamıyorum.»

Kapıya vurularak içeriye bir kamarot girdi. Poirot'ya, «Afedersiniz, efendim,»

dedi. «Fakat Mr. Doyle sizi istiyor.» «Geliyorum...» Poirot ayağa kalkarak salondan çıktı. Çabucak Dr. Bessner'in kamarasına gitti.

Yastıklara dayanarak oturan Simon'un kırmızı yüzünden ateşi olduğu anlaşılıyordu. Utana sıkıla, «Geldiğiniz için teşekkür ederim Mösyö Poirot,»

dedi. «Şey... Sizden bir şey isteyecektim.»

«Evet?»

Simon daha da kızardı. «Bu... bu Jackie'yle ilgili. Onu görmek istiyorum...

Acaba... ona buraya gelmesini söyler misiniz? O... o buna razı olur mu? Burada yatmış düşünüyordum... Zavallı kızcağız. O henüz çok genç... Sonra... ben ona çok kötü davrandım. Ve...» Sustu.

Poirot onu ilgiyle süzüyordu. «Matmazel Jacqueline'i mi görmek istiyorsunuz? Onu getireyim.»

((Teşekkürler. Çok iyisiniz.»

Poirot, Jacqueline'i salonda buldu. Kız bir köşeye büzülüp oturmuştu. Dizlerinin üzerinde açık bir kitap vardı ama bunu okumuyordu.

Poirot usulca, «Benimle gelir misiniz, Matmazel?» dedi. «Mösyö Doyle sizi görmek istiyor.»

Jacqueline irkildi. Önce kızardı, sonra sapsarı kesildi. «Simon? O beni mi görmek istiyor? Beni?»

Kızın hayreti Belçikalı'ya çok dokundu. «Gelir misiniz?»

Jacqueline, uysal bir çocuk gibi, «Evet,» diyerek Poirot'-yla birlikte Dr.

Bessner'in kamarasına gitti.

Belçikalı, içeri girerken, «İşte Matmazel,» dedi.

Jacqueline onu izledi. Sonra da şaşkın şaşkın durakladı. Gözlerini Sinıon'un yüzüne dikmişti.

«Merhaba, Jackie.» Genç adamın da utandığı belliydi. «Geldiğin için teşekkür ederim. Sana söylemek istediğim bir şey vardı... yani... şey...»

Kız o zaman Simon'un sözünü kesti, «Simon,... Linnet'i ben öldürmedim. Bunu biliyorsun değil mi?... ben dün gece Çıldırmıştım! Ah, beni affedebilecek misin?»

Simon daha rahatlıkla konuşmaya başladı. «Tabii. O olayı unuttum bile. Sana da bunu söylemek istiyordum. Biraz endişeleneceğini biliyordum.»

«Endişelenmek? Biraz? Ah, Simon!»

• «Ben de seni bunun için görmek istedim. Üzülecek bir şey yok, kızım. Dün gece biraz sinirliydin. İçki de içmiştin. Normal bir şey bu.»

«Ah, Simon, seni öldürebilirdim.»

«Sen kimseyi öldüremezsin. Hele öyle küçücük bir oyuncakla hiç.»

«Ya bacağın? Belki de kötürüm kalacaksın...»

«Buraya bak, Jackie, saçmalamayı bırak. Şehre gidince. Röntgen filmimi alacaklar, o minicik teneke kurşunu çıkaracaklar. Ondan sonra her şey düzelecek.»

Jacqueline iki defa yutkundu. Sonra koşarak Simon'un yatağının yanında diz çöktü. Yüzünü örtülere gömerek hıç-kıra hıçkıra ağlamaya başladı. Simon şaşkın şaşkın onun başına dokundu. Poirot'yla göz göze geldiler. Onun ne demek istediğini anlayan Belçikalı, içini çekerek kamaradan çıktı.

Uzaklaşırken kızm titrek mırıltılarını duydu. «Öyle bir şeyi nasıl yapabildim?

Ah, Simon... Ne kadar pişman olduğumu bilemezsin....»

Poirot, geminin kıç tarafına doğru giderken bir kamaradan yükselen sesleri de işitti.

«Çok nankörsün! Senin için saçlarımı süpürge ettim. Anneni hiç düşünmüyorsun. Ne çektiğimi bilmiyorsun bile...»

Poirot'nun dudakları ğeriliverdi. Sonra da elini kaldırarak kapıya vurdu.

Bir sessizlik oldu. Hayret dolu bir sessizlik. Sonra Mrs.

Qtterbourne seslendi.

«Kimsiniz?» «Matmazel Rosalie orada mı?»

Rocalie kapıda belirdi. Kızın halini gören Poirot bayağı şaşırdı. Rosalie'nin gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. Kız kabaca, «Ne var?» dedi.

«Ne

istiyorsunuz?»

«Sizinle birkaç dakika konuşmak zevkine erişmek istiyorum, Matmazel. Benimle gelir misiniz?»

Rosalie hemen somurttu. «İyi ya...» Güverteye çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Poirot kızı dirseğinden tutarak küpeşteye doğru götürdü. Sonra kelimelerini dikkatle seçerek, «Size bazı soruları sorabilirim.» dedi. «Ama onları cevaplandırmaya razı olacağınızı sanmıyorum?»

«Öyleyse beni buraya boş yere getirdiniz.»

Poirot, parmağını ağır ağır tahta parmaklığa sürdü. «Siz kendi yükünüzü taşımaya alışmışsınız... Ama bunu çok uzun bir süre yapamazsınız.

Sinirleriniz buna dayanamaz. Sizin de sinirleriniz iyice gerilmiş, Matmazel.»

Rosalie,

«Neden söz ettiğinizi

bilmiyorum,»

dedi.

«Ben gerçeklerden söz ediyorum, Matmazel. Çirkin ve acı gerçeklerden. Açıkça konuşalım. Anneniz gizli gizli içki içiyor.»

Rosalie cevap vermedi. Ağzını açtı, sonra kapattı. Söyleyecek bir söz bulamamıştı.

«Konuşmanıza gerek yok. Matmazel. Ben konuşacağım. Assuan'da annenizle olan ilişkiniz dikkatimi çekti. Anneni-

zi mahsus çekiştiriyordunuz ama onu bir şeyden korumak için çabaladığınız da belliydi. Çok geçmeden bunun ne olduğunu da anladım. Bir sabah annenize rastladım. İyice sarhoştu o. Onun alkolik olduğu belli. Ve siz kahramanca bu dertle savaşıyorsunuz. Ama anneniz de bütün alkolikler gibi sinsi ve kurnaz. O

bir yerden şişelerle içki buldu ve sakladı. Siz bunları ancak dün gece farkettiniz. Anneniz uyurken şişeleri aldınız. Güverteye çıkarak, içkileri Nil'e attınız.» Poirot bir an durdu. «Yanılmıyorum değil mi?»

«Hayır, yanılmıyorsunuz.» Rosalie ani bir öfkeyle bağırdı. «Bunu daha önce açıklamamakla aptallık ettim sanırım! Ama herkesin durumu öğrenmesini istemiyordum. Bu haber bütün gemiye yayılacaktı. Sonra bu çok gülünç bir

şeydi... yani...»

Poirot cümleyi tamamladı. «Buna inanmayacaklar ve sizin cinayet işlediğinizden şüphe edeceklerdi. Öyle mi?»

Rosalie başını salladı. «Evet... Durumun anlaşılmaması için elimden geleni yaptım... Aslında suç annemde değil. Cesareti kırıldı onun. Artık kitapları pek satmıyor. Herkes o -bayağı seks romanlarından bıktı... Bu annemi çok yaraladı.

Bu yüzden içmeye başladı. Uzun bir süre annemin o kadar acayipleşmesinin nedenini anlayamadım. Durumu anlayınca da ona engel olmaya çalıştım.» Titredi.

«Ama sonunda annem bana düşman oldu. Bazan benden nefret ettiğini sanıyorum.»

Poirot, «Zavallı küçüğüm,» diye mırıldandı.

Kız öfkeyle ona döndü. «Bana acımayın. Şefkat göstermeyin: Öylesi daha iyi.»

Uzun uzun içini çekti. ((Öyle yorgunum ki...»

Poirot, «Biliyorum,» dedi.

«Herkes benim berbat bir ,kız olduğumu düşünüyor. Ukala, aksi ve somurtkan. Ama bu benim elimde değil. İyi davranmasını unuttum artık.»

«Ben de size bunu söyledim. O yükü uzun bir süreden beni taşıyorsunuz.»

.

Rosalie ağır ağır, «Bundan söz etmek beni rahatlattı,» diye cevap verdi. «Siz...

siz bana daima iyi davrandınız, Mösyö Poirot. Korkarım size çok kalabalık ettim.» «Dostlar arasında nezakete gerek yoktur.» Kız birdenbire şüphelendi.

«Durumu herkese açıklayacak mısınız?»

«Hayır, hayır. Bu gereksiz. Siz sadece bana bilmek istediğim şeyi söyleyin.

Şişeleri kaçta nehre attınız? Biri on geçe mi?»

«Öyle sanırım. Kesin olarak hatırlamıyorum.»

«Matmazel Van Schuyler sizi görmüş. Siz onu farkettiniz mi?»

«Hayır, farketmedim.»

Poirot, «Peki başka birini gördünüz mü?» diye sordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Rosalie kaşlarını çatmıştı. Derin deian düşündüğü belliydi. Sonunda kesin bir tavırla, «Hayır,» dedi. «Kimseyi görmedim.»

Poirot ağır ağır başını salladı. Gözlerinde ciddi bir ifade vardı.

Yolcular birer ikişer yemek salonuna geldiler. Hepsi de sessizleşmişlerdi.

Zevkle yemek yemenin bir kalpsizlik gösterisi olacağına inanıyorlardı anlaşılan.

Sofraya özür diler-miscesine oturdular.

Tim Allerton, annesi yerine geçtikten birkaç dakika sonra geldi. Pek öfkeliydi.

«Keşke bu yolculuğa hiç çıkmasaydı k!»

Mrs. Allerton üzgün üzgün başını salladı. «Ah, yavrum, ben de öyle düşünüyorum.

Linnet'i soğukkanlılıkla öldürdüklerini hatırladıkça... Öbür zavallıya da çok acıyorum.»

'(Jacqueline'e mi?»

«Evet.

Ona baktıkça kalbim sızlıyor.

Öyle mutsuz bir

hali var ki.»

Tom homurdandı. «Bu ona silâhlarla oyun oynanmayacağını öğretir.»

«Çok öfkelisin, Tim.»

«Tabii öfkeliyim. Kim öfkelenmez?»

«Bunun nedenini anlayamıyorum. Evet, çok acı bir olay bu ama...»

Tim hiddetle, «Sen bir cinayet olayına karışmanın bir şaka olmadığının hâlâ farkında değilsin,» diye söylendi. «Şel-lal'daki aksi polislerle uğraşıp duracağız.»

«Belki gerçek o zamana kadar ortaya çıkar.»

«Nedenmiş o?»

«Mösjö Poirot esrarı, çözebilir.»

«O ihtiyar şarlatan mı? O hiç bir esrarı çözemez. Adam öıyık ve palavradan ibaret.»

«Belki öyledir, Tim...»

«üstelik Linnet'in incileri de kaybolmuş!»

Mrs, Allerton, «Belki de o zavallıyı bu yüzden öldürdüler,» dedi.

«Neden? Sen ayrı iki vakayı birbirine karıştınyorsun.»

Poirot masaya yaklaşmıştı. Mrs. Allerton'u selâmlayarak yerine geçti. «Biraz geciktim.» Garsona kendisine yeni bir şişe şarap getirmesini söyledi.

Mrs. Allerton, «Alışkanlıklarımız değişmiyor,» diye gülümsedi. «Siz daima şarap içiyorsunuz. Tim viski soda, ben de maden suyu.»

Poirot, «Ah...» dedi. Bir an bakakaldı. «Bu da bir fikir.» -Sonra sabırsızca cımuzunu silkerek başka şeylerden söz etmeye başladı.

Mrs. Allerton sordu.

«Simon Doyle'un yarası ağır mı?»

«Evet/oldukça ağır. Fakat Dr. Bessner onun topal kai-mayacağını umuyor.»

Kadın mırıldandı. «Zavallı Simon...»

Poirot, Tim'e döndü. «Size bir şey soracaktım. Madam Linnet'in kuzini Lady Joanna Southwood ona benzer miydi?»

«Yanılıyorsunuz, Mösyö Poirot. Joanna benim kuzinim. Linnet'in sadece arkadaşıydı o.»

«Ah, af edersiniz. Aklım karıştı. Lady Joanna'dan gazeteler sık sık söz ediyorlar. Kendisi bir süreden beri beni ilgilendiriyor.»

Tim çabucak, «Neden?» diye sordu.

Poirot, salona girerek

yanlarından geçen Jacqueline'!

selâmlamak için yerinde yarı kalktı.

Genç kızın yanakları

kızarmıştı.

Kesik

kesik

nefes

alıyordu.

Poirot

iskemlesine

;yerleşirken Tim'in sorusunu unutmuş gibiydi. Dalgın dalgın __

i 07__

mırıldandı.

«Acaba değerli

mücevherleri olan bütün genç hanımlar Madam Linnet kadar dikkatsizler miydi?»

Mrs. AUerton, «Demek Linnet'in incileri gerçekten çalındı?» dedi.

Poirot ciddi bir tavırla başını salladı. «Evet, Madam.»

Kadın endişeyle, «O halde bir hayli canımızı sıkacaklar,» diye cevap verdi. «Tim öyle söylüyor.»

Oğlu kaşlarını çattı ama Poirot genç adama doğru döndü. «Ah, belki de başınızdan daha önce böyle bir olay geçti. Belki de bir şey çalman bir evde bulundunuz.»

Tim, «Hayır, hiç bulunmadım,» dedi.

Mrs. Allerton bağırdı. «Ah, evet, hayatım. Porlington'-ların köşkünde misafirken o korkunç kadının pırlantaları çalınmıştı ya.»

«Her şeyi karıştırırsın daima, anneciğim. Ben köşkteyken sadece kadının şişman boynuna taktığı pırlantaların sahte olduğu anlaşıldı. Belki sahici mücevherlerle taklitleri aylar önce değiştirilmişlerdi. Hattâ çok kişi kadının bu işi kendisinin yaptığını da söyledi.»

Tatlılar da yenildikten sonra Albay Race birdenbire ayağa kalkarak hazırladığı konuşmayı yaptı. Albay salondan çıkacağı sırada Poirot, hemen onun yanma gitti.

Arkadaşına çabucak bir şeyler söyledi. Race başını salladı ve bir kamarotu çağırdı. Ona bazı emirler verdikten sonra Belçikalıyla birlikte dışarı çıktı.

İki arkadaş küpeştenin önünde durdular. Race bir sigara yaktı. «Fikriniz hiç fena değildi, dostum. Bakalım ne olacak? Onlara üç dakika vereceğim.»

Yemek salonunun kapısı açılarak biraz önce konuştukları kamarot dışarı çıktı.

Race'e, «Bir hanım hemen sizinle görüşmesi gerektiğini söyledi, efendim,» dedi.

«Ah...» Albayın yüzünden sevindiği belliydi. «Kim o?» «Hemşire Miss Bowers, efendim.»

Race biraz şaşırdı. «Onu sigara salonuna getirin. Başkasını dışarı bırakmayın.»

«Merak etmeyin, efendim. Diğer kamarot arkadaş önada bekliyor.»

Poirot'yla Race, sigara salonuna gittiler. Koltuklara yerleşirlerken, kamarot da Miss Bowers'i getirdi. Kadını içeri soktuktan sonra kapıyı kapayarak uzaklaştı.

«Evet, Miss Bowers?» Race hemşireye merakla bakıyordu. «Ne var?»

Kadın yine rahat ve sakindi. «Özür dilerim. Albay Race. Fakat bu şartlar altında hemen sizinle konuşmamın daha doğru olacağını düşündüm.» Siyah

çantasını açtı.

«Bir de bunu size vermemin.»

Çantasından çıkardığı bir dizi inciyi masaya bıraktı.

21

Miss Bowers heyecan yaratmaktan hoşlanan bir kama olsaydı, hareketlerinin sonucu kendisini pek memnun ederdi.

Race müthiş bir hayretle gerdanlığı aldı. «Çok garip.. Lütfen durumu izah eder misiniz?»

«Tabii. Zaten ben de bunun için geldim.» Miss Bowers bir koltuğa rahatça yerleşti. «Ne yapmam gerektiğine karar vermekte zorluk çektim. Tabii aile bir rezalet çıkmasını istemezdi. Bana da güveniyorlardı. Ama durum o kadar acayipti ki, başka çare olmadığını anladım. Çünkü kamaralarda bir şey bulamadığınız takdirde bu defa yolcuların üzerini arayacaktınız. İnciler üzerimde bulunduğu zaman durum daha zorlaşacak ve herkes de gerçeği öğrenecekti.»

1

«Gerçek nedir? İnciler Mrs. Linnet'in kamarasından mı aldınız?»

«Ah, hayır, Albay Race. Ne münasebet! Bunu Miss Van Schuyler aldı.»

<(Miss Van Schuyler mi?».

«Evet. Bu onun elinde değil. Bazen... şey... birtakım eşyaları alıyor. Özellikle mücevherleri. Bu yüzden daima onun yanında bulunuyorum. Aslında sağlığı bozuk değil. Sadece bu... derdi var. Daima tetikte bulunuyorum. Neyseki şimdiye kadar bir mesele çıkmadı. Miss an Schuyler aldığı şeyleri daima aynı yere saklıyor.

Bir çorabın içine.

Böylece işim

kolaylaşmış oluyor. Her sabah o çorabın içine bakıyorum... Bu incileri bu sabah yine çorabın içinde

buldum. Ve tabii gerdanlığın kimin olduğunu hemen anladım.

Bu incileri Mrs. Doyle'un boynunda birkaç defa görmüştüm. İncileri onun

kamarasına bırakmaya karar verdim. İçin için Mrs. Doyle'un henüz kalkmamış

olması için dua ediyordum. Ama kamaranın kapısında bir kamarot bekliyordu. Bana Mrs. Doyle'un öldürülmüş olduğunu söyledi.

Açıkçası çok sıkıntılı saatler

geçirdik ondan sonra. Ne yapacağımı

bilemiyordum. Miss Van Schuyler'in ailesi rezaletten çok korkar. Bu olay gazetelere düşerse çok kötü olur. Ama buna bir gerek kalmayacağını sanıyorum. Öyle değil mi?» Miss Bowers gerçekten endişeliydi.

Race, ihtiyatla, «Bu duruma bağlı,» dedi. «Miss Robson bu... şey... derdi biliyor mu?»

«Hayır. Annesi biliyor. Miss Cornelia saf bir kız. Annesi onun bu durumu bilmemesinin daha doğru olacağını düşündü.»

Poirot, «Hemen bize geldiğiniz için çok teşekkür ederiz»

dedi.

Miss Bowers ayağa kalktı. «Uygun şekilde davrandığımı umarım.»

Albay Race ciddi bir tavırla, «Size bir şey sormak istiyorum, Miss Bowers,»

dedi. «Miss Van Schuyler'in kleptoman olduğu anlaşılıyor. Yani o bir sinir hastası. Onda cinayet işleme merakı da var mı?»

Hemşire hemen cevap verdi. «Ah, hayır, hayır. Bana inanın. O zavallı bir sineği bile öîdüremez.»

Poirot da bir soru sordu. «Miss Van Schuyler'in kulakları ağır mı işitiyor?»

«Evet, biraz.»

«Mesela o, yandaki Mrs. Doyle'un kamarasında biri do~ laşsaydı bunu duyabilir miydi?» «Hayır, sanmıyorum.»

Race, ((Şimdi yemek salonuna dönerek diğerleriyle îûr-likte bekler misiniz?»

dedi. Hemşirenin çıkması için kapıyı açtı.

Poirot incileri almıştı.

Race öfkeyle, «Beklediğimiz tepkiyi çabuk gösterdiler,» diye homurdandı. «Miss Bowers çok zeki ve soğukkanlı bir kadın o... Miss Laura Van Schuyler... Artık onu da listeden silemeyiz. Hemşire kadının zararlı olmadığını söylüyor ama belki de o bu incileri ele geçirmek için Linnet Doyle'u öldürdü.»

Poirot aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. Sonra da inci gerdanlığı ışığa doğru tuttu. «Ah bu inciler...» Dilini çıkararak bunları yaladı. İncilerden birini usulca dişlerinin arasına sıkıştırdı. Sonra da içini çekerek gerdanlığı masaya attı. «İş büsbütün karıştı, dostum. Ben mücevher uzmanı değilim ama böyle ustalarla bir hayli işim oldu. Onun için yanılmadığımı sanıyorum. Bu inciler sahte. Ama ustalıkla yapılmış şeyler.»

22

Albay Race öfkeyle küfretti. «Bu Allah'ın belâsı vaka da gitgide daha içinden çıkılamayacak bir hal alıyor... Linnet Doyle incilerinin kopyelerini yaptırmış

olabilir mi? Belki yoK culukta çalınacaklarından korktuğu için asıl gerdanlığı evinde bıraktı.»

«Sanmıyorum.

Gemide geçirdiğimiz ilk

akşam Linnet Doyle'un incilerine hayran oldum. Işıltıları, renkleri şahaneydi. Linnet'in o gece taktığı gerdanlığın sahici olduğundan eminim... Şimdi, dostum, iki ihtimal var, Bir — Asıl hırsız hakiki gerdanlığı çaldı. Miss Van Schuyle ise ondan sonra sahte incileri bulup aldı. İki — Bu kleptomani hikâyesi uydurma... Evet, hangi ihtimalin üzerinde duracağımızı bilemiyorum. Ama size şunu söyleyeceğim : Bu sahte gerdanlık büyük bir ustalıkla yapılmış. Klipsine kadar Madam Linnet'in incilerinin eşi. Kadını kandıracak kadar güzel. Bunun için de ustalık ve teknik bilgi ister. Böyle sahte bir gerdanlık da çabucak yapılamaz. Bu kopyayı yapan, asıl incileri incelemek fırsatını da bulmuş.»

Race ayağa kalktı. «Düşünmek boş. İşimize bakalım. Asıl incileri bulmak zorundayız. Gözlerimizi dört açmamız gerekiyor.»

Önce Signor Richetti'nin kamarasına baktılar. Burada çeşitli dillerde yazılmış

arkeoloji kitapları, elbiseler, ağır kokulu saç losyonları vardı.

Terguson'un elbisesi az ve eskiydi. Ama buna karşılık iç çamaşırları iyi cinsten ve tertemiz, mendilleri de pahalı cinstendi.

Poirot mırıldandı. «İlgi çekici bir zıtlık.»

Race başını salladı. «Mektup filân hiç yok.»

«Evet, insanı düşündürüyor bu. Terguson acayip bir genç.» Poirot bulduğu bir yüzüğe dikkatle bakıyordu. Sonra bunu aldığı çekmeye bıraktı.

İki arkadaş Louis Bourget'nin kamarasına gittiler. Race, kadını da alıp yemek salonuna götürmelerini emretmişti. Bir kamarot onları karşıladı.

«Afedersiniz, efendim. Fakat o genç kadını hiç bir yerde bulamadım. Nefeye gittiğini bilmiyorum.»

Race kamaraya bir göz attı. İçerisi boştu.

Ranthorp'un kamarasında her şey yerli yerindeydi. Eşyaları da iyi cinstendi genç adamın.

Yandaki kamarada Iim Allerton kalıyordu. Genç adamın Katolik olduğu anlaşılıyordu. Duvara bir tasvir ve bir tespih asmıştı. İçeride elbiselerden başka kitaplar, yarnu bir roman ve bir sürü de mektup vardı. Başkalarının mektuplarını okumaktan hiç çekinmeyen Poirot bunları gözden geçirdi. Ama aralarında Joanna Southwood'dan gelmiş bir mektup yoktu.

Bir çekmeyi çabucak yerleştirmekte olan Race,

«Ueuz

mendil yok,» diye mırıldandı.

Mrs. Allerton'un kamarası gayet derli topluydu ve mis gibi lavanta çiçeği kokuyordu. İki adamın araştırmaları kısa sürdü. Dışarı çıkarlarken Race, «İyi bir kadın o,» dedi.

Bunun yanında Simon Doyle'un giyinme

odası olarak

kullandığı kamara vardı.

Poirot, «Burayı iyi arayalım,» dedi. «Hırsız bu fırsattan yararlanarak incileri buraya saklamış olabilir.»

Ama çok geçmeden bu umutları da söndü. Dışan çıkarlarken Poirot, «zut!» diye homurdandı.

Linnet Doyle'un kamarası ceset çıkarıldıktan sonra kit-lenmişti. Fakat anahtar Race'in yanındaydı. Kapıyı açtı ve iki adam içeri girdiler.

Race, «Poirot,» dedi. «Burada bulunacak bir şey varsa, Âllahaşkma bulun bunu. Bu işi ancak siz yapabilirsiniz.»

«Bu defa incileri kasdetmiyorsunuz sanırım, dostum.»

«Hayır. Önemli olan cinayet. Bu sabah gözümden kaçan bir şey olabilir.»

Poirot, sakin sakin fakat ustalıkla araştırmasına başladı. Yere, yatağa baktı.

Sonra gardroba ve bavullara. Sonunda lavabonun yukarısmdaki rafa sıra geldi.

Burada türlü krem, pudra ve losyon vardı. Ama Poirot'yu sadece iki küçük tırnak cilâsı şişesi ilgilendirdi. Bunları alarak tuvalet masasına götürdü. Üzerinde

«gül» yazılı şişenin dibinde bir iki damla kırmızı sıvı vardı. Cardinal yazılı olan ise hemen hemen doluydu. Poirot iki şişeyi de açarak kokladı. Race, «Bir şey mi buldunuz?» diye sordu. Belçikalı omuzunu silkti. «Oda hizmetçisiyle konuşmam gerekiyor. Acayip bir şey dikkatimi çekti.»

Race,

«O kız da nereye kayboldu?»

diye homurdandı. Dışarı çıktılar. Albay kapıyı kilitledikten sonra bu defa da Miss an Schuyler'in kamarasına girdiler. Yaşlı kadının eşyaları da Linnet Doyle'unki gibi pahalı şeylerdi.

Poirot'yla Race hırsızın küstahlık ederek inciyi kendi eşyalarının arasına saklamış olabileceğini düşünüyorlardı. Bu yüzden kendi kamaralarını da aradılar.

Ama bir şey bulamadılar.

Miss Bowers ve Otterbourhe'larm kamarasında da şüphe uyandıracak bir şey yoktu.

Ondan sonra Simbon Doyle'un yanına girdiler. Yani Dr. Bessner'in kamarasına.

Genç adam yatağın yanma konulmuş olan tepsideki yemeklere dokunmamıştı bile.

Simon özür diler gibi, «İştahım yok,» diye mırıldandı. Ateşi daha da çıkmıştı.

Durumu kötüydü. Poirot, Bessner'in

onu bir an önce hastaneye götürmeyi istemesine hak verdi.

Genç adama inci olayını anlattıktan sonra «Karınızın sahte bir gerdanlığı var mıydı?» diye sordu. «Gerçek inciler yerine onları getirmiş olamaz mı?»

Race'le Poirot kamarayı aramaya başladılar.

Simon hayretle onlara bakıyordu. «Buraya bakın! în-cüeri Bessner'in çaldığını sanmıyorsunuz ya?»

Poirot omuzunu silkti.

«Böyle şeyler belli olmaz.»

Ama inciler o kamarada da değildi.

Pennington'unkinde de öyle. Poirot, adamın çantasın-daki belgeleri inceledi ama bunlardan bir şey anlayamadı. Race, «Pennington aptal değil,» dedi. «Aleyhinde delil olacak bir kâğıt vardı belki. Meselâ bir vekâletname. Ama adam muhakkak ilk iş onu ortadan kaldırdı.»

«Doğru.» Poirot, bir çekmeden ağır bir Colt tabancayı aldı. Buna dikkatle baktıktan sonra tekrar yerine koydu. «Hâlâ tabancayla yolculuk eden insanlar olduğu anlaşılıyor.»

Pennington'un kamarasından çıkarlarken Belçikalı Ra-ce'e, «Siz Jacqueline'le Cornelia'mn kamaralarını arayın,» dedi.

«Ben Simon Doyle'la konuşmak

istiyorum.»

Dönerek tekrar Bessner'in kamarasına girdi.

Simon, «Buraya bakın,» dedi. «O meseleyi düşündüm. Bence dün inciler yerli yerindeydi. Yemekten önce Linnet onlarla oynuyor ve gerdanlıktan söz ediyordu. O

inciden anlardı. Gerdanlığı sahte olsaydı bunu hemen farkederdi.»

«Ama sahte inciler çok ustalıkla hazırlanmıştı... Bana bir şey söyler misiniz?

Madam Linnet incilerini arkadaşlarına ödünç verir miydi?»

Simon hafif bir utançla kızardı. «Bu soruyu cevaplandırmam zor. Çünkü... şey...

Linnet'i uzun bir süreden beri tanımıyordum.»

«Ah, anlıyorum...

Birbirinize

çabucak âşık oldunuz.»

Poirot bir an durdu. «Acaba Madam Linnet, incilerini Jac-queline'e hiç ödünç verdi mi?»

«Ne demek istiyorsunuz?» Simon kıpkırmızı kesildi. «Yani... incileri Jackie mi çaldı? Hayır, o böyle bir şey yapamaz!»

Kapı açılarak Race içeri girdi. «Hiç bir şey yok! Zaten böyle bir şeyi de beklemiyorduk.»

Eşikte bir kamarot, belirdi. Yanında da bir kadın kamarot vardı.

Adam, «Hiç bir şey bulamadık, efendim,» dedi.

«Erkeklerden mesele çıkaran oldu mu?»

«Signor Richetti kızıp söylendi, efendim. Üzerinde tabanca da vardı.»

«Nasıl bir tabanca?»

«Yirmi beşlik Mauser, efendim.»

Simon söze karıştı. «Richetti çabuk öfkeleniyor. Vadi Halfa'da da bir telgraf yüzünden fena halde tepesi attı. Lin-net'e karşı pek kaba davrandı.»

Race kadın kamarota döndü. İri yarı fakat güzel bir kadındı o.

«Hanımların üstünden de bir şey çıkmadı, efendim. Hep-de de sinirlendiler. Mrs.

Allerton hariç. İncileri bulamadık. Ah, evet, Miss Rosalie Otterbourne'un çantasında küçük bir tabanca vardı.»

«Ne cins?»

«Çok küçük bir şey, efendim. Sedef kabzalı. Oyuncak gibi bir silâh.»

Race ona hayretle bakakaldı. «Tanrım! Bu gemide her kızın tabancası mı var?

Tabanca bulunduğu zaman Miss Ot-terbourne ne yaptı?»

Kadın başını salladı. «Bunu farkettiğini sanmıyorum. Çünkü çantasını ararken ona arkamı dönmüştüm.»

«Ama yine de tabancayı bulduğunuzu anlamıştır. Ah, bu iş içinden çıkılacak gibi değil. Hizmetçi ne oldu?»

«Bütün gemiyi aradık, efendim. Ama onu bulamadık.»

Simon sordu. «Ne oldu?»

«Mrs. Doyle'un hizmetçisi Louise Bourget ortadan kayboldu.»

«Louise mi kayboldu?»

Race düşünceli düşünceli mırıldandı. «Onun kamarasını aramamız gerekiyor zaten.

Belki bir ipucu bulabiliriz.»

Louise Bourget'in odası karmakarışıktı. Dolabın kapağını kapatmamış, çamaşırlarını bir iskemlenin üstüne atmıştı. Poirot çekmeleri ararken Race de bir bavulu açtı. Louise ayakkabılarını yatağın yanma dikmişti. Bunlardan siyah olanı acayip bir şekilde duruyordu. Meraklanan Race eğilip baktı. Sonra da bağırdı.

Poirot çabucak döndü. «Ne var?»

Race

öfkeyle,

«Louise ortadan kaybolmadı,»

dedi.

«O'' burada. Yatağın

altında.»

23

Louise'in cesedi kamaranın ortasında yatıyordu. İki adam ölünün üzerine eğildiler.

Önce Race doğruldu. «Öleli bir saat kadar olmuş sanırım. Bessner'i çağıralım.

Kalbinden bıçaklanmış o. Çabucak ölmüş. Hali de hiç hoş görünmüyor, değil mi??»

Poirot hafifçe titredi. «Öyle.»

Kadının esmer yüzü öfke ve hayretle çarpılmıştı sanki. Dadaklan gerilerek dişleri ortaya çıkmıştı. Poirot tekrar eğilerek Louise'in sağ elini kaldırdı.

Kadının parmaklarının arasında bir şey vardı. Poirot bunu çekerek Race'e gösterdi. Bir kâğıt parçasıydı bu.

«Ne olduğunu anladınız değil mi?»

Race, «Para,» dedi.

«Bir bin frangın köşesi.»

Race içini çekti. «Ne olduğu anlaşılıyor. Kadın bir şey biliyordu. Bundan yararlanarak katile şantaja kalkıştı. Bu sabah onttndürüstçe; tatuşiuğunu sanmıştık.» Poirot bağırdı. «Budalalık ettik!»

Albay üzüntüyle başını salladı.

«Neyse...

Bessner'i çağıralım.»

Şişman doktorun ölüyü muayenesi uzun sürmedi. «Öleli ancak bir saat olmuş. Hemen can vermiş.» «Kullanılan bıçak nasıl bir şey acaba?»

«Ah, bu çok ilgi çekici. Çok keskin, çok sivri, ince bir şey bu. Size bunun bir benzerini gösterebilirim.»

Bessner, Poirot'yla Race'i kamarasına götürerek çantasını açtı. Uzun bir neşteri çıkararak, «İşte böyle bir şey, diye açıkladı. «Kadın alelade bir bıçakla öldürülmedi.»

Race nazik nazik, «Sizin neşterleriniz eksik değil sanırım, Doktor?» diye mırıldandı.

Bessner öfkesinden mosmor kesildi ama kendisine hakim olarak, «Hayır,» dedi.

«Bakın hepsi de yerli yerinde. Şimdi lütfen buradan çıkar mısınız? Hastanın sargılarını değiştireceğim.» Kapıya gelmiş olan Miss Bowers'i işaret ediyordu.

Race'la Poirot uysal uysal güverteye çıktılar. Albay bir şeyler söyleyerek uzaklaştı. Poirot ise sola döndü. Otterbo-urne'ların kamarasından mırıltılar geliyordu. Rosalie'yle Jacqueline oradalardı. Kapı açıktı ve ikiz kız bunun yakınında duruyorlardı. Poirot'nun gölgesi içeri düşünce başlarını kaldırdılar.

Rosalie ilk defa o zaman Belçikalıya gülümsedi.

Özel dedektif onları suçladı. «Ah, ah, dedikodu yapıyordunuz değil mi?»

Rosalie, «Ah, hayır,» dedi. «Dudak boyalarımızı inceliyorduk...»

Poirot gülümsedi ama biraz da zorlukla. Rosalie'den daha dikkatli olan Jacqueline bunu hemen farketti. Telâşla güverteye çıktı.

«Yine ne oldu?»

Belçikalı, «Madam Linnet'in oda hizmetçisi öldürüldü,» diye açıkladı. Jacqueline bağırdı. «Öldürüldü mü?»

«Evet.»

Poirot Jacqueline'in

sorusuna cevap vermişti ama gözleri

Rosaliedeydi.

«Anlayacağınız hizmetçi bir şey görmüştü. Onu konuşmaması için susturdular.» «Ne görmüştü?»

Soru yine Jacqueline'indi ama Poirot Rosalie'ye, «Ne gördüğü kesin,» dedi.

«Cinayet gecesi birinin Linnet Doyle'-un kamarasına girdiğini, sonra da çıktığını gördü.»

Rosalie, nefesini tuttu. Gözlerini kırpıştırdı. Sonra da usulca, «(Gördüğünün kim olduğunu açıkladı mı?» diye mırıldandı.

Poirot adeta üzüntüyle başını salladı.

«Hayır.»

Bir ayak sesi duyuldu. Cornelia koşarak geldi. Gözleri iyice irileşmişti. «Ah, Jacqueline! Korkunç bir şey oldu. Yine feci bir olay!»

Jacqueline ona doğru dönerken, Poirot'yla Rosalie birkaç adım uzaklaştılar.

Kız, «sert sert, bana neden öyle bakıyorsunuz?» dedi. «Ne düşünüyorsunuz?»

«Çantanızdaki tabancayı.»

Rosalie, «Çantamda tabanca yok,» diye cevap verdi. Çabucak dönerek kamaraya daldı.

İçeriden kaptığı gri çantayı Poirot'ya uzattı. «Siz saçmalıyorsunuz. İsterseniz bakın.»

Poirot çantayı açtı. İçinde tabanca yoktu bunun. «Doğru yok...» Çantayı kendisine alayla bakan Rosalie'ye geri verdi.

24

Miss Bowers, Bessner'in kamarasından çıkarak, elbisesinin kollarını düzeltti.

Jacqueline, hemen Cornelia'yı bırakarak ona doğru gitti.

«Simon nasıl?»

Poirot da onlara yaklaştı. Miss Bowers'm endişeli bir hali vardı.

«Pek de iyi değil... Kan zehirlenmesi ihtimali var.»

Jacqueline, hemşirenin kolunu tutarak sarstı. «O ölecek mi? Ölecek mi?»

«Hayır, ne münasebet, Miss de Beliefort. Zavallı Mr. Doyle'un bugün sakin sakin yatması gerekiyordu. Ama çok üzülüp sarsıldı. Onun için ateşinin çıkmasına hiç şaşmıyorum. Karısının ölümü onun için bir şok oldu tabii.»

Jacqueline kadının kolunu bırakarak döndü.

Miss Bowers, «Ama daima umutlu olmalıyız,» diye ekledi. Başını sallayarak uzaklaştı.

Jacqueline göz yaşlarından önünü göremiyordu. Bir de onu usulca dirseğinden tutarak kendisine yol gösterdi. Genç kızın kamarasına girdiler. Jacqueline yatağa çökerek hıçkı-ra hıçkıra ağlamaya başladı.

«O öelecek... Ölecek... Bunu biliyorum... Onu ben öldürmüş olacağım.

Poirot, kederle başını salladı. «Matmazel olan oldu. Pişmanlık için çok geç.»

Jacqueline haykırdı. «Onu ben öldürmüş olacağım! Onu seviyorum! Seviyorum!»

Poirot içini çekti. «Haddinden fazla seviyorsunuz.» Bir an durdu. «Ama üzülmeyin. Simon Doyle'a bir şey olacağını sanmıyorum...»

Jacqueline göz yaşları arasında sordu. «Beni teselliye mi çalışıyorsunuz? Buraya neden geldiniz?»

Poirot, «Bunu ben de bilmiyorum...» dedi. «Ama Matmazel, bu yolculuğa çıkmamış

olmanızı isterdim...»

«Ben de öyle. Çok feci günler geçirdim... Ama neyse, yakında her şey sona erecek...»

Poirot dışarı çıktığı zaman Race'le karşılaştı. Albay hemen onun koluna girerek Bessner'in kamarasına doğru götürdü. «İyi ki sizi buldum.... Aklıma bir şey geldi. Doyle demin bir telgraftan söz etti değil mi? Bu konuda ondan bilgi almak istiyorum.»

Kapıda Dr. Bessner'le karşılaştılar. Adam, «Yine ne var?» diye bağırdı.

«Hastamın ateşi çıktı. Bu günkü heyecan ona yeter.»

Race, «Ona sadece bir tek soru soracağını,» dedi.

Dr. Bessner istemeye istemeye kapıdan çekildi. «Üç dakika sonra döneceğim. Ve o zaman çıkıp gideceksiniz.» Öfkeyle uzaklaştı.

Simon Doyle, Race'in sorusunu, «Olay Halfa Vadisinde oldu,» diye cevap verdi.

«İkinci Çağlayandan dönmüştük. Tahtaya bir telgraf asılmıştı. Linnet, Richetti adım Ridge-way sanarak bunu açtı. Ama telgraftan bir şey de anlayamadı. Tam o sırada Richetti geldi ve kâğıdı karımın elinden kaparcasına aldı. Öfkesinden çıldırmıştı adeta. Linnet kendisinden özür dileyince de son derece kaba davrandı.

Race derin bir nefes aldı. «Telgrafta ne yazılıydı? Bunu biliyor musunuz?»

«Evet. Linnet telgrafın bir kısmını yüksek sesle okudu. Bunda...» Simon durakladı.

Dışarıda bir gürültü kopmuştu. Biri tiz sesle, «Mösyö Poirot'yla Albay Race nerede?» diye bağırıyordu. «Onları hemen görmem gerekiyor. Çok önemli bir açıklamada bulunacağım. Ben... Onlar Mr. Doyle'un yanmdalar mı?»

Kapıyı kapatmamışlardı. Mrs. Otterbourne bir fırtına gibi içeri daldı. Yüzü kızarmış, dili biraz peltekleşmişti. Hafifçe yalpalıyordu. Dramatik bir tavırla,

«Mr. Doyle,» dedi. «Karınızı kimin öldürdüğünü biliyorum.»

«Ne?» Simon kadına hayretle bakakaldı.

Poirot'yla Race de öyle.

Kadın onlara zaferle gülümsedi. Pek mutluydu. «Teorilerim doğruymuş. Derin, ilkel güçler!» Bir sandalyeye oturdu. «Linnet Doyle'un katili Louise Bourget'yi de öldürdü değil mi? Bunu kabul ediyorsunuz.»

Simon sabırsızca, «Evet, evet,» dedi. «Öyle olması gerekir. Devam edin.»

«O halde ben haklıyım. Louise Bourget'yi kimin öldürdüğünü biliyorum. O halde Linnet Doyle'un katilini de öğrendim.»

Ateş içinde kıvranan Simon haykırdı. «Lütfen baştan başlayın! Demek Louise Bourget'yu kimin öldürdüğünü biliyorsunuz?»

Mrs. Otterbourne başını salladı. «Evet. Size olanları anlatacağım. Bu ben öğle yemeğine gittiğim sırada oldu. Yan yolda... şey... kamaramda bir şeyimi unuttuğumu hatırladım. Rosalie'ye salona gitmesini söyledim. O da öyle yaptı.»

Bir an durdu. «Şey... Gemiden biriyle bir anlaşmam vardı... O bana bir şey getirecekti... Ama kızımın bunu bilmesini istemiyordum.»

Race, Poirot'ya bakarak soru sorarmış giib kaşlarını kaldırdı.

Belçikalı usulca başını sallayarak, sessizce, «İçki,» dedi.

O sırada aralık kapı hafifçe kımıldandı. Çelik gibi parlayan bir şey belirdi orada. Ama kimse farketmedi bunu.

Mrs. Otterbourne, «O şeyi almak için,» diye sözlerini sürdürdü. «Aşağıki güverteye indim. Adama para verdim. Şey... yani, onunla konuştum. Geri dönerken birinin hizmetçi kızın kamarasının kapısına vıirduğunu gördüm.» Race, «Ve o kimse...» dedi. Güm!

Patlayışın neden olduğu gürültü kamarayı doldurdu. Mrs. Otterbourne sanki bir şey sormak istiyormuş gib ağır ağır yana döndü. Sonra da yere yuvarlandı.

Kulağının arkasındaki delikten kanlar akıyordu.

Diğerleri bir an aptallaşarak kalakaldılar. Sonra Poirot'yla Race fırladılar.

Ama kadının ölüsü onları engelliyordu. Race, cesedin üzerine eğilirken, Poirot bir kedi çevikliğiyle Mrs. Otterbourne'un üstünden atladı.

Ama güverte boştu. Kapının önünde büyük bir Colt tabanca duruyordu.

Poirot kıça doğru koştu. Aynı anda diğer taraftan hızla gelen Tim Allerton'la çarpıştı.

Genç adam nefes nefese, «Neydi o?» diye bağırdı. Poirot çabucak,

«Biriyle

karşılaştınız mı?» dedi. «Hayır.»

«Öyleyse benimle gelin.» Poirot Tim'i kolundan tuttu. Bessner'in kamarasına doğru gittiler. Orada küçük bir kalabalık toplanmıştı bile. Rosalie, Jacqueline ve Cornelia kamaralarından fırlamışlardı. Diğerleri ise salondan gelmişlerdi.

Jinı Fanthorp ve Mrs. Allerton.

Race, «Katil öbür taraftan kaçamazdı,» dedi. «Tergu-son'la Fanthorp güvertede oturuyorlardı. Onu görürlerdi.»

Poirot, «Öbür tarafa gitseydi, Mr. Allerton'la karşılaşırdı,» diye cevap verdi.

Albay tabancayı işaret etti. «Bunu kısa bir süre önce gördüğümüzü sanıyorum. Ama emin olmalıyız.»

Pennington'un kapışma vurdu. Ama ona cevap veren olmadı. Kamara boştu. Race hemen gidip çekmeyi açtı. Ora-J.DO

daki tabanca kaybolmuştu. Race, «Tamam,» dedi. «Hiç olmazsa bu kesin. Pennington nerede acaba?»

Poirot Mrs. Allerton'un yanına gitti. «Madam, lütfen Ro-salie'le ilgilenin.

Annesi... öldürüldü.»

Dr. Bessner hızla geldi.

«Tanrım! Yine ne oldu?»

Ona yol açtılar. Race kamarayı işaret etti. Doktor çabucak içeri girdi.

Race, «Pennington'u bulalım,» dedi. «Tabancanın kabzasında parmak izi var mı?»

Poirot, «En ufak bir iz bile yok,» diye açıkladı.

Pennington'u, aşağıdaki küçük salonda buldular. Adam oturmuş mektup yazıyordu.

Biçimli başını kaldırarak iki arkadaşa baktı. «Yeni bir şey var mı?»

«Bir silâh sesi duymadınız mı?»

«Ah... Galiba bir gürültü duydum. Ama... Kim vuruldu?»

«Mrs. Otterbourne?»

«Mrs. Otterbourne mu?» Pennington'un çok şaşırmış gibi bir hali vardı.

«Hayret... Mrs. Otterboume ha? Galiba bu gemide bir manyak var.»

Race, «Mr. Pennington,» dedi. «Ne zamandan beri bu salondasınız?»

«Durun bakayım...» Adam çenesini ovuşturdu. «Yirmi dakikadan beri sanırım.»

«Buradan hiç çıkmadınız mı?»

«Hayır. Çıkmadım.» Pennington merakla iki adama baktı.

Race, «Mr. Pennington,» dedi. «Anlayacağınız Mrs. Ot-terbourne'u sizin tabancanızla öldürdüler.»

25

Mr. Pennington fena halde sarsıldı. «Çok ciddi bir durum bu. Çok ciddi.»

«Özellikle sizin için, Mr. Pennington.»

«Benim için mi?» Pennington kaşlannı hayretle' kaldırdı. «Fakat silâh patladığı zaman ben burada oturmuş mektup yazıyordum.»

«Katilin tabancanızı kullanmış olmasına ne diyorsunuz?»

«Korkarım bu bakımdan suçluyum. Bir akşam salonda konuşuluyordu. Silâhlardan söz ediliyordu yani. Ben de yolculuğa çıktığım 'zaman yanıma daima tabancamı aldığımı söylerdim. Bunu herkes duydu.» Pennington bir an durdu.

«Anlayamıyorum... Önce Linnet. Sonra onun oda hizmetçisi. Şimdi de Mrs.

Otterbourne. Bu cinayetlerin nedeni yok gibi...»

Race, «Bir neden vardı,» dedi. «Mrs. Otterbourne bize birinin Louise'in kamarasına girdiğini anlatıyordu. O kimsenin adını açıklayamadan öldü.»

Andrew Pennington tiril tiril ipek mendiliyle alnını sildi. «Ne korkunç...»

Poirot, «Mösyö Pennington,» dedi. «Sizinle bu vakanın bazı ayrıntılarını görüşmek istiyorum. Yarım saat sonra kamarama gelir misiniz?»

«Memnunlukla.» Ama adamın memnun olmuş gibi bir hali de yoktu.

Race'le Poirot birbirlerine baktılar. Sonra da dışarı çıktılar.

Race mırıldandı. «Kurnaz tilki... Ama korkuyor. Öyle değil mi?»

Poirot başını salladı. «Bizim Mösyö Pennington hiç mutlu değil.»

Mrs. Allerton kamarasından çıktı. Poirot'yu görünce ona işaret etti.

«Madam?»

-

«O zavallı kızcağız. Acaba onunla paylaşabileceğim iki kişilik.bir kamara var mı? Annesiyle kaldığı kamaraya dönemez. Benimki ise tek kişilik.»

«Çok iyisiniz, Madam. Ben bu işi hallederim.»

«Dostluk bunu gerektirir. Rosalie'yi çok seviyorum ayrıca.»

«Çok üzgün mü o?»

«Evet, çok. Meğer o iğrenç kadını aslında çok seviyor-muş. İşin acı tarafı da bu. Tim, Mrs. Otterbourne'un gizli gizli içtiğini söyledi. Doğru mu bu?»

Poirot başını salladı. «Evet.»

«Ah, neyse... Zavallı kadın. Onun hakkında bir yargıya varmamalı her halde. Ama kızcağız çok kötü bir hayat sürmüş olmalı.»

«Öyle, Madam. O çok gururlu ve sadık bir kız.»

«Evet, bu hoşuma gidiyor. Sadık olması yani. Acayip bir kız o. Gururlu, içine kapanık, inatçı ve kalbi sevgi dolu.»

«Onu iyi ellere teslim ettiğimi anlıyorum, Madam.»

«Evet, hiç endişelenmeyin. İçe dokunacak bir şekilde bana sokuluyor.» Mrs.

Allerton kamarasına döndü.

Poirot da cinayet yerine gitti.

Cornelia hâlâ orada duruyordu. Gözleri iri iri açılmıştı. «Anlayamıyorum, Mösyö Poirot. Katil bize gözükmeden nasıl kaçabildi?»

Jacqueline de başını salladı. «Evet, nasıl?»

Poirot mırıldandı. «Belki sağdan kaçtı, belki soldan. Jtelki de aşağıya indi.»

Albay Race, Dr. Bessner'in kamarasından çıkarak otoriter bir tavırla, «Hepiniz çekilin,» dedi. «Ölüyü çıkaracağız.»

Hepsi de uzaklaştılar. Poirot da onlarla birlikte gitti.

Cornelia, içini çekerek mırıldandı. «Ne feci şeyler bunlar. Mrs. Otterbourne'dan hoşlanmıyordum ama kızı onun ölümü yüzünden çok sarsıldı. Linnet Doyle ise...

pek güzeldi. Şahane güzel.»

Ona sokulan Terguson, «Sen inanılmayacak bir kızsın» diye bağırdı. «Kadınlara has o haset ve kıskançlık yok sende!» Poirot'ya döndü. «Biliyor musunuz, Linnet'in babası Cor-nelia'nm babasını iflasa sürüklemiş. Ama kız o milyoner kadını Paris tuvaletleri ve inciler içinde' gördüğü zaman dişlerini gıcırdatıyor muydu? Hayır! Sadece, 'Ah, ne güzel o,' diye inliyordu. Ona karşı hafif bir öfke bile duymuyordu.»

Cornelia kızardı. «Bir an duydum. Babam bütün umudu kırıldığı için ölmüştü...»

«Ah, bir an kızmış. Olacak şey mi bu, Mösyö Poirot?»

Cornelia hiddetle genç adama döndü. «Sen daima geçmişin değil geleceğin önemli olduğundan söz etmiyor musun? Bütün olanlar geçmişte kalmıştı.»

Terguson, «Doğru ya,» dedi. «Cornelia Robson, sen karşılaştığım tek iyi kızsın.

Benimle evlenir misin?»

«Saçmalama.»

«Çok ciddiyim. Mösyö Poirot da tanığım. Haydi Cornelia. 'Evet' de bu iş olsun bitsin.»

Kız kızardı. «Gülünç şeyler söylüyorsun.»

«Neden evlenmiyorsun benimle?»

«Çünkü ciddi değilsin. Olmayacak şeylerle alay ediyorsun. Sana güvenilemez!»

Cornelia dönerek telâşla kamarasına doğru gitti.

Terguson onun arkasından bakakalmıştı. «Allah kahretsin! Sözlerinde ciddiydi sanırım. O bir erkeğin güvenilir bir insan olmasını istiyor. Tanrım! Ama ben onunla evlenmeye azmettim. Belki ihtiyar cadıyla konuşmam iyi olur. O benim tarafımı tutarsa belki o zaman Comelia'yı ikna edebilirim. Dönerek salona girdi.

Miss Van Schuyler her zamanki köşesinde oturmuş yün örüyordu. Daha da azametli bir tavır takınmıştı. Terguson ona doğru gitti. Genç adamın peşinden usulca içeri süzülen Poirot da onlardan uzakta bir yere oturarak bir dergiye dalmış

gibi bir tavır takındı.

Terguson, «Merhaba, Miss Van Schuyler,» dedi.

Kadın ona bir göz attıktan sonra soğuk soğuk, «Şey,» dedi. «(Merhaba...»

«Buraya bakın, Miss Van Schuyler, sizinle önemli bir konuda konuşmam gerekiyor.

Mesele şu. Comelia'yla evlenmek istiyorum.»

Miss Van Schuyler'in yün yumağı yere yuvarlandı. «Siz çıldırmışsınız.»

«Hayır. Comelia'yla evlenmek niyetindeyim. Ona teklifte de bulundum.»

Yaşlı kadın Terguson'u soğuk soğuk süzdü. Sanki karşısında değişik türde bir böcek vardı. «Öyle mi? Her halde o sizi kovdu.»

«Beni red etti.»

«Tabii.»

«Hiç de tabii değil. Cornelia'ya, 'Evet*' dedirtinceye kadar evlenme teklif edeceğim. Pek yakında sizi, 'Kuzin Laura/ diye çağırmaya başlayacağımdan eminim.»

Miss Van Schuyler öfkeyle titremeye başladı. «Hemen çıkın buradan. Yoksa kamarotu çağınrım. Sizin gibi toplumda bir mevki olmayan bir insan bizim aileye giremez.»

Tergason, «Toplumda bir mevki ha?» diye bağırdı. «Ne saçma lâf.» Dönerek ağır ağır kapıya doğru gitti. Bir taraftan da, 'Hoho ho, bir şişe rom,» diye şarkı söylüyordu. Kayıtsız bir tavırla dışarı çıktı.

Öfkesinden boğulacak hale gelen Miss Van Schuyler ayağa kalktı. Poirot usulca dergisini bırakarak yerinden fırladı. Yaşlı kadının yumağını yerden aldı.

«Teşekkür ederim, Mösyö Poirot. Bana lütfen Miss Bowers'! yollar mısınız?

Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. O küstah genç...»

Poirot, «Korkarım o biraz eksantrik,» dedi. «Bütün aile öyledir zaten. Tabii şımarıklar. Ve yeldeğirmenleriyle savaşmaya da meraklılar.» Kayıtsızca ekledi.

«Onu hemen tanıdınız tabii.')

«Tanıdım mı?»

«Mahsus Terguson adını kullanıyor. Asalet unvanından hoşJannııyormuş.»

«Asalet unvanı mı?» Miss Van Schuyler'in sesi tizleş-mişti.

«Evet, genç Lord'Dawlins o. Tabii çok da zengin.» Yaşlı kadının yüzünde türlü his birbiriyle savaşıyordu. ('Siz bunu ne zamandan beri biliyordunuz?»

Belçikalı omuzunu silkti. «Gazetelerde fotoğrafı çıkmış-tı. Sonra üzerinde aile arması olan bir yüzük buldum. Emin oîun, hiç şüphe yok. Lord Dawlish o.» Yaşlı kadının yüzünde birbirlerini izleyen ifadeleri seyretmek pek hoşuna gitmişti.

Sonra kadın zarif bir tavırla ona selâm verdi. «Size minnet duyuyorum, Mösyö Poirct.»

Miss Van Schuyler salondan çıkarken Belçikalı onun arkasından bakarak bıyık altından güldü. Sonra tekrar koltuğuna oturdu. Ciddileşmişti. Bazı şeyleri kafasından geçirerek, «Evet,» diye mırıldandı. «Hepsi birbirine uyuyor.»

26

Race, Poirot'yu orada buldu.

«E, ne haber, dostum? Pennington on dakika sonra gelecek. Onu size bırakıyorum.»

Poirot hemen ayağa kalktı. «Ama önce genç Fanthorp'u bulun.»

Race şaşırdı. «Fanthorp'u mu?» «Evet, onu benim kamarama getirin.» Race başını sallayarak dışarı çıktı.

Poirot, kamarasına gitti. Race de bir iki dakika sonra genç avukatla geldi.

Belçikalı onları oturtarak, sigara verdi. «Şimdi, Mösyö Fanthorp, işimize gelelim. Kravatınızdan arkadaşım Has-tings'le aynı okuldan olduğunuzu anladım. O

da size benzer. Bir İngiliz centilmeninin bazı şeyler yapmayacağından söz eder.

Meselâ tanımadığı kimselerin konuşmalarına karışmayacağından.»

Fanthorp ona hayretle bakıyordu.

Poirot sözlerini sürdürdü. «Ama Mösyö Fanthorp siz geçen gün bunu yaptınız.

Salonda bir grup özel işleriyle meşguldüler. Onların konuşmalarını duyabilmek için yanlarına yaklaştınız. Sonra da dönerek hanımı, yani Madam Simon Doyle'u iyi bir iş kadını olduğu için kutladınız.»

Genç avukat kıpkırmızı kesildi.

«Mösyö Fanthorp şimdi size bu gemide ne işiniz olduğunu soracağım.»

Jim Fanthorp, «Size bilgi vermek zorunda değilim,» dedi.

Belçikalı, «Bu gemide bir cinayet işlendi,» diye hatırlattı. «Bunu iki kanlı olay daha izledi: Ayrıca Madam Otterbo-urne'un Andrew Pennington'un tabancasıyla öldürüldüğünü de söylemeliyim.»

Genç adam bir süre sesini çıkarmadı. Sonra, «Durumunuzu anlıyorum, Mösyö Poirot,» dedi. «Ama ne yazık ki size söyleyecek kesin bir bilgim yok.»

«Yani sadece bazı şüpheleriniz var, öyle mi?»

«Evet.-»

«Onun için de açık açık konuşmanızın doğru olmayacağım düşünüyorsunuz. Ama şimdi mahkemede değilsiniz. Albay Race'le ben bir katili yakalamaya çalışıyoruz. Bize yardımcı olabilecek her şeyin değeri var.»

Jim Fanthorp tekrar düşündü. «Pekâlâ... Öğrenmek istediğiniz nedir?»

«Bu yolculuğa neden çıktınız?»

«Dayım Mr. Carmichael, Mrs. Linnet Doyle'un İngiltere'deki avukatıydı. Onun işlerine bakardı. Bu yüzden sık sık Mr. Andrew Pennington'la mektuplaşıyordu. O

Mrs. Doyle'un Amerika'daki vasisiydi. Birkaç ufak olay dayımın bazı şeylerden kuşkulanmasına yol açtı.»

Race, «Yani açıkçası,» dedi. «Dayınız Pennington'un dolandırıcının biri olduğunu düşündü.»

Genç adam hafifçe gülerek başını salladı. «Evet. Pennington'un bazı mazeretleri, paraların harcanması konusundaki bahaneleri dayımın iyice şüphelenmesine yol açtı. Tam o sırada Miss Linnet beklenmedik bir anda evlendi. Ve ba-layma çıktı.

Onun evlenmesi dayımın rahatlamasına neden oldu. Çünkü genç kadın İngiltere'ye döndüğü zaman her şeyi resmen ona devredecekti. Fakat Linnet Kahire'den yaz-

dığı mektubunda lâf arasında Andrew Pennington'a rastladığından söz ediyordu.

Dayım büsbütün şüphelendi. Pennington'un çaresiz durumda olduğunu ve çaldığı paraların anlaşılmaması için genç kadına bazı kâğıtları imzalatacağını düşündü.

Tabii elinde kanıt yoktu. Beni buraya yolladı... Sözünü ettiğiniz o olayda hiç de hoş olmayan bir şekilde davrandım. Ama başka çare yoktu. Sonuç da beni memnun etti.»

Race sordu. «Yani Mrs. Doyle'un ihtiyatlı davranmasını mı sağladınız?»

«Daha çok Pennington'u korkuttum sanırım. O bir süre aynı oyunlara kalkışamayacaktı. Ben de o arada Mrs. Doy-le'la ahbap olup ona ihtarda bulunabileceğimi düşünüyordum.»

Race başını salladı.

Poirot, Bana bir konudaki fikrinizi açıklar mısınız, Mösyö Fanthorp?» dedi. «Bir dolandırıcılığa kalkacak olsaydınız kurban olarak kimi seçerdiniz? Mrs. Doyle'u mu, yoksa kocasını mı?»

Genç adam usulca gülümsedi. «Mr. Doyle'u. Linnet Doy-^ le zeki bir iş kadınıydı.

Kocası işten anlamayan, karşısındakine hemen inanıveren ve belgenin altına çabucak imzasını atan tiplerden sanırım.»

«Ben de aynı fikirdeyim.» Belçikalı Race'e baktı. «İşte size güçlü bir neden.»

Jim Fanthorp, «Ama bütün bunlar sadece varsayım,» dedi. «Kanıt yok ki?»

Poirot sakin sakin, «Ah,» diye cevap verdi. «Kanıt buluruz.»

«Nasıl?»

«Belki Mr. Pennington'u konuştururuz.» Race, saatine baktı. «O da neredeyse gelir.» Bu imayı anlayan Jim Fanthorp iki arkadaşın yanından çabucak ayrıldı.

İki dakika sonra ise Pennington geldi. Nazik nazik gü-lümsüyordu. Ama gerilmiş

çene kaslarından ve gözlerindeki ifadeden tetikte olduğu anlaşılıyordu. «Eh, beyler, geldim işte.» Bir koltuğa oturdu.

Potrot, «Linnet Ridgeway'i çocukluğundan beri tanıdığınızı söylemiştiniz,» diye başladı.

«Ah, evet... Babası Malhuish Ridgeway en yakın dostlarımdandı.»

«Öldüğü zaman da kızının vasisi oldunuz. Linnet'e kalan o büyük servetin yönetimi size düştü.»

«Ah, evet öyle,» Pennington büsbütün ihtiyatlı bir tavır takınmıştı. «Ben yalnız değildim tabii. Bir iki kişi daha

vardı.»

«Ve onlar öldüler.»

«İkisi öldü. Mr. Sterndale Rockford sağ.»

«Ortağınız yani.»

«Evet.»

«Matmazel Linnet evlendiği sırada reşit değildi sanırım.»

«Gelecek Temmuzda yirmi birine basacaktı.»

«Ve o zaman servetinin kontrolü de ona geçecekti.»

«Evet.»

«Ama evliliği işi hızlandırdı. Öyle değil mi?»

Pennington'un çene kasları gerildi. «Afedersiniz ama bütün bunların sizinle ne ilgisi var?»

«Bu soruyu cevaplandırmak istemiyorsanız...»

«İstememekle ilgisi yok. Bu sorunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadım da...»

Poirot konuyu değiştirdi. «Siz Avrupa'ya Carmanic gemisiyle gelmiştiniz sanırım.»

«Evet.»

«Ve Mrs. Linnet'in mektubu New York'a siz hareket ettikten sonra erişti.

Evleneceğini-açıklayan mektubu.»

«Bunu kaç defa anlatacağım?»

Poirot mırıldandı. «Garip.» «Garip olan nedir?»

«Bavulunuzun üzerine Carmanic'in etiketleri yok. En yeni etiketlerin üzerinde ise Queen yazılı.»

Pennington bir an şaşaladı.

Race hemen saldırıya geçti. «Mr. Pennington, sizin Carmanic değil, Queen transatlantiğiyle geldiğinizi biliyoruz. Yani New York'dan hareket etmeden önce Mrs. Linnet Doy-le'un mektubunu aldınız.»

Pennington'un yüzü ifadesizleşti. «Bravo. Gerçekten çok ustasınız, beyler. Ama böyle yapmamın bir nedeni vardı.»

«Orası muhakkak.» Race'in sesi sertti.

«Size durumu açıklayacağım ama bütün bunlar aramızda kalmalı.»

«Uygun şekilde davranacağımızdan emin olabilirsiniz.» «Şey» Pennington içini çekti. «Her şeyi açıklayacağım. İngiltere'deki avukatları Linnet'i dolandırıyorlardı. Onun için hemen buraya gelerek işi anlamaya karar verdim.»

Poirot kaşlarını çattı. «Mösyö Pennington korkaıım bu sözlerinize inanmıyoruz.»

«Yok canım? Neye inanıyorsunuz ya?»

«Linnet'in birdenbire evlenmesinin sizi kötü bir duruma düşürdüğüne. Telâşla buraya koştunuz. Genç kadına bazı belgeleri imzalatmaya kalkıştınız. Ve Abu Simbel'de tepeden aşağıya o iri kayayı yuvarladınız...»

«Siz çıldırmışsınız!»

«Dönüş yolculuğunda da elinize bir fırsat geçti. Linnet'i öldürdüğünüz takdirde suçun başka birine yükleneceğini anladınız... Mrs. Otterbourne'u kadın tam Linnet'in ve Louise'-in katilin açıklayacağı sırada öldüren katil sizin tabancanızı kullandı. Yani...»

cfSiz çıldırdınız mı? Linnet'i öldürmekle elime ne geçecekti? Onun serveti bana kalmayacaktı ki. Parası kocasının

olacaktı. Neden Simon'u sıkıştırmıyorsunuz? Bu işten kârlı çıkan o, ben değilim.»

«Simon Doyle'un karısını öldürmediğini, öldüremeyeceği-ni kanıtlayan bir sürü tanık yar.» Race'in sesi buz gibiydi. «Louise Bourget'yi bıçaklaması imkânsızdı.

Mrs. Otterbour-ne'u öldürmediği ise kesin. Bunu siz de biliyorsunuz.»

«Evet biliyorum.» Pennington biraz sakinleşmişti. «Ama benimle uğraşmanızın nedenini anlayamıyorum. Linnet'in ölümü benim bir işime yaramadı ki.»

«Ama, aziz dostum, bu sadece bir görüş meselesi.» Poi-rot'nun sesi kendi mırıltısından farksızdı. «Madam Doyle iyi bir iş kadınıydı. İngiltere'ye dönünce, bütün işlerini kendisi yönetmeye başlayacaktı. Ve tabii hesaplarda bir aksaklık varsa bunu da hemen farkedecekti. Tabii o zaman şüphe-leneeekti. Ama o öldü. Sizin de söylediğiniz gibi bütün serveti kocasına kaldı. Yani durum değişti. Simon'un, karısının işleri hakkında hiç bir fikri yok. Ayrıca o basit, karşısındakine hemen inanıveren bir insan. Karmakarışık hesaplarla onu şaşırtabilirsiniz.»

Pennington omuzunu silkti.

«Fikirleriniz saçma!»

«Bunu zaman gösterecek.»

«Ne dediniz?»

«Zaman gösterecek, dedim. Üç ölüm vakasıyla karşı kar-şıyayız. Üç cinayetle.

Kanun Madam Linnet'in hesaplarının iyice incelenmesini isteyecektir.» Poirot, Pennington'un omuzlarının düştüğünü gördü ve onu yenilgiye uğratmış olduğunu anladı. Jim Fanthorp şüphelerinde haklıydı. «Siz bir kumar oynadınız ve kaybettiniz, Mr. Pennington. Blöf yersiz.»

Pennington mırıldandı. «Anlayamıyorsunuz. Bütün bunlara Borsadaki kargaşalık yol açtı. Ama durum düzelmeye başladı. Şansım yardım ederse Haziranın ortasına kadar

her şey yoluna girecek.» Titreyen ellerle bir sigara yakmaya çalıştı ama başaramadı.

Poirot düşünceli düşünceli mırıldandı. «Herhalde o kayayı görünce ani bir isteğe kapıldınız. Kimsenin sizi görmediğini sandınız.»

«O bir kazaydı. Yemin ederim, bir kazaydı.» Pennington'un yüz kasları seyiriyordu. Gözleri dehşet doluydu. «Ayağım takıldı, kayanın üstüne doğru yuvarlandım. Yemin ederim, bu bir kazaydı.»

Race'le Poirot bir şey söylemediler.

Pennington kendisini toplamaya çalışarak kapıya doğru gitti, «O olay bir kazaydı. Bu bakımdan bana bir şey yapamazsınız. Linnet'i de ben öldürmedim.

Anlıyor musunuz? O cinayeti üzerime yıkamazsınız. Hiç bir zaman yıkamayacaksınız.» Dışarı çıktı.

27

Kapı Pennington'un arkasından kapanırken, Race derin bir nefes aldı.

«Umduğumuzdan daha fazla bilgi sahibi olduk. Dolandırıcılık itirafı. Cinayet girişimi itirafı. Ama daha fazla ileri gidemeyeceğiz.»

«Bazı şeyler yapılabilir.» Poirot'nun bakışları dalgındı. Gözleri bir kedininkine benziyordu.

Race ona merakla baktı. «Bir plânınız mı var?»

Belçikalı başını salladı. Sonra da parmaklarıyla saymaya başladı. «Assuan'daki bahçe. Mr. Allerton'un sözleri. İki şişe tırnak cilâsı. Benim şarap şişem.

Kadife şal. Lekeli mendil. Cinayet yerinde bırakılan tabanca. Louise'in ölümü.

Madam Otterbourne'un vurulması. Evet, her şey ortada. Katil Pennington değil, Race.»

Albay şaşırdı. «Ne?»

«Katil Pennington değil. Evet, onun Linnet'i öldürmeyi istemesi için bir neden vardı. Hattâ adam kadını öldürmeye de kalkıştı. Ama o kadar. Katilde, Pennington'da olmayan bazı yetenekler vardı. Cüret. Çabucak harekete geçebilmek.

Cesaret. Tehlikeye aldırmamak. Saat gibi işleyen bir beyin. Pennington'da bunlar yok. O emin olmadıkça bir cinayet işleyemezdi. Oysa bu vakada katilin güven duyması imkânsızdı. Her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Katilin cüretle, pervasızca davranması gerekliydi. Pennington cüretli değil. Sadece kurnaz o.»

Race ona hayranlıkla baktı. «Her şeyi anlamışsınız.»

«Öyle sanıyorum. Ama daha bir iki şey var. Linnet'i n okuduğu o telgraf meselâ.»

«Ah, bunu Simon Doyle'a sormayı unuttum. O tam bunu bize anlattığı sırada zavallı Mrs. Otterbourne geldi. Si-mon'a tekrar sorarız.»

«Daha sonra. Önce Tim Allerton'la konuşmak istiyorum.»

Race kaşlarını kaldırdı. «Allerton'la mı? İyi ya, onu çağırtalım.» Zile bastı ve gelen kamarota bir emir verdi.

Tim Allerton biraz sonra merakla içeri giriyordu. «Beni görmek istemişsiniz.»

«Evet, Mösyö Allerton. Lütfen oturun.»

Tim oturdu. Dikkatli fakat biraz da içi sıkılmış gibi bir hali vardı.

Poirot, «Size kuzininiz Joanna Southwood'dan söz etmek istiyorum,» dedi. «Üç yıldan beri bazı mücevher hırsızlıkları Scotland Yard'ı bir hayli endişelendiriyordu. Bunlar 'Sosyete hırsızlıkları' diye tanımlanıyordu. Ahbabım Baş Müfettiş Japp sonunda bu hırsızlıkların birlikte çalışan zeki iki kişinin işi olduğuna karar verdi. Ayrıca hırsızların bu konudaki bilgileri onların sosyetede iyi bir mevkide bulunan kimseler olduklarını gösteriyordu. Japp sonunda Lady Joanna South-wood'un üzerinde durdu.»

«Mücevherleri çalman hanımların hepsi de onun ya arkadaşı ya da ahbabıydılar.

Lady Joanna her seferinde de çalman parçaya ya bakmış, ya bunu ödünç almıştı.

Bundan başka o gelirine uymayacak bir şekilde pek lüks bir hayat sürüyordu.

Diğer taraftan hırsızlığı daha doğrusu mücevherlerin çalınarak yerine bir kopyesinin bırakılmasını sağlayan o değildi. Lady Joanna bir ara Modern Mücevherciler Odasm-da çalışmıştı. Genç kız, çalınacak mücevherlerin resmini çiziyor, sonra da bunların taklitlerini ufak, dürüst olmayan bir 170

mücevherciye yaptırıyordu. Ondan sonra da Matmazel Jo-anna'nm ortağı bunu gerçek mücevherle değiştiriyordu. Japp bu ortağın kim olduğunu bilmiyordu.»

«Siz ve annenizle yaptığım konuşmalar sırasında ilgi çekici şeyler öğrendim.

Meselâ siz Majorca'dayken bir kadının yüzüğü kaybolmuştu. Joanna Southwood kuzininizdi. Siz de bir köşkte misafir olduğunuz sırada ev sahibesinin mücevheri sahtesiyle değiştirilmişti. Ayrıca annenizin benimle dost olması da hoşunuza gitmiyordu. Linnet Doyle'un ölümünden sonra genç kadının incilerinin kaybolduğu anlaşıldı. Hemen aklıma siz geldiniz o zaman. Ama siz Miss Joanna'nm ortağı olduğunuza göre, gerdanlığın yerine sahtesini de bırakmanız gerekirdi. Sonra inciler ortaya çıktı. Ve bunların sahici olmadıklarını da öğrendim.»

«O zaman hırsızın kim olduğunu anladım. Çalman ve geri verilen taklit incileri.

Siz bu sahte incileri daha önce asıl gerdanlığın yerine bırakmıştınız.»

Tim bembeyaz kesilmişti. «Öyle mi? Peki, sahici incileri ne yaptım?»

«Onu da biliyorum ben. Mösyö Allerton, inciler kamaranızda duvarda asılı olan tespihin içinde gizli. Bunun boncukları iyice süslü ve oymalı. Boncukların teker teker açıldığını sanıyorum. Onları özel olarak yaptırttmız her halde. Sahte inciyi Joanna Southwood size yolladı. Siz de Linnet Doyle'un balayım burada geçireceğini öğrendiğiniz için kalkıp Mısır'a geldiniz.»

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Tim usulca, «Siz kazandınız,» dedi. «Bu güzel bir oyundu. Ama sona erdi artık. Cezama razı olmaktan başka yapabileceğim bir şey de yok

sanırım.»

Poirot yavaşça başını salladı. «Sizi o gece gördüklerini biliyor muydunuz?»

«Gördüklerini mi?» Tim fena halde irkildi.

«Evet, Linnet Doyle'un öldüğü gece bir saat birde sizin onun kamarasından çıktığınızı gördü.»

Tim, «Buraya bakın,» dedi. «Onu ben öldürmedim! Buna yemin ederim! Çok feci bir durumdayım. Tutup o geceyi seçmem... Tanrım!»

Poirot, «Herhalde çok endişeli dakikalar geçirdiniz,» diye cevap verdi. «Ama artık gerçek ortaya- çıktı. Belki bize yardım edebilirsiniz. İncileri çaldığınız sırada Linnet Doyle sağ mıydı, ölmüş müydü?»

Tim boğuk boğuk. «Bilmiyorum,» dedi. «Yemin ederim bilmiyorum, Mösyö Poirot.

Linnet'in incileri gece karyolanın yanındaki komotun üstüne koyduğunu öğrenmiştim. Usulca içeri girerek gerdanlığı aldım. Sahte incileri bırakarak tekrar dışarı süzüldüm. Tabii Linnet'in uyuduğunu sanıyordum...» Bir an durdu.

«Beni kim görmüş?»

«Rosalie Otterbourne.»

«Demek size bunu o söyledi?»

Poirot yavaşça, «Hayır, dedi. «Söylemedi.»

«Öyleyse nereden biliyorsunuz?»

«Ben Hercule Poirot'yum. Bana bir şey söylenmesine gerek yok. Matmazel Otterboume'u zorladığım zaman da o yalan söyledi. 'Kimseyi görmedim..." dedi.»

«Ama neden?»

Poirot tarafsızca, «Belki de gördüğü adamın katil olduğunu sanıyordu,» diye cevap verdi.

«O zaman bunu size açıklaması için daha güçlü bir neden vardı.»

Poirot omuzunu silkti. «Öyle düşünmediği anlaşılıyor...» Tim acayip bir sesle,

«Garip bir kız o,» dedi. «'Annesi yüzünden bir hayli azap çekmiş olmalı...»

Belçikalı, «Matmazel Otterboume'u çağırtacağım,:» diye açıkladı.

Tim kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

Rosalie'nin gözleri ağlamaktan iyice kızarmıştı. Ama o şüphe ve isyan dolu tavırları değişmişti. Uysal bir hali vardı şimdi.

Poirot, «Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz ama bir iki noktanın aydınlanması gerekiyordu,» dedi. «Gece kimseyi görmediğinizi söylediniz bize. Ama Mösyö Allerton dün gece Linnet Doyle'un kamarasına girdiğini itiraf etti.»

Rosalie genç adama çabucak bir göz attı. Yüzünde sert bir ifade belirmiş olan Tim başım salladı.

Rosalie'nin dudakları titremeye başladı. «Tim... sen onu., pen onu...»

Genç adam çabucak, «Hayır, onu ben öldürmedim.» dedi. «Ben sadece bir hırsızım, katil değilim. Nasıl olsa her şey ¦ortaya çıkacak bunu sana şimdiden söyleyeyim daha iyi.»

Poirot, «Mösyö Allerton dün gece Mr. Linnet'in kamarasına girdiğini ve inci gerdanlığı alarak yerine sahtesini koyduğunu söylüyor.»

«Bunu yaptın mı? Rosalie bir çocuğunkini andıran kederli ve ciddi gözleriyle genç adama baktı.

Tim, «Evet,» dedi.

Bir sessizlik oldu. Race sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı.

Poirot acayip bir sesle, «Size hoşunuza gidecek bir şey söyleyeceğim, Mösyö Allerton,» dedi. «Odanızdaki tespihi incelemedim. Belki boncukları açtığım zaman içlerinde hiç bir şey bulamayacağım. Matmazel Otterbourne ise dün gece hiç bir şey görmediğinde ısrar ediyor sanırım. Onun için sizi suçlayamayacağız. Sahte incileri ise bir kleptoman çalmıştı. Onları daha sonra geri verdiler. Sahte gerdanlık, şu kapının yanındaki masada duran kutuda. Belki onu Matmazelle birlikte incelemek istersiniz.»

Tim ayağa kalktı. Konuşacak halde değildi. Sonra, «Teşekkür ederim...» dedi.

«Bana bir daha şans tanımak gereği-

ni duymayacaksınız...» Kızın çıkması için kapıyı açtı. Kutuyu alarak, Rosalie'yi izledi.

Yanyana küpeşteye doğru gittiler. Tim, kutudan sahte incileri alarak Nil'e attı.

«İşte! Poirot'ya kutuyu geri verdiğim zaman içinde hakiki inciler olacak. Ne budalalık ettim!»

Rosalie alçak sesle, «Böyle bir şeyi niye yaptın?» diye sordu.

«Yani bu işe nasıl başladığımı mı öğrenmek istiyorsun? Bilmem ki... İç sıkıntısı. Tembellik. Heyecanın verdiği zevk.» «Anlıyorum...»

Tim, «Ah, yavrum...» diye mırıldandı. «O kadar güzelsin ki... Şahanesin... Beni dün gece gördüğünü neden söylemedin?»

«Senden şüpheleneceklerini düşündüm.» «Ah, ben cinayet işleyebilecek güçlü kimselerden değilim. Aşağılık bir hırsızım ben.»

Rosalie çekine çekine onun koluna dokundu. «Böyle söyleme.»

Tim onun elini tuttu. «Rosalie benimle... şey... ne demek istediğimi biliyorsun.

Yoksa beni daima aşağı mı göreceksin?»

Rosalie usulca gülümsedi. «Senin de beni aşağı görmen için nedenler var...»

«Rosalie, sevgilim!..»

Genç kız bir süre sonra, «Annenin bu olayı bilmesi gerekmez,» dedi.

Tim düşünceli bir tavırla, «Bilmem ki...» diye cevap verdi. «Ona her şeyi anlatmam daha doğru olur. Aslında metin bir kadındır o. Evet, onu hayâl kırıklığına uğratacağım...»

Mrs. Allerton'un kamarasına gittiler. Tim kapıya kesin bir tavırla vurdu. Kapı açılarak Mrs. Allerton gözüktü.

Tim, «Rosalie'yle ben...» diye başladı. Sonra da durakladı.

Mrs. Allerton, «Ah, yavrularım,» diye bağırarak Rosali'-e'ye sarıldı. «Sevgili, sevgili kızım. Daima umudum vardı ama Tim pek sıkıcı bir şekilde davranıyor, sanki senden hoşlan-mıyormuş gibi rol yapıyordu. Ama tabii beni kandıramıyordu.»

Rosalie titrek bir sesle, «Bana daima çok iyi davrandınız... >> dedi. «Bazen...»

sözlerini tamamlayamayarak, mutlulukla ağlamaya başladı.

28

Kapı iki gencin arkasından kapanırken Poirot, özür di-iermiş gibi Race'e baktı.

«Buna bir itirazınız yok ya? İnsanların mutluluğu benim için çok önemli.»

Race birdenbire güldü. «Ben bir şey söyleyecek değilim. Benim polis olmadığımı biliyorsunuz. O genç budalanın bundan sonra dürüstçe davranacağını sanıyorum.

Kız ona destek olacak.»

Kapıya hızla vurulmaya başlanmıştı. Dr. Bessner'le Cor-nelia'ya içeri girdiler.

Kız çok üzgündü.

«Ah, Albay Race,» diye bağırdı. «Miss Bowers bana Kuzin Laura'nm... hastalığını açıkladı. Sorumluluğu tek başına daha fazla taşıyamayacağını söyledi. Önce inanamadım. Ama Dr. Bessner fevkalâde bir şekilde davrandı.»

Doktor alçak gönüllülükle itiraz etti. «Hayır, hayır.»

«Dr. Bessner, çok iyi bir insan. Bana kleptomanların dayanamayarak hırsızlık ettiklerini açıkladı. Onun kliniğinde de kleptomanlar varmış.» Cornelia bir an durarak derin bir nefes aldı. «Ama olay gazetelere düşerse o zaman ne yapanz bilmem. Utancımızdan bir daha kimsenin yüzüne bakamayız.»

Race içini çekti. «Merak etmeyin. Biz sır küpüyüz. Cinayetten başka her şeyi saklamaya da alışmaya başladık.»

«Ah!» Cornelia ellerini birbirine kenetledi. «Çok rahatladım. O kadar endişeliydim ki.»

Dr. Bessner onun omuzuna vurdu. «Siz çok iyi kalplisi-njz.»

Race, «Simon Doyle iyi durumdaysa onunla tekrar konuşmak istiyoruz,» dedi. «Bana bir telgraftan söz ediyordu.»

Dr. Bessner gülmeye başladı. «Ho ho ho! Pek komik o. Telgraf sebzelerle ilgiliymiş. Patatesler, enginarlar, pırasalar! Ah... pardon?»

Race bağırarak koltuğunda dikleşti. «Tanrım! Demek ajan Richetti?»

Diğerlerinin yüzlerinden hiçbir şey anlamadıkları belliydi. Albay, «Yeni şifre,»

dedi. «Patates makinesi tüfek anlamına geliyor. Enginar, patlayıcı maddeler...

Diğer sebzelerin de karşılığı var. Richetti arkeologsa, ben de kralım. Çok tehlikeli gizli bir ajan o. Çok kişiyi öldürdü! Linnet Doyle'u vuran da Richetti'ydi muhakkak. Çünkü genç kadın yanlışlıkla onun telgrafını açmıştı.»

Poirot'ya baktı. «Yanılmıyorum değil mi? Richetti aradığımız adam?»

Belçikalı, «Sizin aradığınız ajan' o,» dedi. «O daima şüphemi uyandırdı benim.

Rolünde fazla başarılıydı. Sadece arkeologdu. İnsanca tarafı yoktu.» Bir an durdu. «Ama Linnet Doyle'u Richetti öldürmedi. Bir süreden beri cinayetin 'ilk yarısı' diye tanımlayabileceğim bir şeyi biliyordum. Artık 'ikinci yansını' da öğrendim. Tablo tamamlandı. Artık ne olduğunu biliyorum ama elimde delil de yok.

Yalnız bir tek umut var. Katile suçunu itiraf ettirmek.»

Dr. Bessner bu bakımdan pek umut yokmuş gibi omuzu-îiu silkti. «Ah, bu ancak bir mucize sonucu olur.»

«Sanmıyorum...»

Cornelia bağırdı. «Ama katil kim? Bunu bize anlatmayacak mısınız?»

Poirot, onları süzdü. Race alayla gülümsüyordu. Bessner tıâlâ şüpheciydi. Ağzı hafifçe aralanmış olan Cornelia ise ona 178

heyecanla bakıyordu. Belçikalı, «Anlatacağım,» diye cevap verdi. «Ben daima dinleyicim olmasından hoşlanırım. Anlayacağınız kendini beğenmiş bir insanım ben. Şimdi de kurumla kabarıyorum. 'Görüyor musunuz. Hercule Poirot ne kadar akıllı?' demek istiyorum.»

Race koltuğunda hafifçe kımıldandı. «Hercule Poirot ne kadar akıllı onu anlayalım bakalım...»

9^\-'

29

Poirot, Race'e doğru eğildi. «Siz ve ben, dostum, araştırmaya peşin bir yargıyla başladık. Yani cinayetin önceden plân yapılmadan, o anda işleniverdiğini düşünüyorduk. 'Biri Linnet Doyle'u ortadan kaldırmayı istiyordu,' diyorduk.

'Eline geçen fırsattan yararlandı. Katilin Jacqueline olduğunu sanacağımızı biliyordu. Öyleyse bu kimse Jacqueline'le Simon Doyle arasındaki sahneye tanık olmuş ve diğerleri salondan çıktıktan sonra da tabancayı usulca almıştı.»

<(Ama dostum, bu peşin yargı yanlışsa, o zaman durum da tamamiyle değişirdi Ve bu yargı yanlıştı! Bu birdenbire karar verilerek işlenilen bir cinayet değildi.

Aksine büyük bir dikkatle plânlanmıştı bu. Dakikası dakikasına hesaplanmıştı.

Hercule Poirot'nun şarabına uyku ilâcı konulmasına kadar her ayrıntının üzerinde durulmuştu.»

«Tabii ya! O geceki olaya katılmamam için beni uyuttular. Masa arkadaşlarımdan biri viski, diğeri ise maden suyu içiyordu. Bense şarap. Ve şişeler sabahtan akşama kadar masada duruyordu. Benim şişeme zararsız bir uyku ilâcı atmaktan

kolay ne olabilirdi? Bütün bunlar sonradan aklıma geldi ama ben bu fikri bir kenara ittim. Çünkü hâlâ o peşin yargının etkisindeydim. Şarabıma ilâç konulması, cinayetin önce-180 —

den planlandığını gösterirdi. Oysa ben hâlâ Linnet'in âni bir kararla öldürüldüğüne inanıyordum.»

«Peşin yargıma ilk darbe tabanca Nil'den çıkarıldığı zaman indirildi.

Tahminlerimiz doğru olsaydı, tabanca nehre atılmazdı... Bunu başka kanıtlar izledi.« Belçikalı Dr. Bess-ner'e döndü. «Siz Linnet'in cesedini muayene ettiniz. Yarada yanık izleri olduğunu hatırlayacaksınız. Yani tabanca Linnet'in başına iyice dayanmıştı.»

Bessner başını salladı. «Evet. Gerçekten öyleydi.» «Fakat tabanca bulunduğu zaman kadife bir şala sarılıydı. Ve bunun kıvrımlarının arkasından ateş edildiği de belliydi. Herhalde katil kadifenin sesi boğacağını sanmıştı. Fakat...

tabancayla şalın arkasından ateş edildiğine göre, o zaman da kurbanın cildinde yanık izleri olmaması gerekirdi. O halde... şalın arkasından ateş edildiği zaman çıkan kurşun, Linnet'i öldüren kurşun değildi. Peki, başka bir kurşun olabilir miydi bu? Jacqueline, Simon'a ateş ettiği zaman fırlayan kurşun? Yine hayır!

Çünkü o olayın iki tanığı vardı. Jacqueline, şalın arkasından ateş etmemişti. O

halde... üçüncü defa ateş edilmişti. Ve bizim bundan haberimiz yoktu. Ama tabancayla iki defa ateş edilmiş olduğu belliydi. Üçüncü bir kurşunun fırlamış

olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu.»

«îşte böylece acayip, izah edilemeyen bir nokta çıkıyordu ortaya. Ondan sonraki ilgi çekici nokta da şuydu : Linnet Doyle'un kamarasında iki şişe tırnak cilâsı bulmam. Evet, hanımlar sık sık tırnaklarının rengini değiştirirler. Ama Linnet son güne kadar tırnaklarına 'Cardinal' adı verilen bir rengi sürmüştü. Koyu uçuk.pembe. Ama şişenin dibinde kalan bir "kaç damla pembe değil, parlak kırmızıydı. Meraklandığım için şişeyi açarak kokladım. Sıvı cila değil sirke kokuyordu! Yani şişedeki o bir iki damla kırmızı mürekkepti. Linnet'in yanında kırmızı mürekkep dolu bir şişe oimaması için hiçbir neden yoktu. Ama kırmızı mürekkebin yine kırmızı mürekkep şişesinde olması gerekmez miydi? Cila şişesinde ne işi vardı

—

bunun? Ben bunu tabancanın üzerine sarılmış olan hafifçe lekeli mendile bağladım. Kırmızı mürekkep yıkandığı zaman çabucak çıkar ama geride daima pembe bir leke kalu\»

«Bu ufak ipuçlarının yardımıyla gerçeği anlamam gerekirdi belki de. Ama sonra bir olay bütün kuşkularımı giderdi. Louise Bourget öldürüldü. Kadının katile şantaj yaptığı kesindi. Bir kere elinde bir bin frankın parçası bulunmuştu.

Bundan başka ben Louis'in o sabah söylediği bazı anlamlı sözleri de hatırlıyordum.»

«Beni dikkatle dinleyin. Çünkü meselenin can alacak noktasına geldik. Ben Louise'e bir gece önce önemli bir şey görüp görmediğini sorduğum zaman kadın pek garip bir cevap verdi. 'Eğer uyumamış olsaydım ve eğer merdivenlerden çıksay-dım, belki o zaman katili, Madamın kamarasına girip çıkan o canavarı görürdüm...' Şimdi bu sözlerden ne anlaşılıyor?»

İlgiyle burnunu kırıştıran Bessner hemen eevap verdi. «Kadının merdivenden çıktığı...»

«Hayır, hayır. Siz önemli noktayı göremiyorsunuz. Kadının bunu bize söylemesi için ne sebep vardı?»

«Bunu ima etmek istiyordu.»

«Ama neden bize imada bulunmak istiyordu? Kadın katilin kim olduğunu biliyordu diyelim. O zaman yapabileceği iki şey vardı. Ya bize gerçeği açıklayacaktı, ya da dilini tutacak ve sonra katilden para isteyecekti. Ama o ikisini de yapmadı.

Hemen, 'Ben kimseyi görmedim, çünkü uyuyordum,' demedi. Veya, 'Evet, birini gördüm,' diye de açıklamadı. Niçin Louise o anlamlı, üstü kapalı sözleri söyledi? Bunun bir tek nedeni vardı! Kadm durumu katile ima

ediyordu. O halde katil o sırada yanımızdaydı. Ama o sırada ben ve Albay Race'den başka yanımızda Dr. Bessner'le Simon Doyle vardı.»

Doktor ayağa fırlayarak kükredi. «Ah! Ne diyorsunuz siz? Beni mi suçluyorsunuz?

Gülünç bu!»

Poirot sert sert, «susun,» dedi. «Ben size o sırada ne dü-

şündüğümü anlatıyorum. İşe kişiliği karıştırmayalım.»

Cornelia doktoru yatıştırmaya çalıştı. «Mösyö Poirot artık katilin siz olduğunuzu düşünmüyor.»

Belçikalı sözlerini çabucak sürdürdü. «İki aday vardı, şimdi: Dr. Bessner ve Simon Doyle. Ama doktorun Linnet'i öldürmesi için ne sebep olabilirdi? Bildiğim kadanyla hiçbir neden yoktu. Ya Simon Doyle? Ama onun da katil olması imkânsızdı. Simon'un o gece kavgaya kadar salondan çıkmadığına yemin eden bir çok tanık vardı. Kavgadan sonra ise genç adam yaralıydı. Karısını öldürmesi kabil değildi. Bu bakımdan tanıklarım var mıydı? Tabii. Kavgaya kadar Matmazel Robson, Jim Fanthorp ve Jacqueline'in tanıklığı. Kavgadan sonrası için ise diğerlerinden başka Dr. Bessner'le Miss Bowers'in ustaca tanıklığı. Kuşku götürmeyecek bir şeydi bu.»

«O halde katil Dr. Bessner'di. Bu varsayımı destekleyen bir şey daha vardı. Oda hizmetçisi bir neşterle öldürülmüştü. Ama diğer taraftan bu noktaya da dikkatimizi Bessner, kendisi çekmişti.»

«Ondan sonra, dostlarım, tartışma götürmeyecek, ikinci bir gerçeği farkettim.

Louise Bourget o imalı sözleri Dr. Bess-ner'e söylememişti. Çünkü kadın doktorla istediği zaman yalnız konuşabilirdi. Ama Louise'in kolaylıkla

göremediği biri vardı. Simon Doyle! Çünkü Simon Doyle yaralıydı, doktorun kamarasında kalıyordu.

Bessner çoğu zaman onun başında bekliyordu. İşte bu yüzden kadın bütün tehlikeyi göze alarak o üstü kapalı sözleri söyledi. Eline başka bir fırsat geçmeyeceğinden korkuyordu. Sonra Louise'in kapıdan çıkmadan önce Simon Doyle'a döndüğünü de hatırladım. Kadın, «Mösyö,» dedi. 'Size rica ediyorum. Durumu anlıyorsunuz değil mi? Ben ne diyebilirim?' Ve Simon'un cevabı şu oldu: 'Kızım, saçmalama. Kimse senin bir şey gördüğünü veya duyduğunu sanmıyor. Korkma ben seni korurum. Kimsenin seni suçladığı yok.' Böylece Louise, Simon'dan istediği teminatı almış oluyordu.»

Bessner, «Hıh!» diye bağırdı. «"Saçma sapan sözler bunlar! Bacağı kırılıp, sarılan bir adamın gemide dolaşarak şunu bunu bıçaklayabileceğin! mi sanıyorsunuz? Simon Doyle'un kamaradan çıkması imkânsızdı!»

Poirot usulca, ((Biliyorum,» dedi. «Bu doğru. Düşündüğüm olacak gibi değildi.

İmkânsızdı bu. Ama yine de doğruydu. Louise Bourget'nin sözlerinin mantıklı bir tek anlamı olabilirdi.»

«Onun için başlangıca dönerek cinayeti bu yeni bilgilerin ışığında inceledim.

Acaba Simon Doyle, kavgadan önce salondan çıkmış ve diğerleri de "bunu unutmuşlar mıydı? Hayır, bu kabil değildi. Sonra beş dakika yalnız kalmıştı.

Matmazel Robson'la Jim Fanthorp, Jacqueline'! alıp götürdükten sonra Dr. Bessner ise Simon'u bu süreden sonra görmüştü. Tanıklar görünüşle ilgili bazı şeyler anlatmışlardı. Ama bunlar aslında doğrumuydular bakalım?»

«Matmazel Robson, Jacqueline'in ateş ettiğini, Simon Doyle'un bir koltuğa yığıldığını, bir mendili bacağına bastırdığını ve bu mendilin yavaş yavaş

kırmızıya boyandığını görmüştü. Mösyö Fanthorp ise ne görmüş ne duymuştu? Bir silâh sesi duymuş, Simon Doyle'u, bacağına kırmızıya boyanmış bir mendili bastırırken bulmuştu. Ondan sonra ne olmuştu? Simon, Jacqueline'i götürmeleri için iyice ısrar etmiş, onu yalnız bırakmamalarını da söylemişti. Ondan sonra da Fant-horp'dan doktoru çağırmasını istemişti.»

«Böylece iki tanık, Jacqueline'i alıp götürmüşler, ondan sonraki beş dakika uğraşıp durmuşlardı. Simon için ise iki dakika yeterliydi.» Poirot bir an durdu.

«Şimdi düşünün... Simon, kanepenin altına kayan tabancayı aldı. Ayakkabılarını çıkararak sessizce koştu. Karısının kamarasına girerek, uyuyan genç kadına usulca sokuldu. Onu başından vurdu. İçinde kırmızı mürekkep bulunan şişeyi rafa bıraktı. Çünkü bunun üzerinde bulunmasını istemiyordu. Tekrar koşarak salona döndü. Miss Van Sehuyler'in daha önce alarak bir koltuğun

yanma sakladığı kadife şalını çıkardı. Tabancayı buna sararak bacağına ateş

etti. Bu defa gerçek bir ıstırapla çöktüğü koltuk pencerenin yanındaydı. Camı açtı. Ve mendille şala sanlı tabaneayı Nil'e attı.» Race bağırdı. «İmkânsız!»

«Hayır, dostum, hiç de değil. Tim Allerton'un sözlerini hatırla. O patlamaya benzer bir ses ve bir su şıkırtısı duymuştu. Bir de usulca koşan bir adamın ayak

seslerini... Ya-. ni ayakkabılarını çıkararak koşan Simon'un ayak seslerini.»

Race, «Bence bu yine de imkânsız,» dedi. «Hiç kimse her şeyi böyle çabucak yapamaz. Hele Simon gibi kafası ağır çalışan bir adam hiç.»

«Ama o çabucak hareket edebiliyor ve çok çevik... «Orası öyle. Ama Simon böyle bir plân yapamazdı.» «Zaten o bu plânı kendi başına yapmadı ki,

dostum. İşte hepimizin de yanıldığı nokta buydu. Görünüşte bu aniden karar verilerek işlenmiş

bir cinayete benziyordu. Ama aslında böyle değildi bu. Dediğim gibi üzerinde iyice düşünülmüş, fevkalâde bir şekilde plânlanmış bir cinayetti. Simon Doyle cebine kırmızı mürekkep dolu bir şişeyi bir raslantı sonucu koymuş olamazdı.

Hayır o bunu mahsus yanma almıştı. Cebinde markasız bir mendil bulunması da tesadüf değildi. Jacqueline de tabancayı bir tekmede lâf olsun diye kanepenin altına atmamıştı. Tabancanın gözden kaybolması ve ancak bir süre sonra hatırlanması gerekiyordu.» «Jacqueline?»

«Tabii. Cinayetin iki yarısı. Simon'un katil olmadığını belirten neydi?

Jacqueline'in onu yaralaması. Jacqueline'in katil olamayacağını gösteren neydi?

Simon'un ısran üzerine bir hemşirenin sabaha kadar kızın başında beklemesi.

İkisi bir araya geldi mi, istenilen bütün nitelikleri de elde etmiş olursunuz.

Soğukkanlı, iyi plân yapabilen bir beyin. Jacqueline'in beyni!... Her şeyi dakikası dakikasına uygulayabilen, çevik ve hareketli bir adam.»

«Bu olaya uygun açıdan baktığınız zaman bütün sorularınız cevaplanmış oluyor.

Simon Doyle'la Jacqueline birbirlerine âşıktılar. Onların birbirlerine hâlâ âşık olduğunu kabul ederseniz, o zaman her şey aydınlanır. Simon zengin karısını öldürdü. O büyük servet kendisine kaldı. Ve zamanı gelince yine eski aşkıyla evlenecekti. Pek zekice bir plândı bu. Jacqueline'in Linnet'in peşini bırakmaması. Simon'un güya müthiş öfkelenmesi... Ama adam zaman zaman ihtiyatı elden bırakıyordu. Meselâ bana bir ara kocalarının sahibi olduklarını iddia eden kadınlardan söz etti. Hem de acı acı. O zaman

onun Jacquelinel değil Linnet'i kasdettiğini anlamalıydım. Sonra herkesin içinde karısına davranışı. Simon Doyle gibi alelade, düşüncelerini kolaylıkla açıklayamayan bir İngiliz hislerini belli etmekten de utanır. Aslında Simon iyi bir aktör değildi. Bu yüzden de karısına âşık koca rolünü oynarken mübalâğaya kaçtı. Sonra Jacqueline'le yaptığım konuşma sırasında kız birinin sözlerimizi duyduğunu iddia etti. Ama ben etrafta kimseyi göremedim. Fakat sonradan bu şaşırtmaca için kullanılacaktı. Bir gece kamaramda yatarken dışarıda Simon'la Linnet'in konuştuklarını sandım. Simon, 'Artık buna devam etmek zorundayız,' diyordu. Evet konuşan Doyle'du ama karşısındaki Jacqueline'di.»

«Son dram da fevkalâde bir şekilde plânlanmış ve zaman iyice ayarlanmıştı. İşe karışıp her şeyi alt üst etmemen için şarabıma uyku ilâcı katıldı. Tanık olarak Matmazel Robson seçildi. Kavga çıktı. Gerçekten parlak bir fikirdi bu.

Jacqueline, Simon'u vurduğunu söylüyordu. Matmazel Robson'la Fanthorp da öyle.

Ve Simon'un bacağı muayene edildiği zaman da onun gerçekten yaralı olduğu ortaya çıkıyordu. İşin kuşku götürecek tarafı yoktu. Simon'la Jacqueline'den kimse şüphelenemeyecekti. Evet, Simon bu uğurda biraz tehlikeye atılmış ve canı da yanmıştı. Ama aldığı yaranın yataktan kalkmasını engelleyecek gibi olması da şarttı.

«Sonra... plân alt üst oldu. Louise Bourget uyumadı o

gece. Merdivenden çıktı, Simon'un koşarak karısının kamarasına girdiğini ve sonra tekrar uzaklaştığını gördü. Ertesi gün ne olduğunu hemen anladı tabii.

Dilini tutmak için aç gözlülükle para istedi. Ve böylece idam fermanını imzalamış oldu.»

Cornelia itiraz etti. «Ama kadını Mr. Doyle öldürmüş olamaz.»

«Hayır, o cinayeti diğer ortak işledi. Simon, kabil olur olmaz Jacqueline'i görmek istedi. Hattâ bana onları yalnız bırakmamı da söyledi. Ve kıza yeni tehlikeyi haber verdi. Hemen harekete geçilmesi gerekiyordu. Simon, Bessner'in neşterlerini nereye koyduğunu biliyordu. Cinayetten sonra neşter silinerek yerine konuldu. Ve iyice gecikmiş olan Jacqueline nefes nefese öğle yemeğine koştu.»

«Ama durum hâlâ kötüydü. Çünkü bu sefer de Salome Otterbourne, Jacqueline'in Louise Bourget'nin kamarasına girdiğini görmüştü. Kız, bunu Simon'a açıklamak

için telâşla koştu. Katil Jacqueline'di. Simon'un zavallı Madam Otterbo-urne'a nasıl bağırdığını hatırlıyor musunuz? Biz bunu adamın sinirlerinin yıpranmış

olmasına verdik. Ama aslında kapı açıktı ve Simon suç ortağına tehlikeyi bildirmeye çalışıyordu. Jacqueline bu sözleri duydu ve bir yıldırım hızıyla hareket etti. Pennington'un bir tabancadan söz ettiğini hatırlamıştı. Bunu alarak usulca kapıya yaklaştı. İçeriyi dinledi ve en tehlikeli anda ateş etti.

Bir keresinde Jacqueline bana iyi bir nişancı olduğunu söyleyerek öğünmüştü.

Haklıydı bunda.» Bir sessizlik oldu.

Sonra Race sordu. «Jacqueline, Simon'a ilk ateş ettiği zaman kurşun nereye gitti?»

«Bu masaya saplandı sanırım. Masada yeni açılmış bir delik olduğunu farkettim.

Bence Simon onu çakısıyla çıkararak camdan attı. Tabii yanında bir kartuş daha vardı. Böylece tabancayla iki defa ateş edildiği sanılacaktı.»

Cornelia içini çekti. «Her şeyi düşünmüşler... Ne... korkunç.»

Poirot sesini çıkarmadı. Ama sessizliği alçak gönüllü diye tanımlanacak bir şey değildi. Çünkü Belçikalı bakışlarıyla, 'Yanılıyorsunuz,' der gibiydi. «Hercule Poirot'nun işe karışabileceğim düşünmemişler.»

Yüksek sesle, «Doktor, şimdi gidip hastanızla konuşacağız,» dedi.

30

O akşam çok daha sonra Hercule Poirot bir kamaranın kapısına vurdu.

İçerden bir ses, «Buyurunuz,» dedi.

Poirot içeri girdi.

Jacqueline de Bellefort bir koltukta oturuyordu. Karşısındaki iskemleye ise iri yarı kamarot kadın yerleşmişti. Genç kız, düşünceli bir tavırla Poirot'yu süzdü.

Sonra da kamarot kadını işaret etti.

«O gidebilir mi?»

Poirot kadına dönerek başım salladı. Kamarot sessizce dışarı çıktı. Belçikalı onun iskemlesini çekerek, Jacqueline'in yanına oturdu. İkisi de bir süre konuşmadılar. Poirot'nun yüzü kederliydi.

Sonunda kız konuşmaya başladı. «Eh... Her şey sona erdi artık. Fazla zekisiniz, Mösyö Poirot.»

Belçikalı içini çekerek ellerini açtı. Sanki dili tutulmuştu.

Jacqueline düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Aslında elinizde bir kanıt yoktu.

Tabii haklıydınız. Ama biz de blöf yapabilirdik...»

«Cinayet başka türlü işlenmiş olamazdı, Matmazel!»

«Mantıklı bir kafa için bu yeterli bir kanıt sayılır. Ama 189

bir jüriyi ikna edemezdiniz. Ah, neyse... olan oldu artık. Si-mon'u gafil avladınız, o da fena halde sarsıldı. Zavallı yavrum, soğukkanlılığını kaybederek her şeyi itiraf etti.» Jacqueline bir an durdu. Sonra da

birdenbire, «O kadar üzülmeyin, Mösyö Poirot,» diye ekledi. «Yani benim için... Durum sizi sarstı değil mi?»

«Evet, Matmazel!.»

«Ama kaçmama göz yummazdınız?»

Belçikalı usulca, «Hayır,» dedi.

Jacqueline ona hak veriyormuş gibi başını salladı, «Hayır, romantik olmanın bir yararı yok. Aynı şeyi tekrar yapabilirim. Ben artık güvenilemeyecek bir insanım.

Bunu kendim de hissediyorum... Bu öyle kolay ki... Yani insanları öldürmek.

Ondan sonra bunu hiç önemli olmadığını da düşünmeye başlıyorsunuz... 'Önemli olan sadece benim,' diyorsunuz. Bu tehlikeli bir şey.» Hafifçe gülümsedi.

«Aslında benim için elinizden geleni yaptınız. O gece Assuan'da... bana kalbimi kötülüğe açmamamı söylediniz... O sırada ne düşündüğümü sezmiş miydiniz?»

Belçikalı, «Hayır,» dedi. «Sadece sözlerimin doğru olduğunu biliyordum.»

«Evet, doğruydu. O sırada her şeyden vazgeçebilirdim. Vazgeçecektim de...

Simon'a plânı uygulamayacağımızı söyleyecektim... Ama belki de...» Durakladı.

«Olanları ta başından anlatmamı ister misiniz?»

«Siz bunu anlatmayı istiyor musunuz, Matmazel?»

«Evet, size anlatmayı istediğimi sanıyorum. Her şey çok basit aslında.

Anlayacağınız Simon'la birbirimizi seviyoruz...»

Poirot kısaca, «Ve sevgi sizi niçin yeterli,» dedi. «Ama Simon için değildi.»

«Evet, belki böyle söylenebilinir. Ama siz Simon'u anlayamamışsınız. O daima parası olmasını istedi. Çok istedi bunu. Simon paranın sağlayabileceği şeylerden hoşlanır. Atlar, yatlar... Hoş şeyler. Bir erkeğin hoşuna gidecek şeyler. Ama bunları hiçbir zaman elde edememiş. Simon aslında çok basit bir insandır. Bir çocuk gibi ister her şeyi. Bütün kalbiyle.»

«Ama buna rağmen hiçbir zaman zengin ve iğrenç bir kadınla evlenmeye kalkışmamış. Çünkü öyle bir erkek değil aslında. Sonra... benimle tanıştı.

Birbirimize âşık olduk. Yalnız ne zaman evlenebileceğimiz belli değildi.

Simon'un işi iyiydi ama buna son verdiler. Bir bakıma kabahat Simon'daydı.

Simon'un dürüst olmayan bir şekilde davranmak istediğini sanmıyorum. O sadece Londra'da herkesin böyle şeyler yaptığını düşünüyordu.»

Poirot'nun yüzünde acayip bir ifade belirip kayboldu ama Belçikalı bir şey söylemedi.

«Zor durumdaydık. O zaman Linnet aklıma geldi. O malikâneyi almıştı. Hemen Linnet'e koştum. Onu severdim, Mösyö Poirot. Gerçekten severdim. O benim en yakın arkadaşımdı. Aramıza bir şeyin gireceği aklıma bile gelmezdi. Ben sadece Linnet, zengin olduğu için şansımın bana yardım ettiğini düşünüyordum. O Simon'a iş verdiği takdirde nişanlımla durumumuz düzelecekti. Linnet, bu konuda çok iyi davrandı ve nişanlımı kendisine götürmemi de söyledi. Bizi o akşam Chez Ma Tante'da gördünüz. Aslında paramız yoktu ama bu olayı kutlamak istemiştik.»

Jacqueline içini çekti. «Şimdi size anlatacaklarımın hepsi de doğru, Mösyö Poirot. Linnet öldü ama bu gerçeği değiştiremez. Onun için şimdi bile pişman değilim. Linnet, Simon'u elimden almak için her yola başvurdu! Bu gerçek! O bir an bile duraklamadı. Ben onun en yakm arkadaşıydım ama buna da aldırmadı. Açık açık Simon'un üstüne düştü... Ve Simon ona aldırmadı bile! Size ışıltıdan, parıltıdan söz ettim ama tabii aslında bu doğru

değildi. Simon, Lin-net'i istemiyordu. Onun güzel fakat çok otoriter olduğunu düşünüyordu. Ve Simon, ukala, müstebit kadınlardan nefret eder! Bu olay onu fena halde de utandırıyordu. Ama Linnet'-in parası hoşuna gidiyordu. Bu para fikri...»

«Tabii ben bunu farkettim... Sonunda Simon'a beni ba-

şmdan atarak Linnet'le evlenmesinin onun için iyi bir şey olacağını söyledim.

Ama o beni dinlemedi bile. Linnet'in paralı da, parasız da çekilmeyeceğini açıkladı. 'Bence zenginlik, insanın kendi parası olmasıdır,' dedi. Cüzdanı'

elinden bırakmayan zengin bir kadınla evli olması değil. Linnet'le evlenirsem, Kraliçenin önemsiz kocası durumuna da düşerim... Ben senden başkasını istemiyorum...'»

«O fikrin kafasına ne zaman saplandığını bildiğimi sanıyorum. Bir gün bana,

'Şansım varsa,' dedi. 'Linnet ile evlenirim. Ve o bir yıl sonra ölür ve serveti de bana kalır.' Sonra gözlerinde acayip, hayret dolu bir ifade belirdi. Bu meseleyi ilk def a o zaman düşündü o.»

«Bundan sık sık söz etmeye başladı. Linnet'in ölmesinin ne kadar iyi olacağından. Ben bunun korkunç bir fikir olduğunu söyledim. Simon da ondan sonra bu konuyu açmadı. Ama bir gün onu kitapta arsenikle ilgili bir yazı okurken yakaladım. Simon'u sıkıştırdım o zaman. Gülerek, 'Bir çaba harcamayan insan hiçbir şey elde edemez,' dedi. 'Hayatımda ilk defa bol para elde etme fırsatıyla karşılaşıyorum?'

Bir süre sonra onun kararını iyice vermiş olduğunu anladım. Ve dehşete kapıldım.

Müthiş korktum. Çünkü Simon'-un bu işi başaramayacağını biliyordum. O çocuk gibidir. İnce düşünceli değildir. Hayâl gücü de yoktur. Herhalde Linnet'in yemeğine arsenik karıştıracak, sonra da doktorun onun gastritten öldüğünü söylemesini bekleyecekti. Simon daima her şeyin düzgünce olu vereceğine inanırdı.»

«Onun için bu işe karışmam, Simon'u korumam gerekiyordu...»

Poirot, Jacqueline'in doğru söylediğini anladı. O Linnet Doyle'un servetini istememişti. Sadece Simon Doyle'a âşıktı. Bu sevgi onda merhamet, endişe gibi hislere yer de bırakmamıştı.

Jacqueline, «Düşündüm, düşündüm,» dedi. «Sonunda o plânı yaptım. Bir aksilik olduğu takdirde Simon'u değil, beni

•tutuklamalarını da istiyordum. Ama Simon da benim için endişeleniyordu.»

«Beni sevindiren tek nokta o işi benim yapmak zorunda olmayışımdı. Bunu başaramazdım! Soğukkanlılıkla gidip Lin-net'i uyurken Öldüremezdim. Aslında onu aff etmemiştim. Karşı karşıya geldiğimiz takdirde Linnet'i öldürebilirdim belki ama öbür türlü?.. Hayır.»

«Her şeyi dikkatle hazırladık. Ama Simon yine de tuttu; kanla o J harfini yazdı!

Ne gülünç, melodrama kaçan bir şeydi bu! Onun aklı böyle şejdere ererdi zaten.

Ama her şey plânladığımız gibi oldu.»

Poirot başını salladı. «Evet. Louise Bourget o gece uyu-madıysa suç sizde değildi.. Ya sonra Matmazel?»

Kız bakışlarını Belçikalı'dan kaçırmadı. «Evet, feci bir şey değil mi bu? O işi yapanın... ben olduğuna hâlâ inanamıyorum! Artık, 'Kalbinizi kötülüğe açmayın,'

dediğiniz zaman neyi kasdettiğinizi biliyorum. Durumu anladınız tabii. Louise, Simon'a her şeyi bildiğini ima etti. Simon, beni yanma çağırttı. Biz yalnız kalır kalmaz da olanları anlattı. Korkmadım bile... Çünkü zaten korkuyla titriyordum... İşte cinayet insana bunu yapıyor. Simon'la ben güvende olacaktık.

O iğrenç Fransız kız işe karışmasaydı! Ona, bulabildiğimiz bütün parayı götürdüm. Kendisine boyun eğiyormuşum gibi bir tavır takındım. Sonra o parayı sayarken... saldırdım. Bu çok kolay oldu. İşte işin en korkunç tarafı da bu!...

İnsan öldürmenin çok kolay olması... Ama yine de güvende değildik. Mrs. Otterbourne beni görmüştü. Zaferle güvertede belirdi. Sizi ve Albay Race'i arıyordu.

Düşünecek zamanım bile yoktu. Harekete geçtim. Hemen hemen heyecan verici bir şeydi bu. Felâketle aramızda kıl payı olduğunu biliyordum. Bu durumu daha iyi bir hale sokuyordu.» Jacqueline bir an durdu. «Daha sonra kamarama geldiniz.

Neden geldiğinizi bilmediğinizi de söylediniz. Dehşet ve ıstırapla kıvranıyordum. Simon'un öleceğini sanıyordum...»

Poirot, «Ve ben bunu umuyordum,» dedi.

Jacqueline başını salladı. «Evet öylesi Simon için daha iyi olurdu.»

«Ben öyle düşünmüyordum.»

Jacqueline Belçikalı'nın haşin çehresine baktı. Usulca, «Benim için o kadar üzülmeyin, Mösyö Poirot,» diye mırıldandı. «Neticede ben daima başıma buyruktum.

Eğer başarıya erişseydik çok mutlu olacak ve hayatın zevkini çıkaracaktım.

Herhalde pişmanlık da duymayacaktım. İnsan... her şeye katlanmalı... Kadın kamarot herhalde kendimi asmamam veya romanlarda olduğu gibi mucize şeklinde elime geçecek prusik asit kapsülünü yutmamam için başımda bekliyor. Korkmayın.

Bunu yapacak değilim. Simon'un yanında olursam o bu duruma daha kolaylıkla dayanır.»

Poirot ayağa kalktı, Jacqueline de öyle.

Kız birdenbire gülümsedi. «Size yıldızımı izlemek zorunda olduğumu söylemiştim.

O zaman, 'Bu kalleş bir yıldız,' diye cevap verdim. Kayıyor.'»

Poirot güverteye çıkarken kulaklarında genç kızın kahkahası çınlıyordu.

31

Şellal'a eriştikleri sırada şafak da yeni söküyordu. İki kıyıda kayalar suya doğru iniyorlardı.

Poirot mırıldandı. «Ne vahşi manzara!»

Yanında duran Race, «Neyse,» dedi. «Görevimizi yaptık. Önce Richetti'yi karaya çıkaracaklar. Onu yakaladığımız için ¦çok sevinçliyim. Çok kaypak bir adamdır.

Elimizden kaç defa kurtuldu... Simon Doyle için bir sedye bulmalıyız. Ne de çabuk çöktü o. Bu şaşılacak bir şey.»

Poirot, «Pek de değil,» diye cevap verdi. «Böyle çocuksu katiller aslında kendilerini çok beğenirler. Ama ters bir şey oldu mu elleri ayaklarına dolaşır.»

Albay Race, «O asılmaya lâyık,» dedi. «Soğukkanlı, ahlâksız bir insan. Kıza acıyorum. Ama bu konuda da yapılacak bir şey yok.»

Poirot başını ¦salladı. «İnsanlar aşkın her şeyi affettireceğini söylerler. Ama bu doğru değildir... Jacqueline'in Simon'a karşı duyduğu aşk gibi şiddetli hisleri olan kadınlar çok tehlikelidirler. Kızı ilk gördüğüm zaman da böyle düşündüm. 'Bu küçük fazla âşık,' dedim.»

Cornelia Robson yanlarına geldi. «Neyse, yolculuk sona eriyor artık.» Bir an durdu sonra ekledi. «Onun yanındaydım.»

«Matmazel Jacqueline'in mi?»

«Evet. Onun kamarot kadınla kamarasında kapalı kalmasının feci bir şey olduğunu düşündüm. Ama korkarım Kuzin Lauca buna çok kızdı.»

Miss Van Schuyler güvertede ağır ağır ilerledi. Gözleri ateş saçıyordu.

«Cornelia, çok çirkin bir şekilde davrandm! Seni hemen evine yollayacağım.»

Kız, derin bir nefes aldı. «Çok üzgünüm, Kuzin Laura. Ama ben eve gitmeyeceğim.

Evleneceğim ben.»

Yaşlı kadm homurdandı. «Demek sonunda aklın başına geldi.»

Terguson, köşede gözüktü. «Cornelia, ben bir şey duydum! Bu doğru olamaz!»

Cornelia, «Doğru,» dedi. «Dr. Bessner'le evleneceğim. O dün gece bana evlenmemizi teklif etti.»

Terguson öfkeyle sordu. «Onunla neden evleniyorsun? Zengin olduğu için mi?»

Cornelia öfkeyle bağırdı. «Ne münasebet! Ondan hoşlanıyorum. Çok iyi bir insan.

Bilgili. Hastalar beni daima ilgilendirirdi. Onunla birlikte mutlu bir hayat süreceğim.»

Terguson hayretle, «Yani o iğrenç ihtiyarı BANA tercih mi edeceksin...» diye sordu.

«Tabii. Sen güvenilir bir insan değilsin. Seninle birlikte rahat bir hayat da sürülmez. Doktor ise yaşlı değil. Henüz ellisinde o.»

Terguson kinle, «Ama göbeği var,» dedi.

Cornelia homurdandı. «Benim de omuzlarım düşük. İnsanın görünüşü o kadar önemli değil. Bana işinde yardım edebileceğini söyledi. Bana sinir hastalıklarını öğreteeek,» diyerek oradan uzaklaştı.

Gemi iskeleye yanaştı.

İyice somurtmuş olan öfkeli Richetti, iki gemicinin arasında karaya çıkarıldı.

Onu bir sedye izledi. Simon Doyle'u güverteden geçire-

rek iskeleye götürdüler. İyice değişmişti o. Çocuksu kayıtsızlığı kaybolmuştu. O

neşeli gencin yerine korkup büzülen bir adam vardı.

Jacqueline de Bellefort onun peşinden geldi. Yanında kamarot kadın vardı. Genç kızın rengi uçmuştu ama hali tavrı yine eskisi gibiydi. Sedyeye yaklaştı.

«Merhaba, Simon.»

Genç adam çabucak başını kaldırarak ona baktı. Bir an yüzünde o çocuksu ifade belirdi. «Her şeyi mahvettim. Korkuya kapılarak her şeyi açıkladım. Çok üzgünüm, Jackie. Seni hayâl kırıklığına uğrattım.»

Jacqueline ona gülümsedi. «Zararı yok, Simon. Budalaca bir oyundu bu. Ve biz kaybettik.» Yana çekildi.

Gemiciler sedyeyi kaldırmak için yanlardan tuttular. Jacqueline eğilerek ayakkabısının tokasını düzeltti. Sonra eli çorabının yukarısına gitti. Genç kız birdenbire doğruldu. Elinde bir şey vardı.

Sert bir patlama duyuldu.

Simon Doyle bir an öyle durdu. Poriot'ya bakarak güldü. Race ileri doğru atılırken o küçük, ışıltılı oyuncak gibi tabancayı kalbine dayayarak tetiği

çekti. Ve ağır ağır yere yığıldı.

Race haykırdı. «O tabancayı nereden buldu?»

Poirot birinin kolunu tuttuğunu hissetti. Döndü. Mrs. Al-lerton'du bu. Kadın usulca, «Siz biliyordunuz değil mi?» diye fısıldadı.

Belçikalı başını salladı. «Ondan o tabancalardan iki tane vardı. Bunu Rosalie Otterbourne'un çantasında tabanca bulunduğunu öğrendiğim zaman anladım.

Jacqueline onlarla aynı masada oturuyordu. Genç kız, arama yapılacağını anlayınca, tabancayı Rosalie'nin çantasına atıverdi usulca. Daha sonra silâhı geri almak için Rosalie'nin kamarasına gitti. Dudak boyalarından söz ederek kızın dikkatini başka noktaya çekti. Jacqueline de, kamarası da dün arandığı için bunu tekrarlamak gereği duyulmadı.»

Mrs. Aflerton, «Siz onun bu yolu seçmesini istediniz,» dedi cOEvet. Ama o yalnız gitmek niyetinde değildi. İşte Simon Doyle bu yüzden lâyık olduğundan daha kolay bir ölümle can verdi.»

Kadın titredi. «Aşk bazen pek korkunç bir şey oluyor.»

«İşte bu yüzden büyük aşk hikâyeleri birer trajedir.»

Mrs. Allerton, güneşte yanyana duran Tim'le Rosalie'ye baktı. «Çok şükür dünyada yine de mutluluk var!»

«Gerçekten öyle, Madam.»

Nihayet yolcular karaya çıktılar.

Daha sonra Louise Bournet ve Mrs. Salome Otterbourne'-un cesetleri Karnak'tan indirildi.

En sonunda da Linnet'inki.

Bütün dünyada telgraflar birbirlerini izlemeye başladı. Halka ünlü, güzel ve zengin Linnet'in öldüğü açıklandı.

Sir George Wode Londra'daki kulübünde gazetede bu haberi köyünde Üç Tan hanının meyhanesinde de konuşuldu.

Mr. Burnaby zekice bir tavırla, «Paranın ona da hayrı dokunmadı,» dedi. «Zavallı kız.»

Ama bir süre sonra Linnet'den söz etmekten vazgeçtiler. At yarışlarını hangi tayın kazanacağını tartışmaya başladılar.

Mr. Terguson'un o sırada Luksor'da söylediği gibi geçmiş değil gelecek önemliydi...

SON